

373.14044
M4317
J.3

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
เพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนหนองพลับวิทยา อำเภอดำรงวิทยารัษฎานุบำรุง จังหวัดกระบี่

12 ส.ค. 2539

ปริญญานิพนธ์
ของ
ณิชากรณันต์ โกลว่งเรือง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2538

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

195945

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
เพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนหนองพลับวิทยา อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดบึงกาฬ

บทคัดย่อ
ของ
ณิชากรณต์ โกลวรุ่งเรือง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2538

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยา อำเภอกำแพงแสน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 จำนวน 16 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรและสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ เครื่องมือที่ใช้บันทึกพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมคือ แบบบันทึกพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบของวิลคอกซัน และ แมน-วิทนี

ผลการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากการได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากการได้รับคำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

A COMPARISON OF THE EFFECTS OF BEHAVIORAL COUNSELING IN GROUP AND
INDIVIDUAL SETTINGS ON THE REDUCTION OF INAPPROPRIATE-SPEAKING
BEHAVIORS OF MATHAYOM SUKSA II OF NONGPLUBVITHAYA SCHOOL IN
AMPHOE HUA HIN, CHANGWAT PRACHUAP KHIRI KHAN

AN ABSTRACT

BY

NITCHAGAN THORRUNGRUANG

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

May 1995

The purpose of this experimental research was to compare the effects of behavioral counseling in group and individual settings on the reduction of inappropriate-speaking behaviors of Mathayom suksa II students of Nongplubvitthaya school in Amphoe Hua Hin, Changwat Prachuap Khiri Khan in the academic year 1994. The subjects of sixteen students were randomly selected from students whose inappropriate-speaking behaviors were higher than seventy-fifth percentile. The subjects were then randomly divided into two experimental groups, each group consisted of eight students. The experimental group I participated in behavioral group counseling program while the experimental group II participated in individual behavioral program. The ABA reversal design was a research design. Time-sampling behavioral sheet was used for data recording. The data were analyzed by the Wilcoxon s Matched-Pairs Signed-Ranks Test and The Mann-Whitney U test.

The results were as follow :

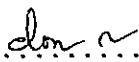
1. The inappropriate-speaking behaviors of the experimental group I participated in behavioral group counseling program significantly decreased at .01 level.

2. The inappropriate-speaking behaviors of the experimental group II participated individual behavioral counseling program significantly decreased at .01 level.

3. Significant differences in the inappropriate-speaking behaviors between the experimental group I and II existed at .01 level. The inappropriate - speaking behaviors of the experimental group I were lower than that of the experimental group II.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยา การแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

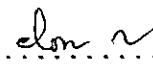
..... ประธาน

(ศ.ดร. พ้องพรรณ เกิดพิทักษ์)

..... กรรมการ

(รศ.ดร. สมสรวร วงษ์อยู่น้อย)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(ศ.ดร. พ้องพรรณ เกิดพิทักษ์)

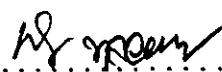
..... กรรมการ

(รศ.ดร. สมสรวร วงษ์อยู่น้อย)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ 3 ... เดือน ... พฤษภาคม ... พ.ศ. 2538 .

ประกาศคุณประการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความเมตตาจาก ศาสตราจารย์ ดร. พงษ์พรณ เกิดพิทักษ์ รองศาสตราจารย์ ดร. สมสรวร วงษ์อยู่น้อย ที่ได้ให้ความกรุณารับเป็นประธาน และกรรมการและคอยให้คำแนะนำ เสนอแนะ ตลอดจนช่วยกรุณาแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ให้แก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง จึงกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณ อาจารย์พรพนพิศ วาณิชยการ อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เมธิรินทร์ ภิญโญ ณ ที่ได้ให้ความกรุณารับเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจเครื่องมือและให้คำแนะนำในการทำวิจัยเป็นอย่างดี

กราบขอบพระคุณ อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ ที่ได้ให้ความกรุณารับเป็นกรรมการ สอบ และให้คำแนะนำของการวิจัยครั้งนี้

กราบขอบพระคุณ คณะอาจารย์ในภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนวทุกท่านให้คำแนะนำ อบรม สั่งสอน เป็นอย่างดียิ่งเสมอมา

ขอขอบคุณ อาจารย์สมบัติ แซ่มชื่น และอาจารย์โรงเรียนหนองพลับวิทยาทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและความสะดวกในการทำวิจัยครั้งนี้ และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยา ปีการศึกษา 2537 ที่ได้ให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ พี่สุนันท์ บุญอำ คุณวรวรรณ กวินทรานุวัฒน์ คุณเปรมปรี พงษ์ประสิทธิ์ คุณศรัณยา ประใจ และคุณกรรณิการ์ สุปโคกสูง ที่คอยให้คำแนะนำเป็นอย่างดีในการทำวิจัยและขอขอบคุณ พี่ ๆ เพื่อน ๆ วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุก ๆ ท่าน

กราบขอบพระคุณ คุณแม่และคุณพ่อ พี่และน้อง ๆ ที่ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

ณิชากรนต์ โถวรุ่งเรือง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
คานา.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	5
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	27
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกาหลุดที่ไม่เหมาะสม....	38
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต.....	44
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	49
ประชากร.....	49
กลุ่มตัวอย่าง.....	49
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	50
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	50
แบบแผนการทดลอง.....	62
การดำเนินการทดลอง.....	65

การวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า.....	68
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และแปลผล	68
ผลการศึกษาค้นคว้า.....	68
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	76
บทย่อ.....	76
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	76
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	76
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	76
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	77
การดำเนินการทดลอง.....	77
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	80
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	81
อภิปรายผล.....	81
ข้อเสนอแนะ.....	86
บรรณานุกรม.....	87
ภาคผนวก.....	94
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	328

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

- 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1
ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....70
- 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2
ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....71
- 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมก่อนและหลัง
การทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษา
แบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....72
- 4 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนเป็นรายบุคคล
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....321
- 5 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนเป็นรายบุคคล
ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....323
- 6 แสดงคะแนนพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1
ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....325
- 7 แสดงคะแนนพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2
ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....326
- 8 แสดงความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมก่อนและหลัง
การทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษแบบกลุ่ม
ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้
คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....327

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 ภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง.....	65
2 คำมีชยฐานของความถี่ของพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละระยะ.....	74
3 ความถี่ของพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลอง ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	305
4 ความถี่ของพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 2 ในกลุ่มทดลอง ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	306
5 ความถี่ของพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 3 ในกลุ่มทดลอง ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	307
6 ความถี่ของพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 4 ในกลุ่มทดลอง ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	308
7 ความถี่ของพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 5 ในกลุ่มทดลอง ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	309
8 ความถี่ของพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 6 ในกลุ่มทดลอง ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	310
9 ความถี่ของพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 7 ในกลุ่มทดลอง ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	311
10 ความถี่ของพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 8 ในกลุ่มทดลอง ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	312
11 ความถี่ของพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 1 ในกลุ่มทดลอง ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	313

12	ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 2 ในกลุ่มทดลอง ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	314
13	ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 3 ในกลุ่มทดลอง ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	315
14	ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 4 ในกลุ่มทดลอง ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	316
15	ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 5 ในกลุ่มทดลอง ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	317
16	ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 6 ในกลุ่มทดลอง ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	318
17	ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 7 ในกลุ่มทดลอง ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	319
18	ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน คนที่ 8 ในกลุ่มทดลอง ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	320

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

การพูดมีความสำคัญมากต่อสังคมมนุษย์ มีอิทธิพลต่อการดำรงชีวิตประจำวันเพราะมนุษย์ใช้การพูดเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความต้องการของกันและกัน การพูดทำให้บุคคลเกิดความเข้าใจกัน รู้จักกัน ไม่เข้าใจกัน นอกจากนั้นคนเรายังสามารถพิสูจน์ตนเองได้ด้วยคำพูด หรืออาจกล่าวสั้น ๆ ว่า " วาจาเป็นเครื่องพิสูจน์คน " ซึ่งหมายความว่า คำพูดของคนเราสามารถบ่งชี้ถึงพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ ความคิดอ่าน สติปัญญา รสนิยม และระดับจิตใจของบุคคลนั้นได้ ดังนั้นบุคคลจึงควรเลือกใช้คำพูดให้ถูกกาลเทศะและบุคคลที่ใช้ถ้อยคำที่สุภาพ นุ่มนวล ระวังหู มีปิยะวาจา มักจะประสบความสำเร็จในการทำงาน มีผู้นิยมคบหาสมาคมด้วยน้ำใจไมตรีและยินดีให้ความร่วมมือในกิจการทั้งปวงเป็นอย่างดี ก่อให้เกิดผลดีต่อสังคมโดยรวม เช่น ด้านศาสนา การเมือง การค้าการต่างประเทศและอื่น ๆ ซึ่งต้องอาศัยการพูดเพื่อสร้างความเข้าใจ ความศรัทธา การประสานประโยชน์และการให้ความร่วมมือทั้งสิ้น ในทางตรงกันข้ามผู้ที่พูดไม่ดีย่อมไม่เป็นที่นิยมยินดีของผู้อื่น อาจสร้างศัตรูหรือปรปักษ์ได้ ทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการประกอบกิจการงาน อันอาจก่อให้เกิดผลเสียถึงส่วนรวมได้ (ประสงค์ ราชณสุข. 2530 : 5)

สุนทรภู่ กวีเอกของไทยได้แต่งพระอภัยมณีคำกลอน กล่าวถึงการพูดไว้ว่า (สมจิตร์ ชีวปรีชา. 2530 : 5)

" เป็นมนุษย์	สุดนิยม	ที่ลมปาก
จะได้ยาก	โทษทิว	เพราะชีวหา
มันพูดดี	มีคน	เขาเมตตา
จะพูดจา	จงพิเคราะห์	ให้เหมาะสม

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้ระบุจุดประสงค์วิชาภาษาไทย ตอนหนึ่งไว้ว่า เพื่อให้ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องเหมาะสมกับวัยและเห็นความสำคัญของภาษาไทยในฐานะเป็นเครื่องมือสื่อสารของคนในชาติ เป็นปัจจัยในการเสริมสร้างเอกภาพของชาติ (กรมวิชาการ. 2533 : 9) อีกทั้งในหลักสูตรวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้จัดให้มีวิชาเลือกเสรี คือ วิชาการพูดและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (กรมวิชาการ. 2533 : 11)

เนื่องจากวัยรุ่นมักรวมกันอยู่เป็นพวกและถือว่าการมีหมู่พวกเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับตนจนบางครั้งอาจจะให้ได้มาซึ่งความรักของเพื่อน หรือเพื่อให้ได้การยอมรับให้เข้าอยู่ในหมู่พวก วัยรุ่นจะประพฤติดนหรือกระทำการใด ๆ ตามความต้องการตามความนิยมของหมู่พวกในเรื่องต่าง ๆ เช่น การแต่งกาย ความประพฤติ กิริยามารยาท การใช้ภาษา เป็นต้น (สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี. 2518 : 195-196)

สุชา จันทน์เอม (2532 : 16) ได้กล่าวว่า การพูดที่ไม่เหมาะสมได้ก่อให้เกิดปัญหาและอุปสรรคต่อการปรับตัวทางสังคม และปัญหาทางการเรียนการสอนและนำความไม่สงบมาสู่ชั้นเรียน ตลอดจนทำให้บุคคลนั้นไม่มีความสุขได้

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่เป็นอาจารย์แนะแนวในระดับมัธยมศึกษามาเป็นเวลา 9 ปี พบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาประการหนึ่งคือ การพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู ได้แก่ พูดไม่มีหางเสียง พูดล้อเล่นกับครู และการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ได้แก่ พูดคำหยาบ ล้อเลียนบิดามารดา พูดคำด่า พูดคำแสลง พูดคำสบถสาบาน ตวาด เป็นต้น และจากการที่ผู้วิจัยได้ไปสัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์วิชาภาษาไทย อาจารย์ฝ่ายปกครอง อาจารย์วิชาการงานและพื้นฐานอาชีพโรงเรียนหนองพลับวิทยา จำนวน 6 คน พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเฉพาะชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งมีจำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 120 คน มีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมถึงร้อยละ 60 โดยมีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู ได้แก่ พูดไม่มีหางเสียง ตะโกน ล้อเล่นกับครูและพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ได้แก่ พูดคำหยาบ ล้อเลียนบิดามารดา

พูดคำด่า พูดล้อเลียนปมด้อยเพื่อน ตวาด พูดข่มขู่เพื่อน พูดคำแสลง

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์แนะแนว โรงเรียนหนองพลับวิทยา จึงมีความประสงค์ที่จะลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน อย่างไรก็ตามวิธีการต่าง ๆ ที่อาจจะนำมาใช้ในการลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมนั้นมีหลายวิธี เช่น การใช้บทบาทสมมติ (ทิสนา แชนมสี. 2519 : 41) การใช้เทคนิคแม่แบบ (Bandura. 1977 : 16 - 22) การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก (หลุย จาปาเทศ. 2533 : 136) และการให้คำปรึกษา (Krumholtz. 1969 : 7-11)

จากการศึกษาทฤษฎีต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาดตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม น่าจะเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนได้ ซึ่ง ครัมโบลท์ (สุนันท์ บุญอำ. 2536 : 5 ; อ้างอิงมาจาก Krumholtz. 1967 : 7-11) กล่าวถึง การให้คำปรึกษาดตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมว่า เป็นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนในการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเองในปัจจุบันให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตลอดจนสามารถปฏิบัติได้จริง โดยมีการวางแผนการปรับพฤติกรรมอย่างมีระบบ และผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่เอื้ออำนวยบรรยากาศของการให้คำปรึกษาดตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และใช้เทคนิคต่าง ๆ ตามความเหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน เช่น เทคนิคแม่แบบ การชี้ตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม เป็นต้น

คมเพชร จิตรศุภกุล (2521 : 91) กล่าวว่า บรรยากาศของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะช่วยเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียนได้อย่างรวดเร็ว กระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะส่งเสริมให้นักเรียนเผชิญกับปัญหาของตนเอง และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น นักเรียนมีโอกาสนอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาและวิธีการแก้ไขร่วมกัน ซึ่งนอกจากนักเรียนจะเป็นผู้คิดหาวิธีแก้ปัญหาของตนเองแล้ว นักเรียนสามารถเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ปัญหาของผู้อื่นด้วย ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความสามารถต่อกลุ่มอันจะนำไปสู่ความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า

ส่วนกาซดาและมิวส์ (Gazda and Measows. 1963 : 306-310) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า ได้ผลมากสำหรับวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเองและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน กลุ่มเพื่อนรุ่นเดียวกันมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมากกว่าผู้ใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับ วัชร ทรัพย์มี (2522 : 178-179) ที่กล่าวว่าวัยรุ่นเต็มใจที่จะฟัง พยายามเข้าใจและยอมรับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากเพื่อนรุ่นเดียวกันมากกว่าผู้ใหญ่และมักจะนำแนวคิดไปปฏิบัติ

พองพรหม เกิดพิทักษ์ (2529 : 124) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาทั้งแบบกลุ่มและรายบุคคล ก่อให้เกิดสัมพันธภาพของการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ผู้ที่ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและได้รับการฝึกฝนมาและพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมดีขึ้นสามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสบายใจขึ้น เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความรู้สึก ตลอดจนพฤติกรรมต่าง ๆ ในวิถีทางที่ดีขึ้นและสามารถวางแผนโครงการในอนาคตของตนได้

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 407) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลเป็นการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาโดยให้การปรึกษาเป็นการส่วนตัวแก่บุคคลเฉพาะรายในแต่ละครั้งเพื่อให้เขาสามารถเข้าใจในตนเอง และสิ่งแวดล้อมดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้และมีทักษะในการแก้ปัญหาได้เองอย่างเหมาะสม สามารถวางแผนโครงการชีวิตของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เขาสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

นอกจากนี้ เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 411) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลเหมาะสำหรับผู้รับคำปรึกษาที่ไม่มีพร้อมทางด้านทักษะในเรื่องมนุษยสัมพันธ์ หรือบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในการแสดงออกกับผู้อื่น หรือเหมาะสำหรับนักเรียนบางคนที่เคยชินที่จะไว้วางใจและต้องการพึ่งพา

ความช่วยเหลือจากครูเท่านั้น

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ที่มีต่อพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยา อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลง หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลง หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลงแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์แก่ครูแนะแนว และผู้ที่เกี่ยวข้อง

ข้อกับนักเรียนที่มีความรู้ความชำนาญในการให้คำปรึกษา ทราบแนวทางในการนำหลักการ และวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมไปใช้ในการลด พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยา อำเภอกำแพง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 จำนวน 30 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยา อำเภอกำแพง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 จำนวน 16 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร และสอบถามความสมัครใจเข้าร่วมการทดลอง หลังจากนั้นจึงสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 และกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ วิธีลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม แบ่งเป็น 2 วิธี ได้แก่

3.1.1 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

3.1.2 การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม หมายถึง การใช้ถ้อยคำวาจาของนักเรียน

ที่ไม่เหมาะสมทำให้ครูและเพื่อนไม่พอใจ วาคาญ อับอาย หรือโกรธ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู ได้แก่ พูดไม่มีทางเสียง ล้อเล่นกับครู ตะโกนพูดกับครู

1.2 พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ได้แก่ พูดคำหยาบ ล้อเลียน บมด้อยของเพื่อน พูดคำด่า พูดสองแง่สองง่าม พูดข่มขู่เพื่อน ตวาด

พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมวัดได้จากการสังเกต โดยใช้แบบบันทึก พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม หมายถึง วิธีการช่วยเหลือนักเรียนเป็นกลุ่มซึ่งจะก่อให้เกิดสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ทราบแนวทางการปรับปรุงหรือแก้ไขเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม โดยผู้วิจัยทำหน้าที่เื้ออำนวยการให้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ การมีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะและการเสริมแรงทางสังคม เป็นต้น ส่วนการใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษิตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนั้น ผู้วิจัยอาจจะใช้มากกว่า 1 เทคนิค หรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้งแล้วแต่ความเหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน โดยมีลำดับขั้นตอนของการให้คำปรึกษา ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา เป็นขั้นสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกรับรู้ สบายใจ ปลอดภัย ไว้วางใจ และเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการลดพฤติกรรมการพูดที่เป็นปัญหาของตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการให้คำปรึกษาตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคทั่วไปในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจเพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่ทำให้ครูและเพื่อนไม่พอใจ วิชาฯ อับอาย หรือโกรธ

2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งได้แก่ เทคนิคแม่แบบ การสังเกตอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะและการเสริมแรงทางสังคม เพื่อให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ พร้อมทั้งแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ และในการใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนั้น ผู้ให้คำปรึกษาอาจจะใช้มากกว่า 1 เทคนิคหรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้งแล้วแต่ความเหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน

2.4 ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.5 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไข ว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ หรือเรียกว่า "เงื่อนไข" และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ซึ่งเรียกว่า "เงื่อนไขตาม "

เงื่อนไข —————>พฤติกรรม—————>เงื่อนไขตาม

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสม ที่ทำให้เพื่อนและครูไม่พอใจ ไร้ค่า ขี้ขลาด หรือโกรธ และนักเรียนต้องการจะแก้ไขพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมนั้น ๗ แล้ว ผู้ให้คำปรึกษานักเรียนทำสัญญาหรือข้อตกลงเพื่อจะได้ดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมนั้น ๗ ต่อไป

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ให้นักเรียนสรุปผลพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสม ที่นักเรียนต้องการแก้ไขและความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการให้คำปรึกษาในแต่ละครั้ง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

3. การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม หมายถึง วิธีการช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาหรือนักเรียนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ทราบแนวทางในการปรับปรุง หรือแก้ไขเกี่ยวกับพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสม โดยผู้วิจัยทำหน้าที่เอื้ออำนวยบรรยากาศของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ การมีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะและการเสริมแรงทางสังคม ส่วนการใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนั้น ผู้วิจัยอาจจะใช้มากกว่า 1 เทคนิค หรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้ง แล้วแต่ความเหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน โดยมีลำดับขั้นตอนของการให้คำปรึกษาดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา เป็นขั้นสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ สบายใจ ปลอดภัย ไว้วางใจและเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการลดพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมที่เป็นปัญหาของนักเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการให้คำปรึกษาตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคทั่วไปในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่ทำให้ครูและเพื่อนไม่พอใจ วิชาญ อ้ออายุ หรือโอรส

3.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

3.3 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งได้แก่ เทคนิคแม่แบบ การมีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะและการเสริมแรงทางสังคม เพื่อให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์พร้อมทั้งแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ และในการใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนั้น ผู้ให้คำปรึกษาอาจจะใช้มากกว่า 1 เทคนิค หรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้ง แล้วแต่ความเหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน

3.4 ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

3.5 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไข ว่ามีสิ่งใด หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ หรือเรียกว่า " เงื่อนไข " และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ซึ่งเรียกว่า " เงื่อนไขตาม "

เงื่อนไข————▶พฤติกรรม————▶เงื่อนไขตาม

3.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม ที่ทำให้เพื่อนและครูไม่พอใจ ไร้ค่า ขี้อาย หรือโกรธและนักเรียนต้องการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมนั้น ๗ ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนทำสัญญาหรือข้อตกลงเพื่อจะได้ดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมนั้น ๗ ต่อไป

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ให้นักเรียนสรุปผลพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม ที่นักเรียนต้องการแก้ไขและความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการให้คำปรึกษาในแต่ละครั้งและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย จะครอบคลุมหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 1.1 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล
 - 1.2 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม /
 - 1.3 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม
 - 2.1 ความหมายของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม
 - 2.2 ความสำคัญของการพูด
 - 2.3 ลักษณะของการพูดที่ดี
 - 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต
 - 3.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต
 - 3.2 หลักการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม
 - 3.3 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม
 - 3.4 ประโยชน์ของการสังเกต และการบันทึกพฤติกรรม

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.1 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

1.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา

อิงลิช และอิงลิช (อาภา จันทรสกุล. 2531 : 1 ; อ้างอิงมาจาก English and English. 1968) ได้ให้คำจำกัดความของการให้คำปรึกษาว่า " เป็นสัมพันธ์ภาพที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่มาขอรับบริการ และสามารถแก้ไขปัญหาของตนเองได้ " ซึ่งสอดคล้องกับ โครว์ และ โครว์ (อาพันธ์ ทันสม. 2535 : 21; อ้างอิงมาจาก Crow and Crow. 1962 : 164) ที่ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาหมายถึง การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษารู้จักและเข้าใจตนเอง ทำให้สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาได้ ส่วน แพตเตอร์สัน (อาภา จันทรสกุล. 2531 : 2; อ้างอิงมาจาก Patterson. 1959) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการเกี่ยวกับสัมพันธ์ภาพของการให้ความช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้ขอรับคำปรึกษาตั้งแต่หนึ่งคนขึ้นไปหรือมากกว่า โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้วิธีการทางจิตวิทยาและพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีบุคคลิกภาพ เพื่อช่วยเหลือผู้มาขอรับคำปรึกษามีสุขภาพจิตดีขึ้น

สมิธ (คมเพชร จิตรสกุล. 2531 : 8 ;อ้างอิงมาจาก Smith. 1955 : 156) ได้อธิบายว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการซึ่งอยู่ในรูปของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสองคน บุคคลหนึ่งเป็นผู้ที่มีปัญหาซึ่งไม่สามารถจะตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ ส่วนบุคคลอีกคนหนึ่งนั้นก็จะเป็นผู้ที่มีวิชาชีพขั้นสูงซึ่งได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ตลอดจนมีประสบการณ์ที่จะทำให้เขามีความสามารถช่วยเหลือแก้ไขปัญหาของบุคคลหลาย ๆ ประเภทได้

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 373) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา คือ กระบวนการช่วยเหลือ ซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างน้อย 2 คน ได้แก่

ผู้ให้บริการปรึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่ผ่านการฝึกฝนอบรมในวิชาชีพมาโดยเฉพาะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับบริการซึ่งเป็นผู้ที่ประสบปัญหาที่มีความทุกข์ใจ และต้องการความช่วยเหลือ เพื่อให้เขาได้เข้าใจในตนเองและสิ่งแวดล้อมดีขึ้น มีทักษะและความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสมและดำเนินชีวิตด้วยความสุข

จาเนียร์ ช่างโซติ (2524 : 15-16) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาหมายถึง กระบวนการที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างบุคคล โดยผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกฝนมาโดยเฉพาะสัมพันธ์ภาพที่มีขึ้นระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาควเป็นสัมพันธ์ภาพของความช่วยเหลือ มีความร่วมมือ เข้าใจกัน มีความยกย่องนับถือกัน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษารู้จักตนเอง ยอมรับตนเองและรับรู้โลกถูกต้องยิ่งขึ้นจนสามารถนำไปสู่การเลือกและการตัดสินใจอย่างฉลาดและนำไปสู่การพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่

ม่วงพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 124) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการของการช่วยเหลือและในกระบวนการนี้จะก่อให้เกิดสัมพันธ์ภาพของการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและได้รับการฝึกฝนมา พร้อมทั้งจะให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อมดีขึ้น สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสบายใจขึ้น เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความรู้สึก ตลอดจนพฤติกรรมต่าง ๆ ในวิถีทางที่ดีขึ้น และสามารถวางโครงการในอนาคตของตนได้

จากความหมายของการให้คำปรึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการของการช่วยเหลือ ซึ่งเกิดจากสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ผ่านการฝึกฝนอบรมในวิชาชีพมาโดยเฉพาะ ตลอดจนมีประสบการณ์ในการช่วยเหลือบุคคล เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษา รู้จักเข้าใจตนเอง ยอมรับตนเองและเข้าใจสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น มีทักษะและความสามารถในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ เกิดการเปลี่ยน

แปลงเจตคติ ความรู้สึกและพฤติกรรมในวิถีทางที่ดีขึ้น สามารถนำไปสู่การพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่

1.1.2 การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 179) ได้กล่าวถึง การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลเป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือส่วนบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับบริการเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม สามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 407) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลเป็นการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ขอรับคำปรึกษาโดยให้การปรึกษาเป็นการส่วนตัวแก่บุคคลเฉพาะรายในแต่ละครั้ง เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจในตนเองและสิ่งแวดล้อมดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาได้เองอย่างเหมาะสมสามารถวางโครงการชีวิตของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

1.1.3 ข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 411) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษาได้รับความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาเฉพาะของเขาจากผู้ให้คำปรึกษาโดยตรงด้วยความละเอียด ครอบคลุมและรอบคอบอย่างเพียงพอ
2. ผู้รับคำปรึกษาเป็นจุดสนใจของผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในการปรึกษาแต่ละครั้งเขาจึงเป็นผู้ที่ควรจะได้ประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่
3. ผู้รับคำปรึกษากล้าที่จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งจะช่วยให้การวินิจฉัยปัญหาและหาทางแก้ไขได้ถูกต้องรวดเร็วขึ้น

4. ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องกังวลถึงความคิดเห็นและความรู้สึกหรือข้อเสนอแนะของผู้อื่น นอกจากของผู้ให้คำปรึกษาเพียงผู้เดียวระหว่างการให้คำปรึกษา

5. ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องวิตกกังวลถึงความไม่พร้อมทางด้านทักษะในเรื่องมนุษยสัมพันธ์ หรือบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมของเขาในการแสดงออกกับผู้อื่น เพราะเขาจะมีความสัมพันธ์เฉพาะกับผู้ให้บริการปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวระหว่างการให้คำปรึกษา

1.1.4. ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

เจียรนีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 412) ได้กล่าวถึง ข้อจำกัดบางประการของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่น โดยทั่วไปมีความเชื่อว่าปัญหาที่ตนประสบนั้นเพื่อนรุ่นเดียวกันจะเข้าใจ และหาทางออกได้ดีกว่าความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ต่างวัย และต่างความคิดจากเขา เช่น ครูแนะแนว เป็นต้น

2. ผู้รับคำปรึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่น โดยธรรมชาติไม่ต้องการแสดงตนอย่างเปิดเผยว่า ไม่มีความสามารถในการแก้ปัญหาด้วยตนเองให้ผู้ใหญ่ได้รับรู้ เพราะเกรงจะเสียสถานภาพที่ตนจะถูกมองว่าเป็นเด็ก

3. ผู้รับคำปรึกษาเสียโอกาสอันดีที่จะเสริมสร้างทักษะทางมนุษยสัมพันธ์และการปรับตัวด้านต่าง ๆ กับเพื่อนคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกันที่เผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกับตน

4. ผู้รับคำปรึกษาอาจจะเกิดความเคยชินที่จะไว้วางใจและต้องการพึ่งพาความช่วยเหลือเฉพาะจากผู้ให้คำปรึกษาเท่านั้น

5. การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้เวลา และบุคคลากรซึ่งมีอยู่จำกัด ดังนั้นนักเรียนบางคนที่ต้องการได้รับการให้คำปรึกษาจึงอาจจะไม่ได้รับบริการโดยทั่วถึง

1.2 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

1.2.1 ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

โอลเซน (Ohlsen. 1970 : 31) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่าหมายถึง การให้ความช่วยเหลือบุคคลที่ปกติให้ยอมรับปัญหาและพยายามแก้ไขปัญหของตน ตลอดจนช่วยให้ผู้มีปัญหาได้เรียนรู้ที่จะนำเอาความคิดจากกลุ่มมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

กอร์ส และบราวน์ (Gawrys and Brown. 1970 : 21) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นการสร้างกระบวนการเพื่อให้เกิดบรรยากาศแห่งการยอมรับ ความอบอุ่นใจ ความไว้วางใจ และเปิดโอกาสให้สมาชิกภายในกลุ่มได้ทดสอบ ตรวจสอบ และเลือกวิธีการแก้ปัญหาที่ดีและเหมาะสมที่สุดสำหรับเขา จุดประสงค์จะถูกสร้างขึ้นจากสมาชิกภายในกลุ่มโดยมีจุดสนใจและมีปัญหาร่วมกัน

สุรางค์ นามสูตร (2527 : 20) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นกระบวนการหนึ่งที่บุคคลในกลุ่ม ซึ่งประกอบด้วยผู้ให้คำปรึกษาและสมาชิกที่มีความสมัครใจมาเข้ากลุ่มร่วมกัน ซึ่งมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นกระบวนการของกลุ่มบุคคลที่มีปัญหา หรือมีความต้องการคล้ายกันมาปรึกษาหารือร่วมกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษาซึ่งมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ทางการให้คำปรึกษา คอยให้ความช่วยเหลือ หรือร่วมให้คำปรึกษา

วัชร ทรัพย์มี (2520 : 80) ได้อธิบายถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่าเป็นกระบวนการที่กลุ่มซึ่งมีความคิดที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน เป็นกลุ่มโดยมีผู้ให้คำปรึกษารวมอยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสได้แสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของแต่ละคน เป็นการระบายความรู้สึกขัดแย้งในจิตใจได้สำรวจตนเองได้ฝึกการยอมรับตนเอง กล่าวที่จะเผชิญปัญหาและได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง กับทั้งได้ฟังความรู้สึก และความคิดเห็นของผู้อื่น และได้ตระหนักว่าคนอื่นก็มี

ความขัดแย้ง หรือมีความคิดเห็น เช่นเดียวกับตน ไม่ใช้ตนเองเท่านั้นที่มีปัญหา นอกจากนี้ วัชร ทรัพย์มี (2525 : 176-178) ยังได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า มุ่งเปลี่ยนพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคนเกี่ยวกับความรู้สึก ทศนคติ อารมณ์ ซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของสมาชิก โดยมีการจัดสภาพแวดล้อมภายในกลุ่มให้เกิดบรรยากาศที่จะให้สมาชิกระบายความรู้สึก ทศนคติของตนเอง ออกมาด้วยความสมัครใจซึ่งจะทำให้เกิดความภาคภูมิใจว่าตนเองสามารถให้ข้อคิดอันเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มได้

อาภา จันทรสกุล (2533 : 247-248) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม คือการให้บริการปรึกษาแก่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลาเดียวกัน ซึ่งในกลุ่มจะมีสมาชิกประมาณ 6-12 คน ผู้รับคำปรึกษานอกจากจะมีปัญหสัมพันธ์เชิงจิตวิทยากับผู้ให้คำปรึกษาแล้ว จะต้องมีความสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่มด้วย ฉะนั้นสมาชิกในกลุ่มแต่ละคนจึงเป็นทั้งผู้รับความช่วยเหลือและเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือในแง่ต่าง ๆ กันไป โดยเน้นให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยน เปิดเผยถึงความรู้สึกต่อประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และให้สมาชิกได้พัฒนาตนเองเต็มขีดความสามารถ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หมายถึงกระบวนการให้ความช่วยเหลือบุคคลปกติ ซึ่งมีสมาชิกประมาณ 6-12 คน ที่มีความต้องการคล้าย ๆ กันมาปรึกษาหารือเพื่อแก้ปัญหาร่วมกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษาซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ในการให้คำปรึกษาร่วมกันอยู่ด้วย สมาชิกมีโอกาสแสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ มีความเห็นอกเห็นใจกัน มีการพัฒนาด้านความรู้สึกนึกคิด และพฤติกรรมต่าง ๆ ไปสู่การแก้ปัญหาของสมาชิกแต่ละคน

1.2.2 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

คอเรีย (Corey, 1981 : 8) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มดังนี้

1. เพื่อเรียนรู้การไว้วางใจตนเองและผู้อื่น
2. เพื่อรู้จักตนเองและค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน

3. เพื่อรับรู้ว่าคุณอื่นก็มีความต้องการและมีปัญหาคล้ายคลึงกับตน
4. เพื่อรู้จักตนเองยอมรับและมั่นใจในตนเอง อันจะนำไปสู่การมี
ทัศนคติใหม่ของตนเอง
5. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแสวงหาแนวทางแก้ไขปัญหาและมอง
หาวิธีลดความขัดแย้งในตนเอง
6. เพื่อเพิ่มความสามารถในการนำตนเอง การพึ่งตนเองและความ
รับผิดชอบต่อตนเองและสังคมที่อยู่
7. เพื่อกำหนดแผนสำหรับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ต้องการ และ
รับผิดชอบที่จะปฏิบัติตามแผนที่วางไว้
8. เพื่อเพิ่มความไวในการรับรู้ความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น
9. เพื่อเรียนรู้วิธีการโต้แย้ง หรือเผชิญหน้ากับผู้อื่นอย่างตรงไป
ตรงมาด้วยท่าทีที่เอื้ออาทรห่วงใย และจริงใจ
10. เพื่อรับรู้การตัดสินใจเลือกของตนเอง และการรู้จักเลือกอย่าง
ฉลาด
11. เพื่อเรียนรู้การดำเนินชีวิตที่เป็นไปตามความมุ่งหวังของตนเอง
ไม่ขึ้นอยู่กับความคาดหวังของผู้อื่น
12. เพื่อช่วยให้ค่านิยมที่ตนเองมีอยู่ชัดเจนขึ้น เรียนรู้ที่จะปรับ
พฤติกรรมของตนเองไปตามครรลองของค่านิยมนั้น

โวลเซน (1977 : 5-10) ได้ให้ความเห็นว่า จุดมุ่งหมายของการให้
คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อกำหนดพฤติกรรมที่เป็นเป้าหมาย และประเมินผลความก้าวหน้าของ
การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและบุคลิกลักษณะของสมาชิกในกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนได้เรียนรู้ที่จะรู้จัก
ตนเอง รู้จักสิ่งแวดล้อมตลอดทั้งการปรับพฤติกรรมและบุคลิกลักษณะของตนเอง

โวลเซน (1970 : 31) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีจุดมุ่งหมาย
เพื่อให้บุคคลรู้จักแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงขึ้น ประสบการณ์

ที่ได้จากกลุ่มจะทำให้เกิดความรู้และช่วยพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ คือ ความดี สังคมและสติปัญญา

วัชร ฐะคะ (2523 : 52) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับ การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล คือทำให้ใคร่ได้สำรวจและประเมินตนเอง ได้เรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและสังคม และสามารถนำสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

จากจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม คือ การช่วยเหลือให้บุคคลเข้าใจตนเองในด้านความรู้สึก และการกระทำ โดยใช้ประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้จากกลุ่ม นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมให้ดีขึ้น สามารถนำตนเองไปสู่ความเจริญในการดำรงชีวิตของตนเองและสังคมได้ สิ่งสำคัญในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะบรรลุเป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์ที่วางไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับผู้นำกลุ่ม สมาชิกกลุ่มและวัตถุประสงค์หรือการกำหนดเป้าหมายของกลุ่ม

1.2.3 ข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 418-419) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความเข้าใจใหม่ว่า ไม่เพียงแต่ตนเองคนเดียวเท่านั้นที่ประสบปัญหา ผู้อื่นก็ประสบปัญหาที่คล้ายคลึงกันด้วย ความรู้สึกโดดเดี่ยว ความละอายและความรู้สึกแปลกประหลาดจะลดลง ความยอมรับในตนเองและความเข้าใจในตนเองจะเพิ่มขึ้น

2. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกยอมรับและนับถือตนเองมากขึ้นเพราะการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมในการช่วยแก้ไขปัญหาของสมาชิกผู้อื่น ดังนั้นสมาชิกแต่ละคนจะเกิดความรู้สึกว่า ตนเองมีความ

สามารถ มีคุณค่าและมีความสำคัญ เพราะเขาเป็นทั้งผู้ให้ความช่วยเหลือแก่สมาชิกผู้อื่นและในขณะเดียวกันเขาก็เป็นทั้งผู้ได้รับความช่วยเหลือจากสมาชิกในกลุ่มด้วย

3. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับประสบการณ์ในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับสมาชิกผู้อื่น มีโอกาสฝึกการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ภายใต้อาณัติที่ปลอดภัย เป็นอิสระและสมาชิกทุกคนต่างก็มีความจริงใจที่จะช่วยเหลือสนับสนุนให้เขาบรรลุเป้าหมาย

4. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาของเขาในหลาย ๆ แง่มุม จากสมาชิกของกลุ่มซึ่งอาจจะเคยประสบปัญหาชนิดเดียวกันมาแล้ว ซึ่งจะช่วยให้เขามีประสบการณ์ที่กว้างขวางในการเผชิญกับปัญหา และสามารถตัดสินใจเลือกทางแก้ไขได้ถูกต้องและรอบคอบขึ้น

5. ช่วยแบ่งเบาภารกิจของผู้ปกครอง ครู ครูฝ่ายปกครอง และผู้บริหารเพราะสมาชิกในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม มีความรู้สึกยอมรับในความคิดเห็น และคำแนะนำของเพื่อนวัยเดียวกันกับคนที่เผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกับตนมากกว่าจะยอมเชื่อผู้ใหญ่หรือผู้ใหญ่ที่ชอบแสดงอำนาจ หรือไม่ให้สิทธิและอิสระแก่เขามาช่วยเหลือเขา

6. ช่วยให้ผู้ให้คำปรึกษาสามารถให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาเป็นจำนวนประมาณ 4-8 คน ซึ่งเป็นการประหยัดบุคลากร เวลา และงบประมาณ ซึ่งมีอยู่จำกัด

นอกจากนั้น กาซดา (Gazda . 1967: 44-75) และกาซดาและมีธว์ (Gazda and Measows. 1963 : 306-310) ได้กล่าวถึง ประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่าสมาชิกจะเกิดความเข้าใจว่าคนอื่น ๆ ก็มีปัญหาเช่นเดียวกับเขา การยอมรับ การสนับสนุนจากสมาชิกในกลุ่ม จะทำให้การยอมรับที่เผชิญปัญหาของแต่ละคน กลุ่มเป็นตัวแทนของสังคมจริง ๆ เป็นที่ซึ่งสมาชิกทุกคนมีโอกาสดูแลความรู้สึกของตนเอง ตลอดจนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนได้จากการที่ตระหนักถึงความปลอดภัย ความไว้วางใจจากสมาชิกคนอื่นภายในกลุ่ม สมาชิกเรียนรู้ที่จะมีการให้และรับความช่วยเหลือตามบทบาทของตน

ของตน ภายในกลุ่มสมาชิกมีโอกาสที่จะเรียนรู้วิธีการแก้ไขของสมาชิกคนอื่นด้วยการสังเกต การให้คำปรึกษากลุ่มมักจะทำให้สมาชิกในกลุ่มต้องการที่จะได้รับการช่วยเหลือ เป็นรายบุคคล บรรยายภาพแห่งความเป็นกันเองของกลุ่มทำให้สมาชิกรู้สึกเสมือนเป็นครอบครัวเดียวกันทำให้น่าไปสู่การเปิดเผยปัญหาทางครอบครัว การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มได้ผลมากสำหรับวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยแสวงหาเอกลักษณ์ของตนและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน การที่นักจิตวิทยาการศึกษา ได้พบปะกับสมาชิกหลายคนในเวลาเดียวกัน ช่วยประหยัดเวลาและเปิดโอกาสให้นักจิตวิทยาการศึกษาได้ใช้เวลาสำหรับบุคคลอื่น ๆ ได้ทั่วถึงยิ่งขึ้น

1.2.4 ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 419) ได้กล่าวถึง ข้อจำกัดบางประการของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ดังนี้

1. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความสามารถ ประสิทธิภาพและความสนใจของผู้ให้คำปรึกษาเป็นส่วนใหญ่ เช่น การเลือกสมาชิกของกลุ่มที่เหมาะสม การควบคุมกิจกรรมของกลุ่มให้ดำเนินไปสู่เป้าหมาย
2. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มให้ความสำคัญกับปัญหาร่วมกันของสมาชิกในกลุ่ม ดังนั้น ปัญหาเฉพาะของสมาชิกบางคนซึ่งต้องการวิเคราะห์และวินิจฉัยอย่างละเอียด จึงมีความสำคัญเป็นรองลงไป ด้วยเหตุนี้ จึงอาจเป็นสาเหตุให้สมาชิกบางคนขาดกำลังใจ และขาดแรงกระตุ้น เพื่อที่จะแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่
3. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอาจจะไม่บังเกิดผลสำเร็จด้วยดี ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ เพราะลักษณะและวิธีการของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นอุปสรรคต่อผู้รับคำปรึกษาซึ่งประสบปัญหาจริง ๆ แต่ไม่กล้าเปิดเผยตัวเองอย่างเต็มที่ต่อสมาชิกของกลุ่ม เพราะกลัวว่าจะเสียสถานภาพของตนในกลุ่มเพื่อน เป็นต้น

1.2.5 การจัดกลุ่มเพื่อรับคำปรึกษา

โอลเซน (Ohlsen. 1970 : 103-109) ได้กล่าวถึง การเลือก

สมาชิกเข้ากลุ่มเพื่อรับคำปรึกษาว่า สมาชิกที่เหมาะสมที่จะเข้ากลุ่มควรเป็นผู้ที่อาสาสมัคร และมีแรงจูงใจในการเข้ากลุ่ม ในการสัมภาษณ์สมาชิกครั้งแรก ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องชี้แจง จุดมุ่งหมายและลักษณะของกลุ่มตลอดจนกระบวนการที่สมาชิกควรมีบทบาทอย่างไรในกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มดำเนินและบรรลุถึงจุดมุ่งหมายและลักษณะของกลุ่ม ตลอดจนกระบวนการที่สมาชิกควรมีบทบาทอย่างไรในกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มดำเนินและบรรลุถึงจุดมุ่งหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2521 : 94) และวัชรีย์ ทรัพย์มี (2533 : 272-275) ได้กล่าวถึงการเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มว่า ผู้ให้คำปรึกษาควรเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มให้เหมาะสมโดยเลือกสมาชิกที่มีปัญหาคล้ายคลึงกัน เต็มใจที่จะเข้ากลุ่ม และต้องการรับคำปรึกษาอย่างแท้จริง เพื่อร่วมมือในการแก้ปัญหา นอกจากนี้สมาชิกในกลุ่มควรมีลักษณะแตกต่างกันบ้าง เช่น มีทั้งคนที่พูดเก่ง คนใจร้อน คนสุขุม คนฐานะดี คนยากจน คละกันไป แต่ต้องให้มีความสมดุลระหว่างสมาชิกแต่ละประเภท เพื่อช่วยกันแก้ปัญหาได้หลายลักษณะ

1.2.5.1 ขนาดของกลุ่ม

เชิร์ตเซอร์และสโตน (Shertzer and Stone. 1971 : 217) ได้ให้ความเห็นว่า จำนวนสมาชิกที่เหมาะสมที่สุด คือ 6 คน เพราะถ้าจำนวนสมาชิกมากกว่ากำหนด จะทำให้กลุ่มแตกเป็นสองกลุ่มได้ง่าย ส่วนวัชรีย์ ทรัพย์มี (2520 : 39) มีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม บุคคลที่เข้ากลุ่มจะต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี ดังนั้นสมาชิกกลุ่มต้องไม่มากเกินไป คือ 6-10 คน

1.2.5.2 เวลาและจำนวนครั้งในการให้คำปรึกษา

แพทเทอร์สัน (Patterson. 1973 : 182) ได้ให้ความเห็นว่า ควรจัดให้มีการให้คำปรึกษาสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ถ้าช่วงระยะเวลาของการให้คำปรึกษาน้อย อาจจัดให้มีการให้คำปรึกษาสัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง ในแต่ละครั้งที่พบกัน ถ้าสมาชิกเป็นวัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ควรใช้เวลา 1 ชั่วโมง ถึง 1 ชั่วโมงครึ่ง ถ้าเป็นเด็กระดับประถมศึกษา เวลาที่ใช้ในการให้คำปรึกษาไม่ควรนานเกิน 1 ชั่วโมง ประมาณครั้งละ 30 - 45 นาที เพราะเด็ก

อาจเกิดความเบื่อได้ และคมเพชร จิตรศุภกุล (2521 : 99) เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มควรจัดให้มีสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เวลาอย่างน้อยไม่ควรต่ำกว่า 1 ชั่วโมง หรือไม่ควรเกิน 2 ชั่วโมง สำหรับจำนวนครั้งที่พบกัน มาห์เลอ (Mahler. 1969 : 57) ได้ให้ความเห็นว่ากลุ่มควรจัดอย่างน้อย 10 ครั้ง และควรให้สมาชิกในกลุ่มพิจารณาตนเองว่าจะสิ้นสุดการดำเนินกลุ่มเมื่อใด คมเพชร จิตรศุภกุล (2521 : 99) มีความเห็นว่า การสิ้นสุดในการให้คำปรึกษาในโรงเรียนและวิทยาลัย ควรกำหนดจำนวนครั้งไว้ประมาณ 6-7 ครั้ง โดยถือเป็นกลุ่มที่ใช้เวลาระยะสั้น

1.2.5.3 การสัมภาษณ์ก่อนการเข้ากลุ่ม

การสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลก่อนเข้ากลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องถามความสมัครใจของผู้รับคำปรึกษา และอธิบายเกี่ยวกับบทบาท หน้าที่ทั้งของผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งบอกประโยชน์ที่ผู้รับคำปรึกษาจะได้รับจากการเข้ากลุ่ม เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน และความร่วมมือที่ดี (คมเพชร จิตรศุภกุล. 2521 : 94)

1.2.5.4 การจัดสถานที่

สถานที่ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ควรเป็นห้องที่มีลักษณะเป็นสัดส่วน และมีขนาดพอเหมาะกับจำนวน ถ้าอึดควรมีลักษณะที่นั่งได้สบายและจัดเป็นวงกลม เพื่อให้สมาชิกได้มองเห็นอย่างทั่วถึง พื้นห้องควรสะอาด และพร้อมที่จะให้สมาชิกนั่งกับพื้นได้ ถ้าสมาชิกต้องการที่จะเปลี่ยนอิริยาบถบ้าง (Ohlsen. 1967 : 29 ; Mahler. 1969 : 58-89)

1.2.5.5 ชนิดของกลุ่ม

ชนิดของกลุ่ม ควรจัดเป็นกลุ่มแบบปิด ซึ่งหมายถึงว่าจะไม่มีการเปิดรับสมัครสมาชิกใหม่อีกในระหว่างการให้คำปรึกษา แม้จะมีสมาชิกลาออกจากกลุ่มไปแล้วก็ตาม เพราะการจัดกลุ่มจะทำให้สมาชิกมีปัญหาในเรื่องความไว้วางใจและความสนิทสนม (Hansen, Warner and Smith. 1976 : 366)

1.2.6 การเข้ากลุ่มของวัยรุ่น

ฉวีวรรณ สุพันธ์โพธาราม (2527 : 109-110) กล่าวถึง การเข้ากลุ่มของวัยรุ่นซึ่งสรุปได้ดังนี้คือ การเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจของวัยรุ่น ทำให้เขามีความต้องการอย่างรุนแรงที่จะปรับปรุงตนเองให้เป็นที่ยอมรับของสังคม โดยเฉพาะในกลุ่มวัยเดียวกัน ฉะนั้น เขาจึงแสวงหากลุ่มที่เขาสามารถร่วมกิจกรรมได้อย่างกลมกลืน การเข้ากลุ่มจะทำให้เขารู้จักชีวิตมากขึ้น เกิดความเข้าใจตัวเองและเกิดความรับผิดชอบต่อตัวเองและสังคม ซึ่งการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้เหมาะสมที่จะนำมาใช้กับเด็กวัยรุ่นมาก

วัชร ทรัพย์มี (2518 : 39-41) กล่าวถึง ความต้องการและธรรมชาติของวัยรุ่นหลายประการ คือ

1. ในระยะวัยรุ่น ผู้ใหญ่มักไม่ได้ใกล้ชิดและเด็กมักจะคิดว่าผู้ใหญ่ล้าสมัย ไม่เข้าใจตน เพื่อนรุ่น ๆ เดียวกันมีความเข้าใจซึ่งกันและกันมากกว่าผู้ใหญ่ ฉะนั้น ถ้าผู้ใหญ่เข้าใจเด็กวัยนี้แล้วนำเด็กวัยนี้ที่มีปัญหาคล้ายกันมารวมกลุ่มกัน โดยมีผู้ใหญ่คอยให้ความช่วยเหลือ จะทำให้เด็กวัยรุ่นพร้อมที่จะร่วมมือกันแก้ปัญหา
2. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ช่วยสนองความต้องการของเด็กวัยรุ่นที่ต้องการรู้จักตนเอง รู้จักขอบเขตความสามารถ สิทธิและหน้าที่ของตน
3. เนื่องจากสังคมคาดหวังให้วัยรุ่นมีหน้าที่และความรับผิดชอบมาก แต่วัยรุ่นปรับตัวไม่ทัน ทำให้เกิดความไม่มั่นใจในตนเอง เมื่อเด็กเหล่านี้มาเข้ากลุ่ม บรรยากาศของกลุ่มที่มีการยอมรับซึ่งกันและกัน จะทำให้เด็กวัยรุ่นกล้าแสดงความรู้สึกจะได้พบว่าคุณอื่นก็มีปัญหา เช่นเดียวกับตน ทำให้มีกำลังใจที่จะเผชิญและแก้ปัญหาต่อไป

1.2.7 ผลในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ผู้ให้คำปรึกษาต้องรู้และเข้าใจในการนำพลังต่าง ๆ มาใช้ในการ

ดำเนินการให้คำปรึกษาให้สมบูรณ์ ซึ่ง คมเพชร จิตรศุภกุล (2521 : 97) กล่าวว่าไว้สรุปได้ดังนี้

1. ข้อผูกพัน (Commitment) บุคคลจะได้รับประโยชน์จากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะต้องรับรู้และยอมรับว่า มีความต้องการที่จะรับคำปรึกษา จะต้องพูดถึงปัญหาทั้งหลายของตน จะแก้ไขและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ได้รับคำปรึกษาจากกลุ่ม
2. ความรับผิดชอบ (Responsibility) สมาชิกที่มีปัญหาจะต้องพยายามเพิ่มความรับผิดชอบสำหรับตนเอง และเพื่อน เพื่อแก้ปัญหาในกลุ่ม
3. การยอมรับ (Acceptance) เมื่อสมาชิกให้การยอมรับตนเอง จะเป็นผลให้บุคคลเกิดความเคารพนับถือตนเอง และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาด้วย
4. ความดึงดูดใจ (Attractiveness) จะทำให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่มเพิ่มขึ้น
5. ความปลอดภัย (Security) เมื่อสมาชิกมีความรู้สึกปลอดภัยในขณะที่อยู่ในกลุ่มเขาจะมีความเป็นตัวของตัวเอง มีการอภิปรายปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเขา มีการยอมรับความคิดของบุคคลที่แสดงต่อตัวเขา และสามารถแสดงความรู้สึกของตนต่อบุคคลอื่น
6. ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belonging) สมาชิกทุกคนจะต้องมีความรู้สึกอย่างรุนแรงต่อความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่ม ซึ่งเป็นผลดีต่อการช่วยกลุ่ม
7. ความเครียด (Tension) การมีความเครียดและไม่พึงพอใจอยู่ในระดับพอเหมาะ จะเป็นแรงจูงใจในการที่จะเปลี่ยนพฤติกรรม แต่ถ้าความเครียดมากเกินไป จะทำให้บุคคลไม่ได้ใช้ความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ได้สำเร็จ
8. บรรทัดฐานของกลุ่ม (Group Norms) สมาชิกย่อมต้องการได้รับความช่วยเหลือ และไม่ต้องการจะให้คนอื่นมองข้ามในแง่ของบุคคลที่แตกต่างไปจากสมาชิก

คนอื่น ๆ ในกลุ่มรับคำปรึกษาด้วยกัน

1.3 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behavior Therapy)

1.3.1 ภูมิหลังของทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ครัมโบลท์ (สมพร สุทัศนีย์, 2533 : 159; อ้างอิงมาจาก Krumboltz, 1964) ศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด สหรัฐอเมริกาเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาพฤติกรรมนิยม ซึ่งมีรากฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบคลาสสิก (Classical Conditioning) และการเรียนรู้เงื่อนไขขบวนการ (Operant Conditioning) ที่เชื่อว่า มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมของมนุษย์จึงเกิดจากการเรียนรู้สิ่งแวดล้อม ดังนั้น กระบวนการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจึงเป็นการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการเรียนรู้ ผู้ให้คำปรึกษาจะให้ความสำคัญกับพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกมา จะต้องเป็นพฤติกรรมที่สังเกตและวัดได้ การให้คำปรึกษาจะเน้นที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอย่างมีขั้นตอน ซึ่งการดำเนินการให้คำปรึกษา อาจจะจัดในห้องให้คำปรึกษา หรือจัดในสถานการณ์จริงของผู้รับคำปรึกษาก็ได้

วิญญู พูลศรี (2531 : 321) ได้กล่าวถึง ความเป็นมาของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า เป็นการให้คำปรึกษาที่ใช้พื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งหมายถึง ลักษณะของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการฝึกหัด (Practice) หรือ การมีประสบการณ์กับเรื่องนั้นๆ โดยตรง (Experience) ผู้ให้คำปรึกษิตามทฤษฎีนี้จะเน้นวิธีการที่มีระบบที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา

นอกจากนี้ การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ยึดหลักว่า พฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการ

ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยจะเลือกวิธีการที่เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน

1.3.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และหลักการในการให้คำปรึกษา

ความทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

อาภา จันทรสกุล (2535 : 22) ได้กล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ว่า มนุษย์เกิดมาไม่มีทั้งดีและเลว มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลมาจากการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ทำให้เกิดขึ้นได้โดยการจัดสิ่งแวดล้อมภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ การเรียนรู้เดิมสามารถทำให้หมดไป และท่านเองเดียวกันสามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นใหม่ มนุษย์สามารถที่จะควบคุมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้ แม้จะอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมก็ตาม

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2533 : 771) ได้อธิบายเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ตามแนวคิดของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ดังนี้

1. มนุษย์เกิดมาอย่างเป็นกลาง ๆ เหมือนกับเป็นกระดานชนวนที่ว่างเปล่า คือไม่มีทั้งสิ่งที่ดีและเลวติดตัวมาแต่กำเนิด แต่พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลผลิตซึ่งเกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม

2. มนุษย์มีความสามารถที่จะควบคุมและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้ แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ก็ตาม

นอกจากนี้ ทอริเซน (วิญญู พูลศรี, 2531 : 322-324 ; อ้างอิงมาจาก Thorensen, 1969) ได้อธิบายความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และหลักการให้คำปรึกษาตามแนวทางของพฤติกรรมนิยม ไว้ดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ ดังนั้น พฤติกรรมจึงเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้

2. การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมจะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมของบุคคลได้ด้วย
3. การเปลี่ยนแปลงของบุคคลจะเป็นไปตามหลักของการใช้ตัวแบบทางสังคม (Social Modeling) และหลักการใช้วิธีการเสริมแรง
4. มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม ถ้าบุคคลใดสามารถควบคุมสิ่งแวดล้อมได้บุคคลนั้นก็มีโอกาสที่จะกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ให้เป็นไปตามที่ต้องการได้
5. แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก็ตาม แต่มนุษย์สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้
6. บุคลิกภาพของมนุษย์สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยวิธีการวางเงื่อนไข ด้วยการให้รางวัล การลงโทษและพฤติกรรมของมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน จะมีการเปลี่ยนแปลงได้โดยอาศัยการเรียนรู้
7. นักพฤติกรรมนิยมเชื่อว่า บุคคลเกิดมาไม่ได้มีความดีหรือเลวติดตัวมาตั้งแต่เกิด พฤติกรรมทั้งหลายของบุคคลได้มาจากการเรียนรู้ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าใจที่มาของพฤติกรรม
8. พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลมาจากการถูกกำหนดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อน (Antecedent Event) ดังนั้น จึงสามารถคาดคะเนการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ได้และถ้าสามารถควบคุมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อนได้ ก็จะสามารถควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ได้
9. ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้สร้างหรือจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
10. การให้คำปรึกษาเป็นสิ่งที่ไม่สามารถหยุดนิ่ง หรือกำหนดทิศทางได้ล่วงหน้าเป็นเวลานาน ๆ และไม่ได้จัดทำเฉพาะในท้องที่คำปรึกษาเท่านั้น แต่ต้อง

จัดในสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ด้วย

11. กระบวนการปรึกษาประกอบด้วย การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามองเห็นปัญหาและมีความเห็นพ้องต้องกันในพฤติกรรมที่จะต้องการปรับปรุงแก้ไข การตั้งเป้าหมายที่จะสามารถวัดความก้าวหน้าได้

12. ผู้ให้คำปรึกษาจัดกลวิธีที่เหมาะสมในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาและปรับปรุงแก้ไขเปลี่ยนแปลงกลวิธีใหม่ หากพบว่ากลวิธีที่เลือกมาใช้แล้วนั้นไม่ได้ผล

13. ประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาจะวัดได้จากผลของการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมภายหลังจากการให้คำปรึกษา

1.3.3 จุดมุ่งหมายในการให้คำปรึกษามุ่งเน้นพฤติกรรมนิยม

คอร์เลย์ (Corley. 1991 : 295) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายเป็นสิ่งที่สำคัญในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม โดยมีจุดมุ่งหมายคือ การสร้างสภาพการณ์เรียนรู้ใหม่ให้แก่ผู้รับคำปรึกษา ซึ่งการเรียนรู้ใหม่นั้นควรจะแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ ผู้รับคำปรึกษาเป็นผู้ตั้งจุดมุ่งหมายซึ่งเป็นผลมาจากการได้รับคำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม โดยผู้รับคำปรึกษาจะกำหนดจุดมุ่งหมายของการปรับหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมว่า ควรจะมีขอบเขตมากน้อยเพียงใด การประเมินผลและการให้คำปรึกษาจะกระทำร่วมกันไปตลอดเวลาของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 158) ได้กล่าวถึง การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า เป็นจุดมุ่งหมายที่ได้ตกลงร่วมกันระหว่างผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนกับผู้รับคำปรึกษาว่า ประสงค์ที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมใดและผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาว่า มีสภาพการณ์ใดบ้างที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่กำหนดให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติและพฤติกรรมนั้นต้องสิ่ง เกิดได้

ปราณี รามสูตร (2533 : 213) กล่าวว่า จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มุ่งให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้ใหม่ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใหม่ โดยระบุดูเจาะจงที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมเฉพาะอย่างโดยชัดเจนและพฤติกรรมที่จะเปลี่ยนนั้น เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้

1.3.4 ลักษณะสำคัญของการให้คำปรึกษิตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

สมพร สุทัศน์ีย์ (2533 : 160-161) และอาภา จันทรสกุล (2535 : 221) ได้กล่าวถึง ลักษณะที่สำคัญของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมไว้ดังนี้

1. เป้าหมายของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เป้าหมายถึงต้องชัดเจนในรูปของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ วัดได้ ประเมินได้และการกำหนดเป้าหมายนั้น ผู้รับคำปรึกษาจะต้องเป็นผู้วางเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วยตนเอง
2. ผู้ให้คำปรึกษามีหน้าที่จัดประสบการณ์ใหม่ เลือกเทคนิคและคอยกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นโดยการเสริมแรง
3. การเลือกใช้เทคนิคและวิธีการแก้ไขพฤติกรรมตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีมากมายหลายเทคนิค ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องพิจารณาเลือกใช้เทคนิค และวิธีการตามความเหมาะสม

1.3.5 หลักการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการปรับหรือเปลี่ยนพฤติกรรม ได้แก่ การเรียนรู้เงื่อนไขพฤติกรรม (Operent Conditioning)

สกินเนอร์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 28-29 ; อ้างอิงมาจาก Skinner. 1930 : 168-177) กล่าวถึง หลักพฤติกรรมของอินทรีย์ว่า พฤติกรรม

ของอินทรีย์อยู่ภายใต้การควบคุมของการวางเงื่อนไขผลกรรมที่อินทรีย์ได้รับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน

เงื่อนไขผลกรรม แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. เงื่อนไขเสริมแรง (Contingency of Reinforcement)

หมายถึง เงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์พอใจ

2. เงื่อนไขการลงโทษ (Contingency of Punishment) หมายถึง

เงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์ไม่พอใจ

สำหรับคำว่า เงื่อนไข (Contingency) ในที่นี่จะเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับผลกรรมในสภาพหนึ่ง ๆ ซึ่งสามารถเขียนได้ว่า ถ้า..... แล้ว....ได้.. ดังตัวอย่างต่อไปนี้

<u>พฤติกรรม</u>	<u>ผลกรรม</u>
ถ้า ขยันเรียน	สอบได้
ถ้า วีนโปชนกระฉก	หน้าผากแตก
ถ้า พูดจาสุภาพอ่อนหวาน	เป็นที่ชอบพอของผู้ที่พบเห็น

จากตัวอย่าง อินทรีย์จะเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่อินทรีย์กระทำและผลกรรมผลกรรม ๆ หนึ่งอาจจะเกิดจากพฤติกรรมที่แตกต่างกันซึ่งการที่อินทรีย์เรียนรู้ว่าพฤติกรรมอะไร จะนำไปสู่ผลกรรมอะไร เป็นการเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรม

จากหลักการดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นแนวทางในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยผู้รับคำปรึกษา หรือนักเรียนจะได้รับการเสริมแรง ถ้าแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งจะทำให้เกิดการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นต่อไปอีก

1.3.6 ขั้นตอนในการให้คำปรึกษาด้านพฤติกรรมนิยม

สมพร สุทัศน์ (2533 : 161-163) ได้อธิบายขั้นตอนของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ดังนี้

1. การระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ผู้ให้คำปรึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของผู้รับคำปรึกษา โดยใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ การสังเกต และบันทึกพฤติกรรม ข้อมูลที่ได้นี้จะช่วยให้เข้าใจถึงปัญหาของผู้รับคำปรึกษา และสามารถระบุปัญหาได้ชัดเจน ในการเก็บข้อมูลนี้ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องใช้เทคนิคการสร้างความสัมพันธ์กับผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้เกิดความไว้วางใจและให้ความร่วมมือ

2. การตั้งเป้าหมาย ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาจะต้องตั้งเป้าหมายร่วมกันว่าจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในลักษณะใด ซึ่ง ครัมโบลท์ และธอเรเซน (Krumholtz and Thoresen, 1969 : 1-2) กล่าวถึง การตั้งเป้าหมายว่า การตั้งเป้าหมายจะต้องอยู่ในรูปของพฤติกรรมที่ชัดเจนเฉพาะเจาะจง ซึ่งจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- 2.1 เป้าหมายนั้นตรงกับความต้องการของผู้รับคำปรึกษา
- 2.2 ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไปสู่เป้าหมาย
- 2.3 เป็นเป้าหมายที่สามารถประเมินได้

3. หน้าที่และบทบาทของผู้ให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้ที่กระฉับกระเฉงกระตือรือร้น ว่องไว มีบทบาทและหน้าที่ในการจัดประสบการณ์ให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงประสงค์ ซึ่งผู้ให้คำปรึกษามีบทบาทและหน้าที่ดังนี้

- 3.1 เป็นผู้ชี้แนะแนวทาง
- 3.2 เลือกใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับปัญหา
- 3.3 จูงใจให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
- 3.4 เป็นตัวแบบ

วิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไปสู่เป้าหมายนั้นผู้ให้คำปรึกษาจะต้องอธิบายความจำเป็นพื้นฐานในการให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจ ยอมรับและตั้งใจแน่วแน่ในการปรับหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง

4. การประเมินผล การประเมินผลของการให้คำปรึกษาว่าบรรลุเป้าหมายหรือไม่ ทำได้โดยการให้ผู้รับคำปรึกษารายงานผลความคืบหน้าของพฤติกรรมที่ตนต้องการแก้ไข การรายงานนั้นจะทำการบันทึกพฤติกรรมก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแล้วเปรียบเทียบพฤติกรรมทั้งสองระยะเวลาว่าเปลี่ยนแปลงไปตามเป้าหมายที่วางไว้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ผลก็กลับไปวิเคราะห์พฤติกรรมว่าเทคนิคและวิธีการที่เลือกใช้เหมาะสมหรือไม่ หรือควรเปลี่ยนแปลงอย่างไรเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้

นอกจากนี้ ก่อนที่จะยุติการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาควรจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้นำสิ่งที่เรียนรู้จากการให้คำปรึกษาไปใช้ในสภาพการณ์อื่นต่อไป (วัชร ทรัพย์มี. 2525 : 199)

1.3.7 เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษิตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

เจียรนีย์ ทรงชัยกุล (2533 : 778-785) กล่าวถึง เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษิตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมว่า มีหลายวิธี แต่ที่นิยมใช้ในสถานศึกษามีอยู่ 4 รูปแบบ คือ

1. เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement Technique)

เทคนิคการเสริมแรงในการให้คำปรึกษิตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมได้อาศัยแนวความคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่ว่า พฤติกรรมใดที่บุคคลกระทำแล้วส่งผลให้เขา

ได้รับความพึงพอใจบุคคลมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก ด้วยเหตุนี้ การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจึงนำเทคนิคการเสริมแรงมาใช้ เพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจ และมีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้นที่จะกระทำพฤติกรรมซ้ำอีก ทั้งนี้โดยให้การเสริมแรงทางบวก(Positive Reinforcement) แก่ผู้รับคำปรึกษาในทันที หรือโดยเร็วที่สุดเมื่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้น

2. เทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Training Technique) การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก เป็นการฝึกฝนทักษะทางสังคมรูปแบบหนึ่ง ซึ่งบุคคลทุกช่วงวัยควรได้รับรู้ เพราะจะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น

ส่วน กลวิธี 6 ประการ ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาโดยทั่วไปนิยมนำมาใช้ในการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกให้แก่ผู้รับคำปรึกษา ได้แก่

2.1 การสอน (Instruction)

2.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)

2.3 การมีตัวแบบ (Modeling)

2.4 การฝึกซ้อมพฤติกรรม (Behavior Rehearsal)

2.5 การใช้การเสริมแรงทางสังคม (Social Reinforcement)

2.6 การฝึกฝนเป็นการทำงาน (Homework Assignment)

3. เทคนิคการเรียนรู้จากการมีตัวแบบ (Modeling Technique)

การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมใช้เทคนิคการเรียนรู้จากการมีตัวแบบมีพื้นฐานสำคัญมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura. 1969, 1977) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา

4. เทคนิคการจัดความรู้สึกลัวทวิตกอย่างมีระบบ (Systematic Desensitization Technique) เป็นการช่วยจัดความกลัวและความวิตกกังวลของผู้รับ

คำปรึกษาที่มีต่อสถานภาพบางลักษณะหรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือต่อบุคคลบางคน เทคนิคนี้สามารถนำไปใช้ช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาที่มีปัญหาในการปรับตัวไม่เหมาะสมเกี่ยวกับความหวาดกลัว เทคนิคการจัดความรู้สึกหวาดวิตกอย่างเป็นระบบ มีพื้นฐานมาจากหลักการของทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขคลาสสิก (Classical Conditioning)

พอลพรอม เกิดพิทักษ์ (2536 : 151) อธิบายว่า เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาดำเนินการตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม แบ่งเป็นเทคนิควิธีเดียวและเทคนิคหลายวิธีปนวกกัน ผู้ให้คำปรึกษาควรจะต้องเลือกใช้ให้เหมาะสม และสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการปรับพฤติกรรมเป้าหมาย เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่

1. เทคนิควิธีเดียว ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้วิธีใดวิธีหนึ่งในการให้คำปรึกษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เช่น ใช้วิธีการให้การเสริมแรงทางบวกเพื่อเพิ่มความถี่ของการเกิดพฤติกรรมเป้าหมายหรือเพื่อลดความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หรือเพื่อสร้าง หรือสอนพฤติกรรมใหม่

2. เทคนิคหลายวิธีปนวกกัน ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้เทคนิคหลาย ๆ เทคนิคปนวกกันเพื่อปรับพฤติกรรมเป้าหมายให้เร็วขึ้น เช่น การใช้วิธีการให้การเสริมแรงทางบวกควบคู่กับวิธีการให้ตัวแบบ เป็นต้น

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เอลลอน และโรเบอร์ตส์ (วันทนา กิ่งจงเจริญสุข. 2525 : 114 ; อ้างอิงมาจาก Ayllon and Roberts. 1974, 1977) ได้ทดลองใช้การเสริมแรงพฤติกรรมการอ่านด้วยเบี้ยอรรถกร เพื่อลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 5 จำนวน 5 คน ซึ่งเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมก่อกวนมากที่สุด ครูเสริมแรงพฤติกรรมการอ่านของนักเรียนโดยดูจากความถูกต้องของการทำแบบ

ฝึกหัดหลังการอ่าน คะแนนจากการทำแบบฝึกหัดที่นักเรียนได้นี้ สามารถนำมาแลกเปลี่ยนสิทธิพิเศษ การเล่นเกม และกิจกรรมอื่น ๆ ได้ ผลการวิจัยพบว่า ในระยะที่ยังไม่มีการเสริมแรง นักเรียนแสดงพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียน ประมาณร้อยละ 40-50 ของเวลาทั้งหมด แต่หลังจากที่ให้การเสริมแรงพฤติกรรมกรรมการอ่านแล้ว พฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนลดลงเหลือร้อยละ 15 เมื่อหยุดการเสริมแรง พฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 และเมื่อให้การเสริมแรงอีกครั้ง พฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนของนักเรียนลดลงเหลือร้อยละ 15 และความสามารถในการทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้องเป็นปริมาณเพิ่มขึ้น เกือบถึงร้อยละ 85 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คริสตี้ (Cristy. 1975 : 187-196) ที่ศึกษาผลการให้การเสริมแรงทางบวกในการลดพฤติกรรมลวกจากที่นั่งของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น จำนวน 11 คน ผลการวิจัยพบว่า การเสริมแรงทางบวกสามารถลดพฤติกรรมการลุกจากที่นั่งของนักเรียนลงได้พร้อมทั้งพฤติกรรมก้าวร้าว และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่น ๆ ก็ลดลงด้วย

1.4.2 งานวิจัยในประเทศ

ประภาพรชน นาคชาพันธ์ (2536 : 71) ได้ศึกษาผลของการคำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนลดลง

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.5.1 งานวิจัยต่างประเทศ

ซาราสัน และเจนเจอร์ (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 165; อ้างอิงมาจาก Sarason and Genger. 1968) ได้ทดลองโครงการพัฒนาพฤติกรรมที่เหมาะสมกับอันธพาลวัยรุ่น โดยให้วัยรุ่นเหล่านี้เรียนรู้จากตัวแบบโดยสังเกตจากตัวบุคคลจริง

อันธพาลวัยรุ่น เหล่านี้อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก อยู่ในระหว่างรอการปล่อยตัว นักจิตวิทยามีความเชื่อว่า พฤติกรรมของอันธพาลวัยรุ่นคือ การต่อต้านสังคม การทดลอง ครั้งนี้แบ่งอันธพาลวัยรุ่นออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4 คน โดยมีตัวแบบอยู่ด้วย กลุ่มละ 2 คน ผลการทดลองปรากฏว่า จากการให้กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองและสอบถามความคิดเห็น ของเจ้าหน้าที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กปรากฏว่า การกระทำและทัศนคติของกลุ่มตัวอย่าง เปลี่ยนไปสู่แนวทางที่พึงปรารถนาเมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุม

บิช (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 165; อ้างอิงมาจาก Beach. 1965) ได้จัดโครงการเพิ่มสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแก่นักเรียน โดยให้นักเรียนเรียนรู้ จากตัวแบบโดยฟังแถบบันทึกเสียง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ โดยมีตัวแบบคือเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 จำนวน 6 คน เป็นนักเรียนชาย 3 คน หญิง 3 คน และมีผู้ให้บริการปรึกษาเป็น ตัวแบบด้วย จัดบันทึกเสียงในสภาพการณ์ต่าง ๆ ผลปรากฏว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่ม ทดลองดีขึ้นและผู้ปกครองแจ้งว่า บุตรธิดาของตนเอาใจใส่ ทำการบ้าน และทบทวนบทเรียนมากขึ้น

1.5.2 งานวิจัยในประเทศ

กาญจน์ แก้วทอง (2523 : 34) ได้ทดลองใช้เทคนิค " แม่แบบ เพื่อเปลี่ยนมโนภาพแห่งตนของวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์บ้านนครศรีธรรมราช ในปี พ.ศ. 2523 กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นชาย อายุระหว่าง 13 - 16 ปี ซึ่งอยู่ในสถานสงเคราะห์ บ้านศรีธรรมราช ในปี พ.ศ. 2521 - 2522 ผลการวิจัยพบว่า เด็กกลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงมโนภาพแห่งตนตรงตามความเป็นจริงมากกว่ากลุ่มควบคุม

สุนันท์ บุญอ่ำ (2536 : 79-83) ได้ศึกษาผลของการให้คำ ปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีอัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกายและการลดน้ำหนักของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร จากการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีอัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกาย ดีขึ้นและสามารถลดน้ำหนักลงได้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม

2.1 ความหมายของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม

สนม ครุฑเมือง (2528 : 99) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่าหมายถึง พฤติกรรมที่สื่อสารกันโดยใช้เสียงติดต่อกัน เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความต้องการ และความรู้สึกจากผู้พูดไปยังผู้ฟัง ให้ได้รับรู้และเข้าใจความหมายต่าง ๆ ได้

นันทา ชุนภักดี (2529 : 1) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่าหมายถึง การแสดงออกหรือการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก ความต้องการของผู้พูดออกมาโดยอาศัยถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาท่าทาง ทำให้ผู้ฟังได้ยินและเข้าใจจุดหมายหมายของผู้พูดจนสามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบให้ผู้พูดทราบจนเป็นที่เข้าใจกันได้

นพดล จันทรเพ็ญ (2531 : 55) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า หมายถึงพฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์ โดยอาศัยภาษา ถ้อยคำ น้ำเสียง ตลอดจนกิริยาท่าทาง และคนอื่น ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนแก่ผู้อื่นให้เกิดผลตอบสนองตามที่ต้องการ

สวณิต ยมาภัย และถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ (2533 : 1) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่าหมายถึง การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูด และเกิดการตอบสนอง

วิทยา เทพยา (2527 : 35) ได้ให้ความหมายของการพูดว่า คือ การใช้ ศิลป์และศาสตร์ในการพูดเพื่อชนะใจผู้ฟังด้วยเหตุผลและเรียกร้องความสนใจจากผู้ฟังให้ผู้ฟัง ปฏิบัติคล้อยตามความประสงค์ของผู้พูด จึงบรรลุเป้าหมายของการพูด

จากความหมายของการพูดข้างต้น สรุปได้ว่า การพูดเป็นพฤติกรรมหนึ่งในการติดต่อสื่อสารของมนุษย์โดยใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ได้แก่ ภาษา เสียง ถ้อยคำ สายตา สีหน้าและกิริยาท่าทางต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟังให้ได้ผลตามความมุ่งหมายของผู้พูด เพื่อให้เกิดผลตอบสนองตามที่ต้องการ

2.2 ความสำคัญของการพูด

การพูดมีความสำคัญมากต่อบุคคล ทั้งในด้านการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันและในการประกอบอาชีพ ตลอดจนการประกอบกิจการต่าง ๆ ผู้ที่พูดดี หรือรู้จักเลือกใช้คำพูดที่ถูกกาลเทศะและบุคคล มักจะประสบความสำเร็จในการทำงาน มีผู้นิยมคบหาสมาคมด้วยน้ำใจไมตรี และยินดีให้ความร่วมมือในกิจการทั้งปวงเป็นอย่างดี อันก่อให้เกิดผลดีต่อสังคมโดยรวม ในทางตรงกันข้ามผู้ที่พูดไม่ดีย่อมไม่เป็นที่นิยมยินดีของผู้อื่น อาจสร้างศัตรูหรือปรปักษ์ได้ ทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการประกอบกิจการงาน อันอาจก่อให้เกิดผลเสียถึงส่วนรวมได้ (ประสงค์ ราชณสุข. 2530 : 5)

การรู้จักใช้คำพูดที่ถูกต้องตามเวลา โอกาส สถานที่ และบุคคล ตลอดจนรู้ว่าสิ่งใดควรพูดหรือไม่ควรพูดรวมไปถึงการรู้จักพูดให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาด้วยแล้ว คำพูดหรือการพูดนั้นจะสามารถบันดาลสภาพต่าง ๆ ให้เกิดกับบุคคลได้ ดังที่ รัชกาลที่ 6 ได้ทรงพระราชนิพนธ์ไว้ในหนังสือดุสิตสมิต ว่า

" อันพูดนั้นไม่ยากปานใดเพื่อนเอ๋ย
ใครที่มีลิ้นอาจพูดได้
สำคัญแต่ที่คำพูดนั้นเอง
อาจจะทำให้ชอบและชัง "

พันธ์เพชร (2513 : 37) กล่าวว่า การพูดเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับทุกคนทั้งชายและหญิง เพราะคำพูดทำให้เกิดความรักได้ เกิดความโกรธได้ เกิดความเคารพนับถือก็ได้ การใช้ถ้อยคำน่าเสียงทำให้ผู้ฟังได้ยิน ได้ฟัง ทราบได้ว่าผู้พูดมีความสุภาพหรือไม่สุภาพ เป็นคนน่าคบหาสมาคมหรือไม่

นอกจากนี้สุจริต เพียรชอบและสายใจ อินทรมหรรษ์ (2523 : 89) ได้ให้ความสำคัญของทักษะการพูดว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งทักษะหนึ่ง ซึ่งนักเรียนจะต้อง

ใช้เป็นอันมากทั้งในชั้นเรียนและในชีวิตประจำวันผู้ที่มีการพูดที่ดีนั้นจะเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพดีเป็นที่นิยมยกย่องของบุคคลอื่น และ นพดล จันทรพิเชียร กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งทั้งโดยส่วนตัวและส่วนรวม

ฉะนั้น บุคคลพึงรู้จักเลือกสรรถ้อยคำ สำนวนภาษา มาใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ รู้จักคิดไตร่ตรองก่อนพูด เพราะการพูดเปรียบเสมือนบันไดขั้นแรกของการสมาคม และเป็นสะพานเชื่อมโยงไปสู่ความสำเร็จในชีวิต (ประสงค์ ราชณสุข. 2530 : 5-6)

2.3 ลักษณะการพูดที่ดี

สนธิ ตั้งทวี (2529 : 4) กล่าวว่า การพูดที่ดี หมายถึง การรู้จักใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงและบุคลิกภาพต่างๆ ของผู้พูดให้เป็นสื่อความหมายแก่ผู้ฟังอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งรู้จักใช้จรรยา มารยาทและประเพณีอันดีงาม เพื่อถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดและความต้องการที่เป็นประโยชน์ให้แก่ผู้ฟังตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างครบถ้วน นอกจากนั้นกระทรวงศึกษาธิการ (2522 : 10-11) ระบุว่า ผู้พูดที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
2. มีวิธออกเสียงที่ดี เช่น ลักษณะของเสียง จังหวะ หรือการพักหายใจ การทอดเสียงชัดเจนไม่ออกเสียงดังหรือเบาเกินไป เป็นต้น
3. ใช้ภาษาพูดได้เหมาะสมกับกาลเทศะ และบุคคล
4. รู้จักพูดเรียงลำดับความสำคัญ และสรุปความได้
5. สังเกตปฏิกิริยาของผู้ฟัง
6. มีมารยาทในการพูด เช่น พูดตามเวลาที่กำหนด พูดตรงประเด็น คิดก่อนพูด ไม่แสดงอารมณ์รุนแรงเกินไป พูดเมื่อมีโอกาส ไม่พูดสอดหรือแซงเสียงคนอื่น วางท่าทางได้เหมาะสมขณะพูด ระมัดระวังการใช้ถ้อยคำ ไม่หยาบคาย ส่อเสียด เป็นต้น

นิพนธ์ ศศิธร (2521 : 11-16) กล่าวถึง การพูดที่ดีว่ามองค์ประกอบที่สำคัญ

4 ประการ คือ

1. การพูดที่มีถ้อยคำดี

1.1 การพูดที่ประกอบด้วยถ้อยคำที่เป็นจริง ซึ่งเป็นเงื่อนไขเบื้องต้น และสำคัญที่สุดของการพูด

1.2 การพูดที่ประกอบด้วยถ้อยคำที่มีประโยชน์ ควรพูดให้เป็นประโยชน์ แก่ผู้พูดและผู้ฟัง อย่าให้เสียเวลาเปล่าหรือเป็นโทษ เช่น การพูดเพื่อเจ้อ พูดพล่อย พูดส่อเสียด หรือพูดนินทา เป็นต้น

1.3 การพูดที่ประกอบด้วยถ้อยคำที่เป็นที่พึงพอใจแก่ผู้ฟัง ผู้พูดควรจำไว้เสมอว่า พูดให้คนอื่นฟัง และคนอื่นเขาก็มีทั้งอารมณ์ และความรู้สึกเช่นกัน จึงควรพูดที่คนอื่นฟังแล้วมีความพึงพอใจ

2. การพูดที่มีความเหมาะสม การพูดที่ดีต้องมีความเหมาะสมกับกาลสมัย เวลา สถานที่ โอกาส และบุคคล

3. การพูดที่มีความมุ่งหมาย การพูดที่ดีต้องมีความมุ่งหมายที่แน่ชัดว่า พูดเพื่ออะไร ซึ่งแยกเป็นความมุ่งหมายทั่วไป และความมุ่งหมายเฉพาะ

4. การพูดที่มีศิลปการแสดงดี ได้แก่ การใช้คำเสียง กิริยาท่าทางต่าง ๆ ประกอบการพูด เป็นต้น

อุทัย หิรัญโต (2521 : 9) ได้เสนอว่า การพูดที่ดีนั้นควรประกอบด้วย คุณสมบัติ 3 ประการ คือ

1. พูดในสิ่งที่รู้แจ้งเห็นจริง หรือความจริง
2. พูดในสิ่งที่เป็นประโยชน์
3. พูดแล้วเป็นที่ชื่นชอบของผู้อื่น

จิตรจรรย์งค์ สุภาพ (ม.ป.ป.: 101-118) ได้กล่าวถึง การพูดของบุคคลว่า ถ้าเป็นคำพูดที่ดีจะมีลักษณะเป็นคำจริง เป็นคำสุภาพและเป็นคำพูดที่มีประโยชน์ ส่วนการ

พิจารณาการพูดว่าเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม จะพิจารณาจากความเหมาะสมของกาลสมัย เวลา โอกาส สถานที่ และบุคคล การพูดจริง คือเจตนาที่จะพูดไม่ให้คลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงตามที่ตนเข้าใจ แต่ถ้าความเข้าใจของตนคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริง และกล่าวออกไปโดยมิได้เจตนา ซึ่งอาจจะเกิดความเข้าใจผิดหรือเหตุผลอื่นก็ยังไม่ถือว่าเป็นการกล่าวเท็จ และการพูดจริงควรให้ถูกกาล ถูกสถานที่และถูกบุคคลด้วย

สำเนียง มณีกาญจน์ และสมบัติ จาปาเงิน (2530 : 19-20) กล่าวว่า การพูดที่ดีต้องมีจิตวิทยาในการพูด ต้องคำนึงถึงผู้ฟัง รู้จักเอาใจเขาใส่ใจเรา พูดให้ตรงกับความต้องการของผู้ฟังรู้จักเปลี่ยนเรื่องพูดเมื่อเห็นว่าผู้ฟังไม่สนใจ หรือเรื่องที่พูดไม่ทำให้เกิดผลดีอะไรและตามหลักจิตวิทยาได้แนะนำเรื่องการพูดที่ดีไว้ข้อหนึ่งคือ อย่าพูดไปในทางทำลาย เช่น พูดติเตียนนินทา เยาะเย้ย หมิ่นประมาท

ทัศนีย์ ทานตวนิช (2529 : 23) กล่าวว่าผู้พูดที่ดีควรพูดด้วยคำพูดที่สุภาพเพราะการใช้ถ้อยคำที่สุภาพ ถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ผู้พูดไม่ควรใช้ถ้อยคำทานองโอ้อวด ก้าวร้าว ขกต่นข่มท่น เสียดสี ดูถูกผู้อื่น หรือแสดงความหยิ่งยโส หากแต่ควรใช้ถ้อยคำที่ไพเราะอ่อนหวานเหมาะแก่กาลเทศะและฐานะของผู้ฟัง นอกจากนั้นยังควรมีความจริงใจและความปรารถนาดี ซึ่งความจริงใจและความปรารถนาดีจะแสดงออกได้ทางสีหน้า แววตาดำเนินเสียง อากัปกริยาท่าทาง และคำพูดของผู้พูด ผู้พูดควรมีความจริงใจในการแสดงออก และใช้คำพูดดังกล่าวแสดงความปรารถนาดีชื่นชม หรือแสดงความคิดเห็นอย่างพอเหมาะพอควร และตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง ไม่ใช้วิธีเสแสร้ง ปากอย่างหนึ่งใจอย่างหนึ่ง หรือต่อน้ำพูดอย่างหนึ่งลับหลังพูดอีกอย่างหนึ่ง เพียงเพื่อหวังประโยชน์ส่วนตน ผู้ที่มีความจริงใจจึงควรรู้จักพิจารณาว่าสิ่งใดควรพูด พูดเมื่อใด และสิ่งใดไม่ควรพูด

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การพูดที่ดีจะต้องเป็นการพูดที่มีถ้อยคำและคำพูดที่เป็นจริง ความสุภาพเป็นสิ่งสำคัญมาก ผู้พูดมีประโยชน์เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล รวมทั้งเป็นถ้อยคำที่จริงใจและปรารถนาดี

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม

ไพพรรณ ไชยสุวรรณ (2536 : 68) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองบางพรหม ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกมีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อรุณี ชินวงศ์อมร (2535 : 58) ได้ศึกษาผลของการเปรียบเทียบบทบาทสมมติและเทคนิคแม่แบบที่มีต่อการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสมโภชกรุงธนบุรี (200 ปี) กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติ กับนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีการพูดที่เหมาะสมแตกต่างกัน โดยมีนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติมีการพูดที่เหมาะสมดีกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

จากผลงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การใช้บทบาทสมมติและเทคนิคแม่แบบและการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกสามารถลดพฤติกรรม การพูดคำหยาบ การล้อเลียน บิดามารดา ล้อเลียนบมด้อยของเพื่อน ช่มชู้เพื่อน เยาะเย้ย ด่า เป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ของนักเรียนที่จำเป็นต้องทำการแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรม

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

3.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต

3.1.1 ความหมายของการสังเกต

กมลรัตน์ หล้าสว่างษ์ (2528 : 8-9) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่า หมายถึง การเฝ้าดูอย่างมีจุดหมายและได้แบ่งชนิดของการสังเกตโดยใช้เกณฑ์ต่าง ๆ 3 เกณฑ์คือใช้วิธีในการสังเกตเป็นเกณฑ์ ใช้ผู้สังเกตเป็นเกณฑ์และใช้ผู้ถูกสังเกตเป็นเกณฑ์

พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28) กล่าวว่า การสังเกตเป็น เครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาพฤติกรรมและตามหลักพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมที่จะ สังเกตต้องเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก กระทำหรือตอบโต้สิ่งเร้าหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ใน สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งและจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ นับได้ ได้ ยินได้ และวัดได้

3.1.2 จุดมุ่งหมายของการสังเกต

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527 : 32) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของ การสังเกตที่ใช้ในการแนะแนวไว้ดังนี้ คือ

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อเท็จจริงนี้อาจได้ เป็นครั้งแรก หรืออาจได้เพื่อเพิ่มเติมข้อมูลรายละเอียดซึ่งเคยได้รับคำบอกเล่าจากผู้อื่น
2. เพื่อให้เข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ถูกสังเกตว่ามีลักษณะปกติ หรือไม่เพื่อใช้ประกอบการแนะแนวบุคคลให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป
3. เพื่อหาสาเหตุบางประการ ซึ่งอาจเป็นปัญหาแต่ไม่มีผู้ใดทราบ เพื่อนำมาใช้ในการให้คำปรึกษาและแนะแนวต่อไป
4. เพื่อให้ผู้สังเกตเป็นผู้มีความรอบคอบและไวต่อการมีปฏิกิริยาโต้ตอบจากสิ่งแวดล้อมจนเป็นผู้ที่ปรับตัวได้ดีและรวดเร็วในแต่ละสถานการณ์

พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของ การสังเกตนั้นเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา แล้วนำข้อมูลที่รวบรวม ไว้นั้นไปวิเคราะห์ต่อไปเพื่อจะได้ทราบว่า พฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

3.2 หลักในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2526 : 264) กล่าวถึง หลักการสังเกตพฤติกรรม ว่าผู้สังเกตยึดหลัก ดังต่อไปนี้

1. เลือกและกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตให้เห็นเด่นชัด พฤติกรรมที่ควรจะเลือกเพื่อทำการสังเกตนั้น ควรจะเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากเกณฑ์มาตรฐานของชั้นเรียน และคิดว่าพฤติกรรมนั้นมีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนการสอนมากที่สุด นอกจากนั้นพฤติกรรมที่สังเกตควรเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ

2. เลือกผู้สังเกตพฤติกรรม ผู้สังเกตสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ด้วยกันคือ

2.1 นักเรียนสังเกตตนเอง คือ การให้ผู้ที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของตนเอง

2.2 บุคคลอื่นเป็นผู้สังเกต ซึ่งอาจจะเป็นครู เพื่อนครูหรือเพื่อนนักเรียนด้วยกันเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม วิธีนี้ค่อนข้างจะให้ข้อมูลที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมากกว่าวิธีแรก เพราะว่า ผู้สังเกตนั้นมีแนวโน้มที่จะลำเอียงน้อยกว่าผู้ที่ต้องการพัฒนาพฤติกรรมตนเอง อีกทั้งวิธีนี้สามารถที่จะตรวจสอบความเที่ยงระหว่างผู้สังเกตได้โดยการใช้ผู้สังเกตมากกว่า 1 คนขึ้นไป สังเกตพฤติกรรมเดียวกันของคน ๆ เดียวกัน ซึ่งผู้สังเกตพฤติกรรมทั้ง 2 คน สังเกตได้ใกล้เคียงกันหรือน้อยที่สุดเห็นพ้องต้องกันไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ก็นับได้ว่าข้อมูลที่ได้นั้นมีความเที่ยงตรงสูง

3. เลือกสถานที่ทำการสังเกตพฤติกรรม ในการเลือกสถานที่นั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของครูว่า ต้องการพัฒนา หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนในสถานที่ใด อาจจะเป็นห้องเรียน ในห้องสมุด หรือบ้านของนักเรียนก็ได้

4. เลือกเวลาที่จะทำการสังเกตพฤติกรรม การเลือกเวลานี้ควรจะเป็นเวลาที่พฤติกรรมที่ต้องการจะสังเกตเกิดขึ้นบ่อยที่สุด และการเลือกเวลานั้นควรจะใช้วิธีการสุ่มเวลา ซึ่งหมายความว่า ผู้สังเกตจะไม่ทำการสังเกตพฤติกรรมหนึ่งในเวลาเดียวกันของวันเดียวกัน แต่การสุ่มสังเกตหลาย ๆ เวลาของวันเดียวกันได้ เช่น ตอนเช้า ตอนบ่าย และตอนก่อนเลิกเรียน เป็นต้น ช่วงการสังเกตโดยการสุ่มเวลานั้นจะทำให้ได้ข้อมูลที่

ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด เนื่องจากว่าไม่มีเหตุการณ์ใดที่จะเกิดขึ้นบ่อยในช่วงเวลาเดียวกันตลอดเวลา

5. เลือกแบบบันทึกเหตุการณ์ให้เหมาะสม แบบบันทึกเหตุการณ์นั้นผู้ทำการสังเกตควรจะเป็นผู้สร้างขึ้นเองและต้องไม่สับสนโดยมุ่งให้สอดคล้องกับลักษณะของเหตุการณ์ที่จะศึกษา

5.1. บันทึกความถี่ของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนดไว้ เช่น การบันทึกจำนวนครั้งที่ ด. ช. ชาย ยกมือขึ้นเพื่อถามคำถามและตอบคำถามในชั่วโมงวิทยาศาสตร์ พฤติกรรมที่สามารถบันทึกด้วยความถี่ได้นั้นจะต้องเป็นพฤติกรรมที่ไม่ต่อเนื่อง เวลาของการแสดงพฤติกรรมแต่ละครั้งใกล้เคียงกันและจะต้องใช้เวลาในการบันทึกในแต่ละวัน การบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่นั้นเพียงแต่ทำรายคะแนนจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น

5.2. บันทึกช่วงเวลาของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถใช้บันทึกพฤติกรรมได้ทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมต่อเนื่องหรือไม่ต่อเนื่องก็ตาม โดยผู้ที่ทำการบันทึกจะต้องกำหนดเวลาที่จะบันทึกให้แน่นอนก่อน เช่น ต้องการจดบันทึกพฤติกรรมการคุยในช่วงเวลา 30 นาที ในวิชาคณิตศาสตร์ ก็ต้องแบ่งเวลา 30 นาทีนั้น ออกเป็นช่วงสั้น ๆ เท่า ๆ กัน อาจจะเป็นช่วงเวลาละ 20 วินาที 30 วินาที หรือ 1 วินาที ก็ได้ตามแต่ต้องการ ส่วนการบันทึกพฤติกรรม ก็จะพิจารณาว่าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นหรือไม่ ถ้าไม่เกิดขึ้นให้ใส่ 0 ลงในช่วงเวลานั้น ๆ แต่ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกนั้นเกิดขึ้น แม้ว่าจะเกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้งในช่วงเวลานั้นก็ตามให้นับเวลาเพียง 1 ครั้งเท่านั้น โดยเขียนเลข 1 ลงในช่วงเวลาที่เกิดขึ้นนั้น

5.3. บันทึกระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่จะใช้บันทึกพฤติกรรมที่มีความต่อเนื่องเป็นหลัก วิธีการบันทึกแบบนี้เพียงแต่เฝ้าพิจารณาจับเวลาแล้วดูว่าพฤติกรรมนั้นใช้เวลาเท่าไร ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งหมดเวลาที่สังเกตพฤติกรรม

3.2.1 ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้การสังเกตพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนแบบช่วงเวลา (Time Sampling) ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตหาได้จากสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน ซึ่งควรใช้เวลาในการสังเกตอย่างน้อย 2 สัปดาห์ โดยค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตจะต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป การสังเกตนั้นจึงจะเชื่อถือได้ (พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 39; อ้างอิงมาจาก Wright. 1966) โดยวิธีสูตร

จำนวน ช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน

ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง = _____

จำนวน ช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน+จำนวน ช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน

3.3 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม

วิธีการเสนอข้อมูลนั้น นิยมเสนอในรูปภาพ และนิยมเสนอในรูปภาพเส้น ซึ่งในการาฟรูปเดียวนั้นอาจจะเสนอเพียงพฤติกรรมเดียว หรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียวหรือของหลาย ๆ บุคคลได้ เพื่อที่จะได้เปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมของหลาย ๆ บุคคลหรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียวในการสร้างโปรแกรมเพื่อจะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน เส้นกราฟนี้ จะแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนของพฤติกรรมได้อย่างชัดเจนอีกด้วย การเสนอข้อมูลด้วยกราฟนั้นจะต้องบอกถึงพฤติกรรมที่สังเกต วัน เวลา ที่สังเกต อีกทั้งบุคคลที่สังเกตด้วย (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2526 : 20)

3.4 ประโยชน์ของการสังเกต และการบันทึก

พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 39-40) ได้กล่าวถึงประโยชน์และการบันทึกพฤติกรรม ไว้ดังนี้

1. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาได้ถูกต้อง
2. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกวิธีบันทึกพฤติกรรมให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับและเป้าหมายของการปรับพฤติกรรมชนิดนั้น ๆ
3. จะช่วยให้ทราบถึงทิศทางของพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นว่าเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต สรุปได้ว่า การสังเกตเป็นเทคนิคในการศึกษาพฤติกรรม โดยที่พฤติกรรมที่จะสังเกตนั้นเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเพื่อตอบโต้สิ่งเร้าในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งและต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ นับได้ ได้ยิน และวัดได้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษาแล้วนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยา อำเภอดำรงวิทยารัษฎานุบำรุง จังหวัดกระบี่ ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมอาการที่ไม่เหมาะสมสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 จำนวน 30 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยา อำเภอดำรงวิทยารัษฎานุบำรุง จังหวัดกระบี่ ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมอาการที่ไม่เหมาะสมสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 จำนวน 16 คน ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรและสอบถามความสมัครใจของนักเรียนในการเข้าร่วมการทดลอง โดยมีลำดับขั้นตอนในการเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยชี้แจงให้อาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ผู้สอนวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพได้ทราบจุดมุ่งหมายของการวิจัย นิยามศัพท์เฉพาะพฤติกรรมอาการที่ไม่เหมาะสมและประเมินพฤติกรรมอาการที่ไม่เหมาะสม แล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ผู้สอนวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ ประเมินพฤติกรรมอาการที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 120 คน ในช่วงเวลาเรียนวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ โดยให้ระบุพฤติกรรมอาการที่ไม่เหมาะสมในชั้นเรียนตามเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนด แล้วผู้วิจัยเรียงคะแนนพฤติกรรมอาการที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนจากคะแนนสูงสุดไปต่ำสุดและคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมอาการที่ไม่เหมาะสมที่สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ได้นักเรียน จำนวน 30 คน

เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 จำนวน 16 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 จำนวน 14 คน

2. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในชั้นเรียนที่คัดเลือกได้ในข้อ 1 ตามแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง ผลการสังเกตพบว่า สอดคล้องกับผลการประเมินพฤติกรรมดังกล่าวที่ได้จากการประเมินของอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ผู้สอนวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ กล่าวคือ นักเรียนที่มีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 มีจำนวนทั้งสิ้น 30 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 จำนวน 16 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 จำนวน 14 คน

3. ผู้วิจัยขอความร่วมมือและถามความสมัครใจจากนักเรียนในข้อ 2 ในการเข้าร่วมการทดลอง ปรากฏว่า นักเรียนทั้ง 30 คน ที่ระบุไว้ในข้อ 2 สมัครใจเข้าร่วมการทดลอง แล้วผู้วิจัยสุ่มนักเรียนที่สมัครใจในการเข้าร่วมการทดลองในข้อ 2 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย มาจำนวนห้องละ 8 คน

4. ผู้วิจัยสุ่มห้องเรียนในข้อ 3 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง ได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 เป็นกลุ่มทดลองที่ 2

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน
2. แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
4. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

1.1 ผู้วิจัยศึกษาดารว เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน และได้ศึกษาแนวการสร้างแบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

1.2 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนและสัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ผู้สอนวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 /1, 2/2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 อีกครั้งหนึ่ง

1.3 ผู้วิจัยนำข้อมูลจากข้อมูลที่ได้จากข้อ 1.1 และ 1.2 มาสร้างเป็นแบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ อาจารย์พรเทพ วาณิชการ อาจารย์ไพศาล อินประเสริฐและ ผศ.ดร. เมธินันท์ ภิญโญ ตรวจสอรายละเอียดของแบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน ว่าสอดคล้องนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ แล้วนำไปแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ก่อนนำไปคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างต่อไป

1.4 นำแบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1, 2/2 และ 2/3 ประเมินพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในชั้นเรียน ในชั่วโมงวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

แบบประเมินพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

ผู้ประเมิน.....()อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ถูกประเมิน.....

คำชี้แจง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน หมายถึง การใช้ถ้อยคำวาจาของนักเรียนที่ไม่เหมาะสมทำให้ครูและเพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่า ไร้เกียรติ หรือโกรธดังรายละเอียดต่อไปนี้

- 1.1 พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูได้แก่ พูดไม่มีทางเสียง ล้อเล่นกับครู ตะโกน
- 1.2 พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนได้แก่ พูดคำหยาบ ล้อเลียนบมด้วยเพื่อน พูดคำด่า พูดสองแง่สองง่าม พูดข่มขู่เพื่อน ตวาด

แบบประเมินนี้เป็นแบบประเมินพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในชั่วโมงวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ ขอให้ผู้ประเมินพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่เกิดขึ้นจริงที่พบ โดยเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดง ตามเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

การให้คะแนน

เขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดง

- 3 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมบ่อยมาก
- 2 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมบ่อย
- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมน้อย
- 0 หมายถึง นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรม

2. แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

2.1 ผู้วิจัยศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตและหลักการบันทึกพฤติกรรมและศึกษาแนวการสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในชั้นเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยาและสัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษา ทั้ง 3 ห้อง และอาจารย์ผู้สอนวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่พบในชั้นเรียนวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ

2.3 นำแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ อาจารย์พรพนิต วาณิชยการ อาจารย์ไพศาล อ้นประเสริฐ และ ผศ.ดร.เมธิรินทร์ ภิญโญชน ตรวจสอบรายละเอียดของแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 นำแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

ครั้งที่..... ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
 วิชา..... วันที่..... เดือน..... พ.ศ..
 ผู้สังเกต..... เวลาที่สังเกต.....

คำชี้แจง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน หมายถึง การใช้ถ้อยคำวาจาของนักเรียน ที่ไม่เหมาะสม ทำให้ครูและเพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่า ขาดเกียรติยศ หรือโกรธดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู ได้แก่ พูดไม่มีหางเสียง พูดล้อเล่นกับครู ตะโกน
2. พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ได้แก่ พูดคำหยาบ ล้อเลียนขมด้อยเพื่อน พูดคำด่า พูดสองแง่สองง่าม พูดข่มขู่เพื่อน ตวาด

การให้คะแนน

1. ในช่วงเวลาที่สังเกต ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมใด ไม่ว่าจะแสดงกี่ครั้งก็ตาม ให้ใส่เลข 1 ลงในช่องตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดง
2. ถ้านักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมในช่วงเวลาที่สังเกตให้ใส่เลข 0 ลงในช่องตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนไม่แสดง

การสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

1. มีผู้สังเกต 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย อีก 1 คน
2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้
3. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ศึกษาเนื้อหาแนวคิดเฉพาะของพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน ให้เข้าใจตรงกันพร้อมทั้งศึกษาแบบบันทึกการสังเกต เพื่อให้สามารถจับบันทึกการสังเกตได้อย่างถูกต้อง
4. ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้การสังเกตพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนแบบช่วงเวลา (Time Sampling) โดยสังเกตพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในช่วงเวลา (Time Sampling) โดยสังเกตพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในช่วงเวลา 1 ชั่วโมงวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ ครั้งละ 30 นาที โดยแบ่งการสังเกตออกเป็น 6 ช่วง ๆ ช่วงละ 4 นาที และสังเกตคนละ 30 วินาที แล้วพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง โดยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 สังเกตวันจันทร์ เวลา 11.00 - 11.30 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 10.10 - 10.40 น. กลุ่มทดลองที่ 2 สังเกตวันอังคาร เวลา 10.10 - 10.40 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 11.00 - 11.30 น.
5. เขียนแผนผังที่นั่งนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อใช้ในการสังเกต
6. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย เข้าไปนั่งหลังชั้นเรียนในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียนได้ชัดเจน และได้ยินเสียงพูดของนักเรียนและบันทึกพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน ในระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง

การหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต หาได้จากสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ระหว่างผู้สังเกต 2 คน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป การสังเกตนั้นจึงจะเชื่อถือได้ (ม่วงพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 38; อ้างอิงมาจาก Wright. 1966) โดยใช้สูตร

จำนวน ช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน

ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง = _____

จำนวน ช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน + จำนวน ช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน เพื่อหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตก่อนการทดลอง

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน จำนวน 8 คน รวม 6 ครั้งๆ ละ 30 นาที เพื่อหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตซึ่งได้ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตเท่ากับ 0.84

3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ลำดับขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีดังนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมให้เหมาะสมกับปัญหาและนักเรียน

3.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ อาจารย์พรพรหม วัฒนชัยการ อาจารย์ไพศาล อินประเสริฐ และ ผศ.ดร. เมธิรินทร์ ภิญโญชน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า วิธีดำเนินการและนิยามศัพท์เฉพาะ หลังจากนั้นผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยา จำนวน 8 คน ที่ไม่เข้ากลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีดำเนินการและเวลาในการทดลอง

3.4 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผู้วิจัยดำเนินการตาม โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้เวลาในการให้คำปรึกษา 10 ครั้ง เป็นเวลา 10 สัปดาห์ โดยให้นักเรียนมาเข้ากลุ่มเพื่อรับคำปรึกษา สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ทุก ๆ วันจันทร์ เวลา 14.30 – 15.30 น. ตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน ถึง 26 ธันวาคม 2537 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

4. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ลำดับขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีดังนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนการสร้างโปรแกรมให้เหมาะสมกับปัญหาและนักเรียน

4.2 สร้างโปรแกรมให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม แล้วนำไป ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านได้แก่ อาจารย์พรพนิต วาณิชยการ อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ และผศ.ดร. เมธิรินทร์ ภิญโญ ณ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า วิธีดำเนินการและนิยามศัพท์เฉพาะ หลังจากนั้นผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

4.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีดำเนินการและเวลาที่ใช้ในการทดลอง

4.4 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

ในการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผู้วิจัยดำเนินการตามโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้เวลา 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 2 คน คนละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ตั้งแต่วันอังคาร ถึงวันศุกร์ เวลา 07.00 – 08.00 น. และเวลา 14.30 – 15.30 น. ตั้งแต่วันที่ 27 กันยายน 2537 – วันที่ 30 ธันวาคม 2537 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design)

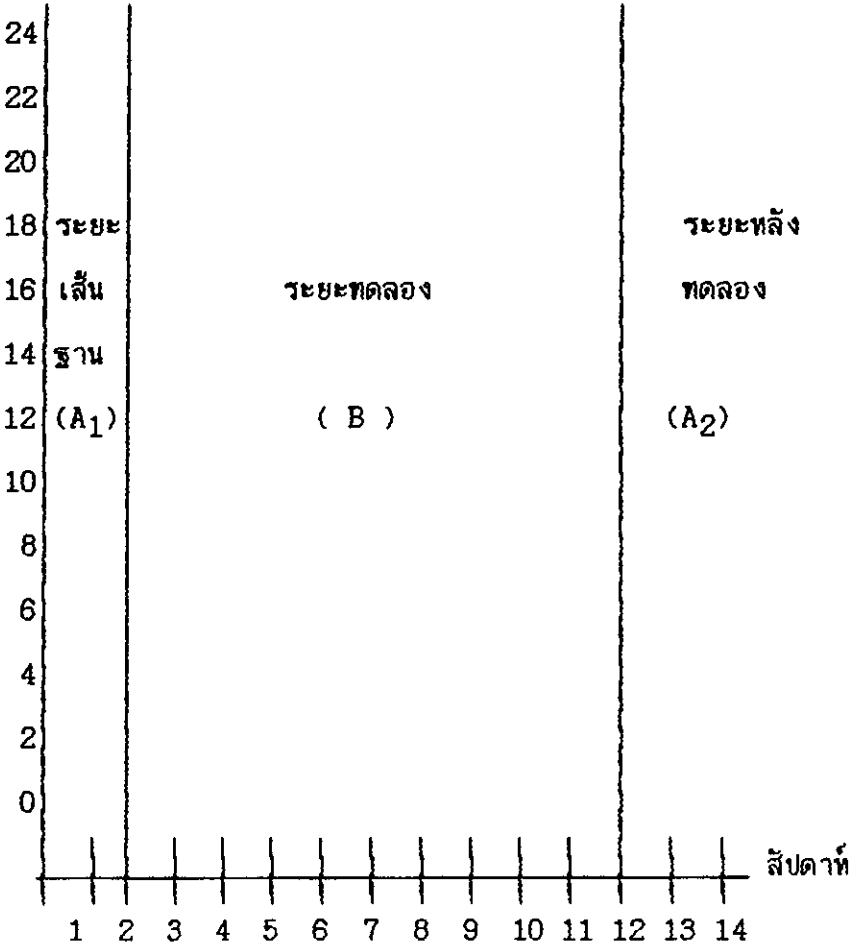
(พ่องพวรรณ เกิดพิทักษ์, 2536 : 155-156) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะก่อนการทดลอง หรือระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A_1) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 – 2 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และ กลุ่มทดลองที่ 2 เมื่อหมดเวลาสังเกตแต่ละครั้ง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง และนำผลการสังเกตที่เป็นคะแนนดิบมาเขียนกราฟก่อนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้เวลา 10 สัปดาห์ ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 3 – 12 ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาตามโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแก่นักเรียนกลุ่มที่ 1 และ 2 ตามลำดับและผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มในระยะทดลอง และนำผลของการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง และนำผลการสังเกตที่เป็นคะแนนดิบมาเขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมในระยะทดลอง

ระยะที่ 3 ระยะหลังทดลอง (A 2) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 13 - 14 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของกลุ่มทดลอง ที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะหลังการทดลองและนำผลของการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง และนำผลการสังเกตที่เป็นคะแนนดิบมาเขียนกราฟเพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมในระยะหลังการทดลอง

ความถี่ของพฤติกรรมกาหลุดที่ไม่เหมาะสม

ภาพประกอบ 1 แผนภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ทั้ง 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะก่อนการทดลองหรือระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A₁) ผู้วิจัยหา เส้นฐานพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมในชั้นเรียนของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1-2 ตั้งแต่วันที่ 12 - 23 กันยายน 2537 เพื่อศึกษา เส้นฐานของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในชั้นเรียนก่อนการทดลอง โดยผู้ วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในชั้นเรียน วิชาการงานและพื้นฐานอาชีพทั้ง 2 กลุ่ม ที่เกิดขึ้นในสภาพการเรียนการสอนปกติ สัปดาห์ ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที กลุ่มทดลองที่ 1 บันทึกพฤติกรรมในวันจันทร์ เวลา 11.00 - 11.30 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 10.10 - 10.40 น. กลุ่มทดลองที่ 2 บันทึก พฤติกรรมวันอังคาร เวลา 10.10 - 10.40 น. และวันพฤหัสบดีเวลา 11.00 - 11.30 น. ในแต่ละครั้งโดยแบ่งการสังเกตออกเป็น 6 ช่วง ช่วงละ 4 นาที สังเกตคน ละ 30 วินาทีแล้วพัก 1 นาทีในแต่ละช่วง ภายหลังการสังเกตผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรม มาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองทั้ง 2 กลุ่มเริ่มทำการทดลอง สัปดาห์ที่ 3 - 12 รวม 10 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน - 30 ธันวาคม 2537 คือ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ดังรายละเอียดดังนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมตาม โปรแกรมที่กำหนดไว้ 10 สัปดาห์ ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 3 - 12 สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมงในวันจันทร์ เวลา 14.30 - 15.30 น. ตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน - 26 ธันวาคม 2537

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรม นิยม ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษา 10 สัปดาห์ ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 3 - 12

สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ในวันอังคารถึงวันศุกร์ เวลา 07.00 – 08.00 น. และเวลา 14.30 – 15.30 น.

ในระยะทดลองนี้ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมในชั้นเรียนวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ โดยบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 สัปดาห์ละ 2 ครั้ง กลุ่มทดลองที่ 1 วันจันทร์ เวลา 11.00 – 11.30 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 10.10 – 10.40 น. กลุ่มทดลองที่ 2 วันอังคาร เวลา 10.10 – 10.40 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 11.00 – 11.30 น. และผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A_2) ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ทำการสังเกตพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมในชั้นเรียนวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 13 – 14) ครั้งละ 30 นาที เพื่อศึกษาพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนหลังการทดลอง โดยสังเกตกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันจันทร์ เวลา 11.00 – 11.30 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 10.10 – 10.40 น. และสังเกตกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคาร เวลา 10.10 – 10.40 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 11.00 – 11.30 น. ในชั่วโมงวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพและนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากได้ผลจากการสังเกตแล้ว นำมาวิเคราะห์ดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

4. ใช้คะแนนดิบของแต่ละคนเขียนกราฟ เพื่อศึกษาว่าพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน ตั้งแต่ระยะก่อนทดลอง ระยะทดลอง จนถึงระยะหลังการทดลอง ว่ามีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 คำมัธยฐาน

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ (ลิวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 57-59)

2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

2.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมภายในกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched - Pairs Signed-Ranks Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 91-97)

2.2 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสม ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของ แมน - วิทนี (The Mann - Whitney U Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 120-128)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และแปลผล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลองและแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน
Mdn(diff)	แทน	ค่ามัธยฐานของความแตกต่างของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน
Q.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน
Q.D. (diff)	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของความแตกต่างของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของแมน - วิทนี
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของวิลคอกัน

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 1

ตาราง 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อน
และหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

การทดสอบ	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	82.00	3.50	0**
หลังการทดลอง	8	21.00	2.90	

** มีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .01

จากตาราง 1 ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ทำให้พฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ลดลง

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

การทดสอบ	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	81.83	1.00	0**
หลังการทดลอง	8	7.75	2.63	

**มีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .01

จากตาราง 2 ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมทำให้พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ลดลง

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม กับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม กับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn(diff)	Q.D. (diff)	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	80.00	2.50	6**
กลุ่มทดลองที่ 2	8	74.83	3.50	

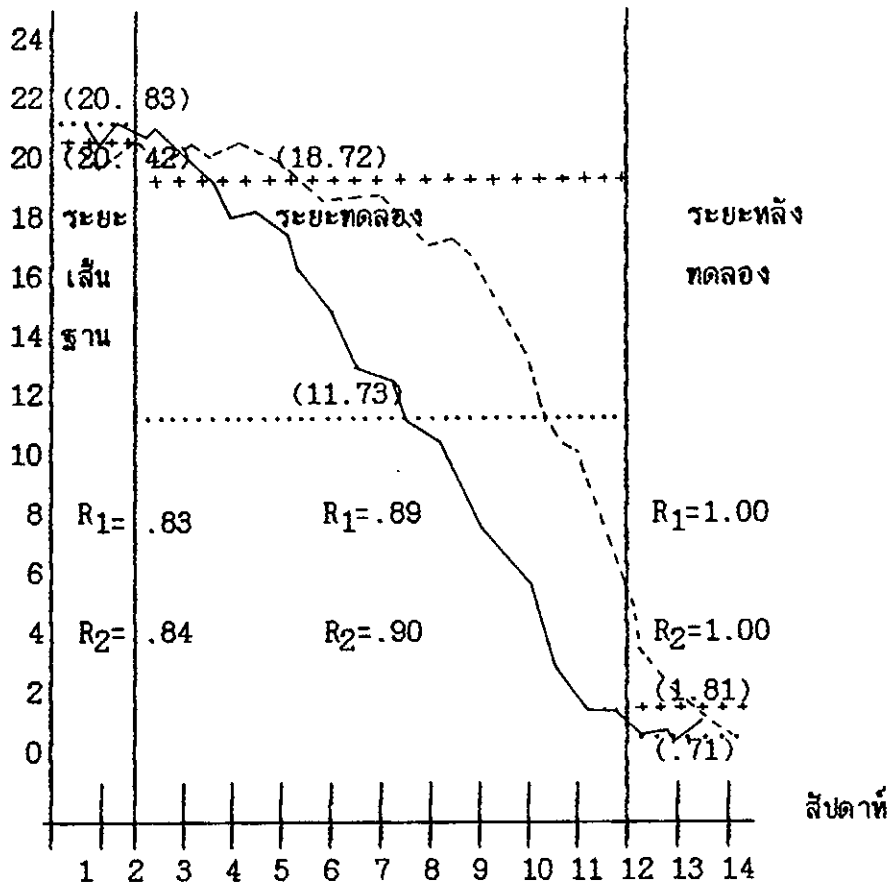
**มีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .01

จากตาราง 3 ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลงแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ทำให้พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของ

นักเรียนลดลงแตกต่างกัน โดยที่การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมทำให้พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนลดลงมากกว่าการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

ภาพประกอบ 2 แสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสม

— ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละสัปดาห์

— ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละสัปดาห์

..... ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละช่วง

++++ ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละช่วง

R_1 ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1

R_2 ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2

ภาพประกอบ 2 ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

จากภาพประกอบ 2 ค่ามัชยฐานของความถี่ของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ในระยะเส้นฐาน ระยะทดลองและระยะติดตามผล ลดลงจาก 20.83 เป็น 11.73 และ 0.71 ตามลำดับ แสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถทำให้พฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนลดลงได้

ส่วนค่ามัชยฐานของความถี่ของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสม ในระยะเส้นฐาน ระยะทดลอง และระยะติดตามผลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับคำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ลดลงจาก 20.42 เป็น 18.72 และ 1.81 ตามลำดับ แสดงว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถทำให้พฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนลดลงได้

เมื่อเปรียบเทียบค่ามัชยฐานของความถี่ของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ภายหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ปรากฏว่า ในระยะทดลองค่ามัชยฐานของความถี่ของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ลดลงมากกว่าของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 และในระยะหลังการทดลอง ค่ามัชยฐานของความถี่ของพฤติกรรมกาการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ลดลงมากกว่าของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลัง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน ก่อนและหลัง การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่ได้รับการให้คำ ปรึกษาแบบกลุ่ม และแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลง หลังจากการได้รับการให้คำ ปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลง หลังจากการได้รับการให้คำ ปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรม นิยมมีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลงแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยา อำเภอ หัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมสูงกว่า

เบอร์เซนท์ที่ 75 จำนวน 30 คน โดยอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์วิชาการงานและอาชีพเป็นผู้ประเมินพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนดังกล่าวและผู้วิจัยไปสังเกตพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในชั้นเรียนวิชาการงานและอาชีพอีกครั้งหนึ่ง

2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยา อำเภอดำรงวิทยาคาร จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมสูงกว่าเบอร์เซนท์ที่ 75 จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรและสอบถามความสมัครใจ หลังจากนั้นจึงสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน
2. แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
4. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

การดำเนินการทดลอง

1. ขั้นตอนทดลอง

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนเพื่อหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ได้ค่าความเชื่อมั่นของการสังเกตเท่ากับ .84 โดยสังเกต 6 ครั้ง

2. ขั้นตอนการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแก่กลุ่มทดลองที่ 1 ส่วนนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ

(ABA Reversal Design) โดยผู้วิจัยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ คือ

2.1 ระยะที่ 1 ระยะก่อนการทดลอง หรือ ระยะเส้นฐาน (A_1) ผู้วิจัยหาเส้นฐานพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม เป็นเวลา 2 สัปดาห์ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 - 2 ระยะนี้ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในสภาพการเรียนการสอนในวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ ตั้งแต่วันที่ 12 - 23 กันยายน 2537 โดยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที โดยสังเกตทุกวันจันทร์ เวลา 11.00 - 11.30 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 10.10 - 10.40 น. ส่วนกลุ่มทดลองที่ 2 ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมดังกล่าว สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที โดยสังเกตทุกวันอังคาร เวลา 10.10 - 10.40 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 11.00 - 11.30 น. เมื่อหมดเวลาสังเกตในแต่ละครั้ง ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นผู้บันทึกมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง และผู้วิจัยบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ไว้เป็นคะแนนในระยะก่อนการทดลอง และใช้คะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟเพื่อดูระดับของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม ส่วนค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนการทดลองมีค่าเท่ากับ .83 และ .84 ตามลำดับ

2.2 ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในสัปดาห์ที่ 3 - 10 ตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน - 30 ธันวาคม 2537 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม จำนวน 10 ครั้ง เป็นเวลา 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ทุกวันจันทร์ เวลา 14.30 - 15.30 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที ในวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพทุกวันจันทร์ เวลา 11.00 - 11.30 น. และวัน

พฤษภาคม เวลา 10.10 - 10.40 น. เมื่อหมดเวลาการสังเกตในแต่ละครั้ง ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นผู้บันทึกมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง และผู้วิจัยบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ไว้เป็นคะแนนในขณะทดลองและใช้คะแนนดิบของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่ได้จากแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมมาเขียนกราฟเพื่อดูความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มที่ 1 ในขณะทดลองส่วนค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตของกลุ่มทดลองที่ 1 ในระยะทดลองจะมีค่าเท่ากับ .89

2.2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม จำนวน 10 ครั้งเป็นเวลา 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 2 คน ครั้งละ 1 ชั่วโมง ทุกวันอังคารถึงวันศุกร์ เวลา 07.00 - 08.00 น. และเวลา 14.30 - 15.30 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 2 สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที ในวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ ทุกวันอังคารเวลา 10.10 - 10.40 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 11.00 - 11.30 น. เมื่อหมดเวลาการสังเกตในแต่ละครั้ง ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน ที่ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นผู้บันทึกมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง และผู้วิจัยบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ไว้เป็นคะแนนในขณะทดลองและใช้คะแนนดิบของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมมาเขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในขณะทดลอง ส่วนค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตของกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะทดลองมีค่าเท่ากับ .90

2.3 ระยะที่ 3 (A₂) เป็นระยะหลังการทดลอง ซึ่งเป็นระยะติดตามผลในระยะนี้ ไม่มีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ในระยะนี้ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เป็น เวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 13 - 14

ตั้งแต่วันที่ 2 มกราคม 2538 - 13 มกราคม 2538 โดยสังเกตสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที ในวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ โดยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ทุกวันจันทร์เวลา 11.00 - 11.30 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 10.10 - 10.40 น. สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มที่ 2 ทุกวันอังคารเวลา 10.10 - 10.40 น. และวันพฤหัสบดีเวลา 11.00 - 11.30 น. เมื่อหมดเวลาการสังเกตในแต่ละครั้ง ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยบันทึกมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องแล้วนำคะแนนที่ได้จากแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนแต่ละคนทั้งในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 มาเป็นคะแนนหลังการทดลอง เพื่อนำไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไปและนำไปเขียนกราฟเพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม ส่วนค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะหลังการทดลองมีค่าเท่ากับ 1.00 และ 1.00 ตามลำดับ

3. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 นำผลการสังเกตจากแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนแต่ละคน ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะเส้นฐาน และระยะหลังการทดลองมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ

3.2 นำเสนอข้อมูลพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ด้วยกราฟเส้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมก่อนและหลังการทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซ์ (The Wilcoxon's Matched - Pairs Signed- Ranks Test)

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมกาฬการพุดที่ไม่เหมาะสมก่อนและหลังการให้คาบรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Willcoxon's Matched - Pairs Signed - Ranks Test)

3. เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมกาฬการพุดที่ไม่เหมาะสมก่อนและหลังการให้คาบรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและการให้คาบรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้แบบทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann - Whitney U Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้า สรุปผลได้ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมกาฬการพุดที่ไม่เหมาะสมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 หลังจากได้รับคาบรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมกาฬการพุดที่ไม่เหมาะสมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 หลังจากได้รับคาบรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คาบรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมกาฬการพุดที่ไม่เหมาะสมลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยที่นักเรียนที่ได้รับการให้คาบรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมกาฬการพุดที่ไม่เหมาะสมลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับคาบรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลของการให้คาบรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมกาฬการพุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยา อำเภอกัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า

1. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 มีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากการได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนได้

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สามารถทำให้พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนลดลง ทั้งนี้เป็นเพราะว่า วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนี้ เป็นวิธีการช่วยเหลือนักเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนทราบแนวทางในการปรับปรุง หรือแก้ไขเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม โดยผู้วิจัยทำหน้าที่เอื้ออำนวยบรรยากาศของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ การสืดตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ และการเสริมแรงทางสังคม ทำให้นักเรียนสามารถเลือกใช้ภาษาถ้อยคำได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะทำให้ครูและเพื่อนพอใจ ไม่ว่าครูหรือใคร นอกจากนั้นการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มยังทำให้นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นที่ยอมรับของกลุ่มมีการยอมรับของสมาชิกในกลุ่มด้วยซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนที่เข้ารับการให้คำปรึกษาในครั้งนี้

ในระหว่างการทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิมนั้น ปรากฏว่านักเรียนที่มารับคำปรึกษาให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี โดยมารับคำปรึกษาครบทุกครั้ง และมีความตั้งใจที่จะลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูและกับเพื่อน ทั้งยังช่วยเสนอแนะแนวทางการพูดที่เหมาะสมให้แก่สมาชิกในกลุ่มอีกด้วย

จากการสังเกตพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และจากการบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมตลอดระยะการทดลองทั้ง 3 ระยะ คือในระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง พบว่า พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนลดลงทั้งในระยะทดลอง ระยะหลังการทดลองซึ่งเป็นระยะติดตามผล

ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนันท์ บุญอำ (2536 : 79-83) ที่ได้ศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร มีอัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกายดีขึ้นและสามารถลดน้ำหนักลงได้

ประภาพรพรณ นาคชาพันธ์ (2536 : 71) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก่อความในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมก่อความในชั้นเรียนลดลง

นอกจากนี้ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) ยังได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นวิธีการที่ช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคนได้รู้จักตนเอง เข้าใจตัวเอง สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วน วิษรี ทรัพย์มี (2518 : 39) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเหมาะสมกับวัยรุ่นมาก เพราะเป็นวิธีการที่ตรงกับความต้องการและธรรมชาติของวัยรุ่นหลายประการ หลังของกลุ่มสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่ได้จากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มได้อย่างถาวร

2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 มีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากการได้รับคำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ทำให้พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนลดลง

จากผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เป็นวิธีการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา หรือนักเรียน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ทราบแนวทางในการปรับปรุง หรือแก้ไขเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม โดยผู้วิจัยทำหน้าที่เื้ออานวยบรรยาภาศของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ เทคนิคแม่แบบกรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะและการเสริมแรงทางสังคม เพื่อให้นักเรียน

ที่เข้ารับคำปรึกษา ได้รับความรู้ ความเข้าใจและสามารถพิจารณาแนวทางแก้ไขได้ด้วยตนเองตลอดจนให้กำลังใจเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมลดลง ทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมกับกาลเทศะ ทำให้ครูและเพื่อนพอใจ ไม่ว่าคาบ หรือไคร้ วิธีการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลนี้ เหมาะสำหรับนักเรียนที่ไม่กล้าเปิดเผยตนเองต่อกลุ่มเพื่อน แต่กล้าที่จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษาหรือครูแนะแนวเท่านั้น

จากการที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมพบว่า ในระยะแรก ๆ นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะปรับปรุงพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมของตนเองแต่ในระยะหลัง ๆ ความกระตือรือร้นของนักเรียนลดลงบ้าง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า นักเรียนอาจจะต้องการทราบความคิด ความรู้สึกของกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมของตัวเอง เพราะกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมของเขา และต้องการให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อน แต่ในระหว่างการให้คำปรึกษานักเรียนก็ให้ความร่วมมือ ตั้งใจฟังและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมของเขา อย่างไรก็ตาม การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลก็ยังสามารถลดพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมลงได้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ งานวิจัยของประภาพรพร นาคขำพันธ์ (2536 : 71) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนลดลง

3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3 โดยที่นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

จากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ทั้งนี้เพราะว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนแต่ละคนได้รู้จักตนเอง เข้าใจตนเอง สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยมีผู้วิจัยคอยให้คำชี้แนะ ให้คำแนะนำ ให้ข้อมูลย้อนกลับ ตลอดจนมีการเสริมแรงเมื่อมีพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสม วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้เป็นวิธีการที่สอดคล้องกับความต้องการและธรรมชาติของวัยรุ่น เพราะพลังของกลุ่มสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมากกว่าผู้ใหญ่ เขาเต็มใจที่จะฟัง และยอมรับความคิดเห็นจากเพื่อนรุ่นเดียวกันมากกว่าผู้ใหญ่และมักจะนำแนวคิดไปปฏิบัติ จึงทำให้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถลดพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้มากกว่าการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ พงษ์พรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) ที่กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคนรู้จักและเข้าใจตนเอง พัฒนาแนวทางการแก้ปัญหาของตนเองอีกทั้งยังสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาที่ประสบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ภายหลังการให้คำปรึกษาไปแล้วเป็นระยะ 3 เดือน หรือ 6 เดือน ควรมีการติดตามผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมว่า พฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนยังคงลดลงหรือไม่และนักเรียนมีพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้นใหม่น้อยเพียงใด

1.2 ในการนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมไปใช้นั้น ผู้ที่จะนำไปใช้ควรจะศึกษาหลักการและวิธีการของทฤษฎีนี้ให้ชัดเจน ตลอดจนควรฝึกให้มีทักษะเสียก่อนที่จะนำไปใช้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อื่น ๆ ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา เช่น พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน พฤติกรรมก่อความวุ่นวายในชั้นเรียน

2.2 ควรศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกาหลุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน เช่น ปฏิสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู ฐานะทางเศรษฐกิจ เป็นต้น

મરજીન રૂબ

บรรณานุกรม

- ✓ กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. การศึกษาคอลเป็นรายกรณี. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- _____. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- กาญจน์ แก้วทอง. การใช้เทคนิค "แม่แบบ" เพื่อเปลี่ยนมุมมองแห่งตนของเด็กวัยรุ่น ในสถานสงเคราะห์บ้านศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2522. อุดสาเนา.
- ✓ คมเพชร จัตรสุกุล. ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.
- จิตรจางค์ สุภาพ. กลายวาทะ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ยูไนเต็ดโปรดักชั่น, ม.ป.ป.
- จำเนียร ช่างโชติ และนวลศิริ เปาโรหิตย์. เทคนิคการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2524.
- ✓ เจียรนัย ทรงชัยกุล. เอกสารชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1-7. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.
- _____. เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว หน่วยที่ 9-15. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2523.
- ชัยนาถ นาคบุปผา. โลกของวัยรุ่น. เชียงใหม่ : โรงพิมพ์แสงศิลป์, 2519.
- ✓ ทศนา แคมมณี. "การใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอน, " ครูศาสตร์. 6(2): 41-48; กรกฎาคม-สิงหาคม 2519.
- ทัศนีย์ ทานตวนิช. วาทถาวร. เอกสารคำสอนวิชาภาษาไทย 103. ชลบุรี: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2529.

- นิภา ศรีไพโรจน์. สถิติอนุพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้งเฮาส์, 2533.
- นพดล จันทรพิชัย. การใช้ภาษาไทย. อุบลราชธานี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูอุบลราชธานี, 2533.
- นันทา ชุนภักดี. การพูด. นครปฐม: คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม, 2529.
- ✓ ประภาพรพรณ นาคชาพันธ์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.
- ประสงค์ รายนสุข. การพูดเพื่อประสิทธิผล กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
- ✓ ปราณี รามสูตร. การแนะแนวในระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 1-7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.
- ปัญญา สดสง่า. วินัยของนักเรียน การประพฤติดวินัย การป้องกัน และการแก้ไข ตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2323. อัดสำเนา.
- ✓ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์บัณฑิตการพิมพ์, 2529.
- _____. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย, 2536.
- ไพโรพพรณ ไชยสุวรรณ. การฝึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองบางพรหม กรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.

วิชาการ, กรม. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมศาสนา, 2536.

_____. คู่มือหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมศาสนา, 2532.

✓ วิชรี ทรัพย์มี. การแนะแนวในโรงเรียน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2520.

_____. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาในโรงเรียน. กรุงเทพฯ: คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

✓ ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

_____. ทฤษฎีและกระบวนการให้บริการปรึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

✓ วิชรี ชูชะคา. จิตวิทยาการแนะแนวและการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฝึกหัดครู, 2523.

✓ วิชญ ชูลศรี. เทคนิคจิตวิทยาการปรึกษา. เชียงใหม่: ภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว คณะครูศาสตร์ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ สหวิทยาลัยล้านนา, 2531.

รุจิราภา สิทธิปาน. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อุดสาเนา.

รังสรรค์ เพ็งชู. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนหญิงวัยรุ่นโดยวิธีจัดโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อุดสาเนา.

ทลวย จาปาเทศ. จิตวิทยาสัมพันธ์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ:ศึกษาพร,
2531.

ศิริรัตน์ ภูัสกุลเจริญศักดิ์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีโรเจอร์สที่มีต่อทัศนคติ
ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพิบูลย์ประชาสรรค์.
ปริญฐานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2531. อัดสำเนา.

สมจิตร ชีวปรีชา. วาทวิทยาส้าหรับครู. กรุงเทพฯ:คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2530.

_____. วาทวิทยา. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์จุฬามหาวิทยาลัย, 2535.

สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี. การบริหารทางจิตส้าหรับเด็กวัยรุ่น. กรุงเทพฯ:
ไทยวัฒนาพานิช, 2515.

สวานิต ยมภัย และถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. หลักการพูดขึ้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ:ภาควิชาวาท
วิทยา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ:คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหา
วิทยาลัย, 2524.

_____. "แนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน," คุรุปริทัศน์. 8:26-32;
กรกฎาคม, 2526.

✓สมพร สุทัศน์ย์. "ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม," เอกสารการสอนชุด
วิชาเทคนิคการปรึกษาเบื้องต้น หน่วยที่ 1-6. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมมาธิราช, 2533.

สนม ครุฑเมือง. การสอนทักษะการใช้ภาษาไทย การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน.
พิษณุโลก:คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2528.
อัดสำเนา.

สุวรรณ ทองบัวงาม. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีโรเจอร์สเพื่อลดความวิตกกังวลต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.

ปริญญาพันธ์ กศ.ม กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

สุวรรณา อนันต์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการพยาบาลผู้ป่วยโรคเอดส์ของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยมิชชั่น. กศ.ม
กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

✓ สุรางค์ นามสูตร. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดความวิตกกังวลด้านการเรียนของนักศึกษาปริญาตรี ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอรรถาธิถธิ. ปริญญาพันธ์ กศ.ม
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.

✓ สุนันท์ บุญอ่ำ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่ออัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกายและการลดน้ำหนักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร. ปริญญาพันธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.

สำเนียง มณีกาญจน์ และสมบัติ จำปาเงิน. หลักการพูด. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์โมดัลลมีเดีย, 2530.

อรุณี ชินวงศ์อมร. ผลการเปรียบเทียบบทบาทสมมติและเทคนิคแม่แบบที่มีต่อการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสมโภชกรุงธนบุรี (200ปี) กรุงเทพฯ. ปริญญาพันธ์ กศ.ม กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

✗ อาภา จันทรสกุล. ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษาในโรงเรียน. กรุงเทพฯ:ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531.

○ ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535.

อาพันธ์ ทันสม. ผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเหตุผลและอารมณ์ที่มีต่อทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมืองสรวงวิทยา จังหวัดร้อยเอ็ด. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

Bandura, Albert. Social Learning Theory. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, 1977.

✓ Corley, Gerald. Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy. Pacific Group, California: Brooks/Cole Publishing Company, 1981.

⊖ Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy. Pacific Grove, California: Brook/Cole Publishing Company, 1991.

✓ Gawrys, John Jr. and O. Bruce Brown. Group Guidance and Counseling in the Schools. New York: McGraw-Hill Book Co., 1970.

✓ Gazda, G.M., J.A. Ducan and M.E. Medsows "Group Counseling and Group Procedure Reported of a Survey," Counselor Education and Supervision. 6(1): 306-310, 1963.

X Krumboltz, John D. and Carl E. Thoresen. Behavioral Counseling : Case and Techniques. New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1969.

X Ohlsen, Merle A. Group Counseling. New York: Harcourt Brace and World Inc., 1970.

Stuart, R.E. "Behavioral Control of Overeating," Behavior Research and Therapy. 5: 357-365; n.d.

הכנת סדרת

ภาคผนวก ก

- แบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน
- แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

แบบประเมินพฤติกรรมกำรหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

ผู้ประเมิน.....()อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ถูกประเมิน.....

คำชี้แจง พฤติกรรมกำรหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน หมายถึง กำรใช้ถ้อยคำวำจของนักเรียนที่ไม่เหมาะสมทำห้ครูและเพื่อนไม่พอใจ วำคอำญ อับอำย หรือโกรธดังรำยละเอียดต่อไปนี้

- 1.1 พฤติกรรมกำรหุดที่ไม่เหมาะสมกับครูได้แก่ หุดไม่มีหำงเสียง ล้อเล่นกับครูตะโกน
- 1.2 พฤติกรรมกำรหุดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนได้แก่ หุดคำหยำบ ล้อเลียนปมด้วยเพื่อน หุดคำด่ำ หุดสองแง่สองงำม หุดข่มขู่เพื่อน ตวำด

แบบประเมินนี้เป็นแบบประเมินพฤติกรรมกำรหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

ในชั่วโมงวิชำกำรงานและพื้นฐานอาชีพ ขอให้ผู้ประเมินพฤติกรรมกำรหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนที่เกิดขึ้นจริงที่พบ โดยเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดง ตำมเกณฑ์กำรให้คะแนนดังนี้

กำรให้คะแนน

เขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดง

- 3 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมบ่อยมำก
- 2 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมบ่อย
- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมน้อย
- 0 หมายถึง นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรม

แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

ครั้งที่..... ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
 วิชา..... วันที่..... เดือน..... พ.ศ..
 ผู้สังเกต..... เวลาที่สังเกต.....

คำชี้แจง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน หมายถึง การใช้ถ้อยคำวาจาของนักเรียน ที่ไม่เหมาะสม ทำให้ครูและเพื่อนไม่พอใจ วาจาหยาบ อวดอวด หรือโกรธดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูได้แก่ พูดไม่มีหางเสียง พูดล้อเล่นกับครู ตะโกน
2. พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ได้แก่ พูดคำหยาบ ล้อเลียนบมด้อยเพื่อน พูดคำด่า พูดสองแง่สองง่าม พูดข่มขู่เพื่อน ตวาด

การให้คะแนน

1. ในช่วงเวลาที่สังเกต ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมใด ไม่ว่าจะแสดงกี่ครั้งก็ตาม ให้ใส่เลข 1 ลงในช่องตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดง
2. ถ้านักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมในช่วงเวลาที่สังเกตให้ใส่เลข 0 ลงในช่องตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนไม่แสดง

ภาคผนวก ข

- โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
- โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยกัน และเพื่อสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ ไร้ความกังวล และเป็นกันเอง พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมที่เป็นปัญหานั้น 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม บทบาท หน้าที่ของนักเรียนตลอดจนระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเอง 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่นเกม "คุณคือใคร " เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนในกลุ่ม 3. ผู้วิจัยแจ้งให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม บทบาท หน้าที่ ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ในการรับคำปรึกษา 4. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้ผู้วิจัยซักถาม 5. ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษารั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2	พฤติกรรมการ พูดที่ไม่เหมาะสม : พูดไม่มีทาง เสี่ยงกับครู	1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขเป็นลำดับแรก 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางแก้ไขพฤติกรรมการพูดไม่มีทางเสี่ยงกับครู	<u>ขั้นที่ 1</u> <u>ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขว่าได้แก่ พูดคำหยาบ พูดคำด่า พูดตะโกนกับครู ตวาดเพื่อน ล้อเลียนปมด้อยเพื่อน ล้อเล่นกับครูโดยแบ่งออกเป็นพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูและพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน สรุปเพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 2</u> <u>ขั้นตอนการให้คำปรึกษา</u> ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่มีทางเสี่ยงกับครูตามลำดับดังต่อไปนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			การให้คำปรึกษา ทั่วไปได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะ- ท้อนความรู้สึก การตี- ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบุงถึงพฤติกรรม การพูดไม่มีทางเสีย ที่ทำให้ครูไม่พอใจ ราคาหรือโกรธ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดไม่มีทางเสีย ที่นักเรียนต้องการ แก้ไขจากมากที่สุดไป หาน้อย 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ กระดาษตัวอย่าง การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1ผู้วิจัยแจก เอกสารกรณี ตัวอย่างเรื่อง พฤติกรรมการพูด ไม่มีทางเสียงกับ ครู 2.3.2ผู้วิจัยให้นักเรียน ศึกษาเรื่องจาก กรณีตัวอย่างนั้น 2.3.3ผู้วิจัยให้นักเรียน อภิปรายเกี่ยวกับ เรื่องจากกรณี ตัวอย่าง โดย ให้นักเรียน อภิปรายตาม หัวข้อในแผนภูมิ ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิค ในการให้คำ ปรึกษาตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ได้แก่ การชี้แนะ การให้แรงเสริม ทางสังคมและ การให้ข้อมูล ย้อนกลับ เพื่อ ให้นักเรียนได้ เรียนรู้ถึงการ พูดที่มีทางเสียง กับครู 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดที่ มีทางเสียงนั้นสามารถ แก้ไขได้มากน้อยเพียง ใด และต้องไม่ยาก เกินที่จะปฏิบัติได้ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรมการ พูดไม่มีทางเสียง ที่ต้องการแก้ไขนั้นว่า มีเหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดขึ้นก่อนและที่เกิด

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของพฤติกรรม การพูดที่ไม่มีทางเสียง ที่ต้องการจะปรับปรุงแก้ไขแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรม การพูดที่ไม่มีทางเสียงนั้น <u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นตอนการให้คำปรึกษา</u> ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษารั้งนี้และ ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ ในครั้งต่อไป
3	พฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม	1.เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียน ในการแก้ไขพฤติกรรม การพูดที่ไม่มี	<u>วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษา</u> <u>เกี่ยวกับพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู : ล้อเล่นกับครู</u>

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
	- สัมกับครู : ล้อเล่นกับครู : ตะโกนพูดกับ ครู	- ทางเสียงกับครู 2. เพื่อให้เด็กเรียนพิจารณาแนวทาง การแก้ไขพฤติกรรมการเล่น กับครู 3. เพื่อให้เด็กเรียนพิจารณาแนวทาง ในการแก้ไขพฤติกรรมตะโกน พูดกับครู	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียน รายงานความก้าวหน้า ของพฤติกรรมการเล่น ที่ไม่มีทางเสียงที่ ปรับปรุงแก้ไขขึ้น ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อน กลับ ให้แรงเสริม ทางสังคมและให้ การชี้แนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน การให้คำปรึกษา ที่ทำได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะ- ทอนความรู้สึก การตี-

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบุดังพฤติกรรม การพูดล้อเล่นกับครู ที่ทำให้ครูไม่พอใจ ราคาสูงหรือโกรธ 2.2ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดล้อเล่นกับครู ที่นักเรียนต้องการ แก้ไขจากมากที่สุดไป หาน้อย 2.3ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ การตีตัวอย่าง การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1 ผู้วิจัยแจก เอกสารกรณี ตัวอย่างเรื่อง พฤติกรรมการพูด ล้อเล่นกับครู 2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน ศึกษาเรื่องจาก กรณีตัวอย่าง นั้น 2.3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียน อภิปรายเกี่ยวกับ เรื่องจากกรณี ตัวอย่าง โดย ให้นักเรียน อภิปรายตาม หัวข้อในแผนภูมิ ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิค ในการให้คำ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ปรึกษาตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การให้แรงเสริม ทางสังคมและ การให้ข้อมูล ย้อนกลับ เพื่อ ให้นักเรียนได้ เรียนรู้ถึงการ พูดที่เหมาะสม กับครู 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูด ล้อเล่นกับครูนั้น สามารถแก้ไขได้ มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินไป ที่จะปฏิบัติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สืบรวจพฤติกรรม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			การพูดล้อเล่นกับครู ที่ต้องการแก้ไขนั้นว่า มีเหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดขึ้นก่อนและที่เกิดขึ้น ภายหลังพฤติกรรม นั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึงข้อเสียของการ พูดล้อเล่นกับครูที่ทำ ให้ครูไม่พอใจ วิชาครู หรือโกรธ แล้วให้ นักเรียนทาสัญญาเพื่อ ที่จะแก้ไขพฤติกรรม การพูดที่เป็นปัญหา นั้น <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นตอนการให้คำปรึกษา เรื่องการพูดล้อเล่นกับ ครู ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปพฤติกรรมการพูด ล้อเล่นกับครูที่นักเรียน ต้องการแก้ไข ผู้วิจัย สรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>วิธีดำเนินการให้คำปรึกษาเกี่ยว</u> <u>เกี่ยวกับการพูดที่ไม่เหมาะสม</u> <u>กับครู : ตะโกนพูดกับครู</u> <u>ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> <u>ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุ</u> <u>พฤติกรรมการพูดตะโกน</u> <u>กับครูที่นักเรียนต้อง</u> <u>การปรับปรุงแก้ไข</u> <u>ขั้นที่ 2 ขั้นตอนการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> <u>เรียงตามลำดับขั้นตอน</u> <u>ดังนี้</u> <u>2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน</u> <u>การให้คำปรึกษา</u> <u>ทั่วไปได้แก่ การฟัง</u> <u>การใช้คำถามปลาย</u> <u>เปิดและปิด การสะ-</u> <u>ทอนความรู้สึก การตี</u> <u>ความและการให้</u> <u>กำลังใจให้นักเรียน</u> <u>ระบุถึงพฤติกรรม</u>

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			การพูดตะโกนกับครู ที่ทำให้ครูไม่พอใจ ว่าคาญหรือโกรธ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดตะโกนกับครู ที่นักเรียนต้องการ แก้ไขจากมากที่สุดไป หาน้อย 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ การตีตัวอย่าง การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1 ผู้วิจัยแจก เอกสารกรณี ตัวอย่าง เรื่อง พฤติกรรมการพูด ตะโกนกับครู

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน ศึกษาเรื่องจาก กรณีตัวอย่าง นั้น 2.3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียน อภิปรายเกี่ยวกับ เรื่องจากกรณี ตัวอย่าง โดย ให้นักเรียน อภิปรายตาม หัวข้อในแผนภูมิ ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิค ในการให้คำ ปรึกษาตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การให้แรงเสริม ทางสังคมและ การให้ข้อมูล ย้อนกลับ เพื่อ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ให้นักเรียนได้ เรียนรู้ถึงการ ไม่พูดตะโกน กับครู 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูด ตะโกนกับครูนั้น สามารถแก้ไขได้ มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกิน ที่จะปฏิบัติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรม การพูดตะโกนกับครู ที่ต้องการแก้ไขนั้นว่า มีเหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดขึ้นก่อนและที่ เกิด ขึ้นภายหลังพฤติกรรม นั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ถึงข้อเสียของการ พูดตะโกนกับครูที่ทำ ให้ครูไม่พอใจ ราคาย หรือโกรธ แล้วให้ นักเรียนทำสัญญาเพื่อ ที่จะแก้ไขพฤติกรรม การพูดที่เป็นปัญห นั้น <u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นยุติการให้คำปรึกษา</u> เรื่องการพูดตะโกนกับ ครู ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปพฤติกรรมกรพูด ล้อเล่นกับครูที่นักเรียน ต้องการแก้ไข ผู้วิจัย สรุปเพิ่มเติม
4	พฤติกรรมกร พูดที่ไม่เหมาะ สมกับครู	เพื่อทราบการปฏิบัติของนักเรียน ในการแก้ไขพฤติกรรมกรพูดที่ไม่ เหมาะสมกับครู ได้แก่ การพูด มีทางเสียงกับครู ไม่ตะโกนพูด กับครู และการไม่ล้อเล่นกับครู	<u>ขั้นที่ 1</u> <u>ขั้นเริ่มต้นการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียน รายงานความก้าวหน้า ของพฤติกรรมกรพูด ที่ไม่เหมาะสมกับครู

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ที่นักเรียนต้องการ ปรับปรุงแก้ไขนั้น ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อน กลับ ให้แรงเสริม ทางสังคมและให้ การชี้แนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นตอนการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 2.1ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน การให้คำปรึกษา ทั่วไปได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะ- ท้อนความรู้สึก การตี ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบุถึงพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ที่ทำให้ครูไม่พอใจ ราคาสูงหรือโหด 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม กับครูที่นักเรียนต้อง การแก้ไขจากมาก ที่สุดไปหาน้อย 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ การให้ข้อมูล ย้อนกลับ การเสริมแรง ทางสังคม และ การชี้แนะ เพื่อให้ นักเรียนได้เรียนรู้ ถึงพฤติกรรมการพูด ที่เหมาะสมกับครู 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดที่ ไม่เหมาะสมกับครู ที่นักเรียนต้องการ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			แก้ไขนั้น สามารถ แก้ไขได้มาน้อย เพียงใดและต้องไม่ ยากเกินที่จะปฏิบัติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม กับครูที่ต้องการแก้ไข นั้น ว่ามีเหตุการณ์ใด บ้างที่เกิดขึ้นก่อนและ ผลที่เกิดขึ้นภายหลัง พฤติกรรมนั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึงข้อเสียของการ พูดที่ไม่เหมาะสมที่ ให้ครูไม่พอใจ วิชาสุข หรือโทษ แล้วให้นักเรียน ทำสัญญาเพื่อ ที่จะแก้ไขพฤติกรรม การพูดที่เป็นปัญหา นั้น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นยุติการให้คำปรึกษา</u> เรื่องการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปถึงพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลา สถานที่ ใน
5	พฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดคำหยาบ : พูดคำด่า	1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียน ในการแก้ไขพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูทั้งหมด 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางแก้ไขพฤติกรรม การพูดคำหยาบกับเพื่อน 3. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางแก้ไขพฤติกรรม การพูดคำด่ากับเพื่อน	<u>วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษา</u> <u>เกี่ยวกับพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดคำหยาบ</u> <u>ขั้นที่ 1</u> <u>ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียน รายงานความก้าวหน้าของพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูที่นักเรียนต้องการ

ครั้งที่	หัวเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ปรับปรุงแก้ไขนั้น ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อน กลับ ให้แรงเสริม ทางสังคมและให้ การชี้แนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน การให้คำปรึกษา ทั่วไปได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะ- ทอนความรู้สึก การตี ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบู่ถึงพฤติกรรม การพูดคำหยาบ ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ว่าคาญหรือโกรธ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดคำทยาบกับ เพื่อนที่นักเรียน การแก้ไขจากมาก ไปหาน้อย 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ เทคนิคแม่แบบ การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1 ผู้วิจัยให้ แม่แบบซึ่งแสดง โดยเพื่อนของ นักเรียนแสดง เรื่อง "การ พูดคำทยาบ" 2.3.2 ผู้วิจัยให้ นักเรียนอภิปราย

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			เกี่ยวกับพฤติกรรม ของแม่แบบนั้น ตามหัวข้อใน แผนภูมิที่กำหนด ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยให้การชี้- แนะ ให้ข้อมูล ย้อนกลับและ ให้แรงเสริม ทางสังคม ผู้วิจัยให้ นักเรียนเขียน- แบบจากแม่แบบ นั้น 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมกาหุด คาหยาบกับเพื่อน ที่เป็นปัญหานั้น สามารถแก้ไขได้ มากน้อยเพียงใด

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			และต้องไม่ยากเกินที่จะปฏิบัติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรม การพูดคำหยาบกับเพื่อนที่ต้องการแก้ไขนั้น ว่ามีเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนและที่เกิดขึ้นภายหลังพฤติกรรมนั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการพูดคำหยาบกับเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ รำคาญ หรือโกรธแล้วให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะแก้ไขพฤติกรรม การพูดที่เป็นปัญหานั้น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา</u> เรื่องการพูดคำหยาบ กับเพื่อน ผู้วิจัยให้ นักเรียนสรุปพฤติกรรม การพูดคำหยาบที่ ต้องการแก้ไข ผู้วิจัย สรุปเพิ่มเติม <u>วิธีดำเนินการให้คำปรึกษาเกี่ยว</u> <u>เกี่ยวกับการพูดที่ไม่เหมาะสม</u> <u>กับเพื่อน : พูดคำด่า</u> <u>ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมการพูดคำด่า กับเพื่อนที่นักเรียน ต้องการปรับปรุง แก้ไข <u>ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน การให้คำปรึกษา ที่วาบได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะท้อน ความรู้สึก การตี- ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบุดังพฤติกรรม การพูดคำด่ากับเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ราคาสูงหรือโกรธ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดคำด่ากับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการ แก้ไขจากมากที่สุดไป หาน้อย 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ การสังเกตอย่าง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1 ผู้วิจัยแจก เอกสารกรณี ตัวอย่างเรื่อง พฤติกรรมกาสูบ คำด่ากับเพื่อน 2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน ศึกษาเรื่องจาก กรณีตัวอย่าง นั้น 2.3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียน อภิปรายเกี่ยวกับ เรื่องจากกรณี ตัวอย่าง โดย ให้นักเรียน อภิปรายตาม หัวข้อในแผนภูมิ ในระหว่างนั้น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การให้แรงเสริมทางสังคมและ การให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงการไม่พูดคำด่ากับเพื่อน 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อนนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินที่จะปฏิบัติ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรม การพูดคำด่ากับเพื่อน ที่ต้องการแก้ไขนั้นว่า มีเหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดขึ้นก่อนและที่เกิดขึ้น ภายหลังพฤติกรรม นั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึงข้อเสียของการ พูดคำด่ากับเพื่อนที่ทำ ให้เพื่อนไม่พอใจ หรือโกรธ แล้วให้ นักเรียนทำสัญญาเพื่อ ที่จะแก้ไขพฤติกรรม การพูดที่เป็นปัญหานั้น <u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นยุติการให้คำปรึกษา</u> เรื่องการพูดคำด่ากับ เพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปพฤติกรรมการพูด

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			คำด่ากับเพื่อนที่นักเรียน ต้องการแก้ไข ผู้วิจัย สรุปเพิ่มเติม
6	พฤติกรรมกา รพูดที่ไม่เหมาะ - สมกับเพื่อน : พูดล้อเลียน : ปมด้อยเพื่อน : พูดสองแง่ สองง่ามกับ เพื่อน	1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียน ในการแก้ไขพฤติกรรมกา รพูดคำหยาบและการพูดคำด่ากับเพื่อน 2. เพื่อให้ให้นักเรียนพิจารณาแนวทาง แก้ไขพฤติกรรมกา รพูดล้อเลียน ปมด้อยเพื่อน 3. เพื่อให้ให้นักเรียนพิจารณาแนวทาง แก้ไขพฤติกรรมกา รพูดสองแง่ สองง่ามกับเพื่อน	<u>วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษา</u> <u>เกี่ยวกับพฤติกรรมกา</u> <u>รพูดที่ไม่</u> <u>เหมาะสมกับเพื่อน: พูดล้อเลียน</u> <u>ปมด้อยเพื่อน</u> <u>ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียน รายงานความก้าวหน้า ของพฤติกรรมกา รพูด คำหยาบและการพูด คำด่ากับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการ ปรับปรุงแก้ไขนั้น ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อน กลับ ให้แรงเสริม ทางสังคมและให้ การชี้แนะ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 2 ขั้นตอนการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 2.1ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน การให้คำปรึกษา ทั่วไปได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะ- ท้อนความรู้สึก การตี- ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบุถึงพฤติกรรม การพูดล้อเลียน บมด้อยของเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ราคาถูหรือโกรธ 2.2ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดล้อเลียน บมด้อยเพื่อนที่

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			นักเรียนต้องการ แก้ไขจากมาก ไปหาน้อย 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ เทคนิคแม่แบบ การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1 ผู้วิจัยให้ แม่แบบซึ่งแสดง โดยเพื่อนของ นักเรียนแสดง เรื่อง "ชุด ล้อเลียนบมด้อย ของเพื่อน 2.3.2 ผู้วิจัยให้ นักเรียนอภิปราย เกี่ยวกับพฤติกรรม ของแม่แบบนั้น ตามหัวข้อใน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			แผนภูมิที่กำหนด ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยให้การชี้- แนะ ให้ข้อมูล ย้อนกลับและ ให้แรงเสริม ทางสังคม ผู้วิจัยให้ นักเรียนเขียน- แบบจากแม่แบบ นั้น 2.4ผู้วิจัยให้นักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูด ล้อเลียนบมด้อย ของเพื่อน ที่เป็นปัญหานั้น สามารถแก้ไขได้ อย่างน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกิน ที่จะปฏิบัติ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรม การพูดล้อเลียน ปมด้อยเพื่อนที่ นักเรียนต้องการ แก้ไขนั้น ว่ามี เหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดขึ้นก่อนและที่เกิด ขึ้นภายหลังพฤติกรรม นั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึงข้อเสียของการ พูดล้อเลียนปมด้อย ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ราคาญ หรือโกรธ แล้วให้นักเรียนทำ สัญญาเพื่อที่จะแก้ไข พฤติกรรมการพูดที่ เป็นปัญหานั้น ขั้นที่ 3 ขันยุติการให้คำปรึกษา เรื่องการพูดล้อเลียน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			บมด้อยเพื่อน ผู้วิจัยให้ นักเรียนสรุปพฤติกรรม การพูดล้อเลียนบมด้อย เพื่อนที่ต้องการแก้ไข ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>วิธีดำเนินการให้คำปรึกษาเกี่ยว</u> <u>เกี่ยวกับการพูดที่ไม่เหมาะสม</u> <u>กับเพื่อน : พูดสองแง่สองง่าม</u> <u>ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมการพูด สองแง่สองง่าม กับเพื่อนที่นักเรียน ต้องการปรับปรุง แก้ไข <u>ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา ที่เข้าใจได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะท้อน ความรูสึก การตี- ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบถึงพฤติกรรม การพูดสองแง่ สองง่ามกับเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ วาด ฎหรือโครง 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดสองแง่สองง่าม ที่นักเรียนต้องการ แก้ไขจากมากที่สุดไป หาน้อย

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ กรณีตัวอย่าง การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1 ผู้วิจัยแจก เอกสารกรณี ตัวอย่าง เรื่อง "พฤติกรรมกาพูด สองแง่สองง่าม" กับเพื่อน 2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน ศึกษาเรื่องจาก กรณีตัวอย่าง นั้น 2.3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียน อภิปรายเกี่ยวกับ เรื่องจากกรณี ตัวอย่าง โดย

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ให้นักเรียน อภิปรายตาม หัวข้อในแผนภูมิ ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิค ในการให้คำ ปรึกษาตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การให้แรงเสริม ทางสังคมและ การให้ข้อมูล ย้อนกลับ เพื่อ ให้นักเรียนได้ เรียนรู้ถึงการ ไม่พูดสองแง่ สองง่ามกับเพื่อน 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูด สองแง่สองง่ามกับ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			เพื่อนนั้น แก้วไขได้ มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกิน ที่จะปฏิบัติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สืบรวจพฤติกรรม การพูดสองแง่- สองงำกับเพื่อนที่ ต้องการแก้วไขนั้นว่า มีเหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดขึ้นก่อนและที่เกิด ขึ้นภายหลังพฤติกรรม นั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึงข้อเสียของการ พูดสองแง่สองงำกับ เพื่อนที่ทำให้อาชีพ ไม่พอใจ วิชาครู หรือโรคเรื้อรัง แล้วให้ นักเรียนทำสัญญาเพื่อ ที่จะแก้พฤติกรรม การพูดที่เป็นปัญหา นั้น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา</u> เรื่องการพูดสองแง่- สองง่ามกับเพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปพฤติกรรมการพูด สองแง่สองง่ามกับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการ แก้ไขปรับปรุง ผู้วิจัย สรุปเพิ่มเติม
7	พฤติกรรมการ พูดที่ไม่เหมาะ- สมกับเพื่อน : พูดข่มขู่เพื่อน : ตวาดเพื่อน	1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียน ในการแก้ไขพฤติกรรมการพูด ล้อเลียนปมด้อยเพื่อนและการพูด สองแง่สองง่ามกับเพื่อน 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทาง แก้ไขพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อน 3. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทาง แก้ไขพฤติกรรมการพูดตวาดเพื่อน	<u>วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษา</u> <u>เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่</u> <u>เหมาะสมกับเพื่อน: พูดข่มขู่เพื่อน</u> <u>ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียน รายงานความก้าวหน้า ของพฤติกรรมการพูด ล้อเลียนปมด้อยเพื่อน และการพูดสองแง่ สองง่ามกับเพื่อน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ที่นักเรียนต้องการ ปรับปรุงแก้ไขนั้น ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อน กลับ ให้แรงเสริม ทางสังคมและให้ การชี้แนะ <u>ขั้นที่ 2</u> <u>ขั้นตอนการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน การให้คำปรึกษา ทั่วไปได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะ- ทอนความรู้สึก การตี- ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบุนถึงพฤติกรรม การหุดห่มอยู่เพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ราคาสูงหรือโกรธ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การซุ่มข่มขู่เพื่อนที่ นักเรียนต้องการ แก้ไขจากมาก ไปหาน้อย 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยวิธี เทคนิคแม่แบบ การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1 ผู้วิจัยให้ แม่แบบซึ่งแสดง โดยเพื่อนของ นักเรียนแสดง เรื่อง "ซุ่ม ข่มขู่เพื่อน" 2.3.2 ผู้วิจัยให้ นักเรียนอภิปราย เกี่ยวกับพฤติกรรม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ของแม่แบบนั้น ตามหัวข้อใน แผนภูมิที่กำหนด ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยให้การชี้- แนะ ให้ข้อมูล ย้อนกลับและ ให้แรงเสริม ทางสังคม ผู้วิจัยให้ นักเรียนเขียน- แบบจากแม่แบบ นั้น 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูด ข่มขู่เพื่อน ที่เป็นปัญหานั้น สามารถแก้ไขได้ มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกิน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ที่จะปฏิบัติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรม การพูดข่มขู่เพื่อน ที่นักเรียนต้องการ แก้ไขนั้น ว่ามี เหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดขึ้นก่อนและที่เกิด ขึ้นภายหลังพฤติกรรม นั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึงข้อเสียของการ พูดข่มขู่เพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ราคาถู หรือโกรธ แล้วให้นักเรียนทำ สัญญาเพื่อที่จะแก้ไข พฤติกรรมการพูดที่ เป็นปัญหานั้น <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นตอนการให้คำปรึกษา เรื่องการพูดข่มขู่เพื่อน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุป การพูดข่มขู่เพื่อน ที่ต้องการแก้ชนั้น ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม วิธีดำเนินการให้คำปรึกษาเกี่ยว เกี่ยวกับการพูดที่ไม่เหมาะสม : ตวาดเพื่อน ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำ ปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมการพูด ตวาดเพื่อนที่นักเรียน ต้องการปรับปรุง , แก้ไข ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้ คำปรึกษา เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน การให้คำปรึกษา ที่พบได้แก่ การฟัง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			การใช้คำถามปลายเปิดและปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความและการให้กำลังใจให้นักเรียน ระบุถึงพฤติกรรม การพูดทวาดเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ วาจาสุหรือโกรธ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรม การพูดทวาดเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดหาน้อย 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ เทคนิคแม่แบบการชี้แนะ การให้แรงเสริมทางสังคม และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.3.1 ผู้วิจัยให้ แม่แบบซึ่งแสดง โดยเพื่อนของ นักเรียนแสดง เรื่อง "ชุด ตวาดเพื่อน" 2.3.2 ผู้วิจัยให้ นักเรียนอภิปราย เกี่ยวกับพฤติกรรม ของแม่แบบนั้น ตามหัวข้อใน แผนภูมิที่กำหนด ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยให้การชี้- แนะ ให้ข้อมูล- ย้อนกลับและ ให้แรงเสริม ทางสังคม ผู้วิจัยให้ นักเรียนเขียน- แบบจากแม่แบบ นั้น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ราคาสูง หรือโกรธ แล้วให้นักเรียนทำ สัญญาเพื่อที่จะแก้ไข พฤติกรรมกำหนัดที่ เป็นปัญหานั้น <u>ขั้นที่ 3</u> ขันยุดการให้คำปรึกษา เรื่องการพูดทวาด เพื่อน ผู้วิจัยให้ นักเรียนสรุปพฤติกรรม การพูดทวาดเพื่อน เพื่อนที่ต้องการแก้ไข ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
8-9	พฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน	เพื่อทราบการปฏิบัติของนักเรียนในการแก้ไขพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนทั้งหมด	<u>ขั้นที่ 1</u> ขันเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานความก้าวหน้าของพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนทั้งหมด <u>ขั้นที่ 2</u> ขันดำเนินการให้คำปรึกษา

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน การให้คำปรึกษา ทั่วไปได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะ- ท้อนความรู้สึก การตี- ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบุถึงพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม กับเพื่อนที่ทำให้ เพื่อนไม่พอใจ ราคาหรือโกรธ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม กับเพื่อนที่นักเรียน ต้องการแก้ไข จากมากที่สุดไป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			หาน้อยที่สุด 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ข้อมูล ย้อนกลับ การชี้แนะ การเสริมแรงทาง สังคม เพื่อให้นักเรียน ได้เรียนรู้ถึงพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสม กับเพื่อน 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดที่ ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการ แก้ไขนั้น สามารถ แก้ไขได้มากน้อย เพียงใดและต้องไม่ ยากเกินที่จะปฏิบัติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			การพูดที่ไม่เหมาะสม กับเพื่อนที่ต้องการ แก้ไขนั้นว่ามีเหตุการณ์ ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นตาม มาภายหลัง 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึงข้อเสียของการ พูดที่ไม่เหมาะสมที่ ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ราคา หรือโกรธ แล้วให้นักเรียน ทำสัญญา เพื่อที่จะ แก้ไขพฤติกรรม การพูดที่เป็นปัญหา นั้น <u>ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา</u> เรื่องการพูดที่ไม่ เหมาะสมกับเพื่อนผู้วิจัย ให้นักเรียนสรุปถึง พฤติกรรมการณ์การพูดที่

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ไม่เหมาะสมกับครูและ ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
10	ปัจจัยนิเทศ	เพื่อให้ให้นักเรียนสรุปผลของการเข้า รับคำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม	1. <u>ขั้นนำ</u> ผู้วิจัยกับนักเรียนสนทนา เกี่ยวกับขั้นตอนที่ได้ดำเนินการ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมการพูด ที่ไม่เหมาะสมแล้วนั้น 2. <u>ขั้นดำเนินการ</u> ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปผลการปฏิบัติในการ ลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่ เหมาะสม เปรียบเทียบ การพูดของตนเองก่อน หลังการได้รับคำปรึกษา 3. <u>ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยสรุปสาระที่ได้จาก การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และกล่าวขอใบใจในความ ร่วมมือของนักเรียนพร้อม ทั้งกล่าวปิดการทดลอง

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ครั้งที่ 1

หัวข้อเรื่อง ปฐมนิเทศ

เวลา 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกันและเพื่อสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ และเป็นกันเอง พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมที่เป็นปัญหา
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม บทบาทหน้าที่ของนักเรียนตลอดจนระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา

อุปกรณ์

1. กระดาษเปล่า 3 x 5 นิ้ว
2. เข็มหมุด หรือ เข็มซ่อนปลาย
3. ดินสอหรือปากเปล่า

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่นเกม " คุณคือใคร " เพื่อสร้างสัมพันธ์ระหว่าง

นักเรียนในกลุ่ม โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยแจกกระดาษเปล่าให้นักเรียน คนละ 1 แผ่น

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนเขียนชื่อ (ไม่ต้องใส่นามสกุล) ลง

ตรงกลางกระดาษเปล่า ขนาด 3 x 5 นิ้ว ให้ตัวอักษรใหญ่พอที่จะมองเห็นได้ชัดเจนจากระยะห่าง ๆ

2.3 ตรงมุมซ้ายด้านบนให้เขียนชื่อสถานที่เกิด สถานที่ที่มีความชอบเป็นพิเศษ และสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์สำคัญในชีวิตของตน

2.4 ตรงมุมช่องด้านบน ให้เขียนชื่อกิจกรรม 3 อย่างที่ชอบ จะเป็นกีฬา งานอดิเรก หรืองานอื่นก็ได้

2.5 ตรงมุมขวาด้านล่าง ให้เขียนสิ่งที่แต่ละคนอยากจะทำหรือคิดว่าจะได้ทำในอนาคต เช่น การไปเที่ยวหรือพักผ่อน งานใหม่่ากิจกรรมใหม่ ๆ

2.6 ใช้เข็มหมุดหรือเข็มช้อนปลาย ดัดการ์ดที่เขียนเสร็จแล้วที่หน้าออกเลื้อ

2.7 จับคู่กับผู้อื่นในกลุ่ม แล้วคุยเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนไว้บนกระดานของคู่สนทนาประมาณ 6 นาที แล้วให้ไปเปลี่ยนคู่ใหม่ สนทนากับคู่ใหม่ด้วยเรื่องที่เขียนไว้บนกระดานของคู่สนทนา ประมาณ 6 นาทีแล้วเปลี่ยนคู่ใหม่อีก ทำอย่างนี้จนครบทุกคนในกลุ่ม

2.8 ให้แต่ละคนเล่าให้กลุ่มฟังว่า ได้รู้จักคู่สนทนา แต่ละคนที่ได้คุยด้วยอย่างไรบ้าง

2.9 ถามผู้ร่วมกิจกรรมว่า แต่ละคนได้ประโยชน์อะไรจากกิจกรรมนี้ และกิจกรรมนี้ให้ข้อคิดอะไรแก่ทุกคนบ้าง

2.10 ผู้วิจัยสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่า เพื่อให้นักเรียนที่ยังไม่รู้จักคุ้นเคยกัน ได้ทำความรู้จักคุ้นเคยกัน และเพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่ม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 40 นาที

3. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อที่จะลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษา 5 เทคนิค ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ การให้ตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคม และการชี้แนะ รวมทั้งบทบาทหน้าที่ของนักเรียนทุกคนที่ต้องปฏิบัติ คือการเข้ารับคำปรึกษา 10 ครั้ง

4. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที
5. ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สิ่งเกิดจากการร่วมกิจกรรมของนักเรียน
2. สิ่งเกิดจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

ครั้งที่ 2

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม : พูดไม่มีทางเสี่ยงกับครู

เวลา 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขเป็นลำดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู : พูดไม่มีทางเสี่ยง

อุปกรณ์

1. แผนภูมิคำถามจากกรณีตัวอย่าง
2. เอกสารกรณีตัวอย่าง
3. ดินสอ
4. กระดาษ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1. ขึ้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขปรับปรุงว่าได้แก่อะไรบ้าง ดังนี้ พูดคำหยาบ ตะโกนพูดกับครู พูดไม่มีทางเสี่ยง พูดคำด่า ตวาด ล้อเลียนปมด้อยเพื่อน พูดข่มขู่เพื่อน พูดสองแง่สองง่าม ล้อเล่นกับครู โดยแบ่งเป็นพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู และพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และนำเข้าสู่เรื่องการพูดไม่มีทางเสี่ยงกับครู

ขั้นที่ 2. ขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่มีความเสี่ยงกับครู เรียงตามลำดับดังนี้

2.1 วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการพูดที่ไม่มีทางเสี่ยงกับครู ที่ทำให้ครูไม่พอใจ ราคาย หรือโกรธ

2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดที่ไม่มีทางเสี่ยงกับครูที่ นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อย ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ การชี้ตัวอย่าง การชี้แนะ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้คือ

2.3.1 ผู้วิจัยแจกเอกสารการชี้ตัวอย่าง เรื่อง " พฤติกรรม การพูดที่ไม่มีทางเสี่ยง (ดูการชี้ตัวอย่างหน้า 162)

2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องของกรณีตัวอย่างนั้น

2.3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับบทบาทของแต่ละคน ในเรื่องจากกรณีตัวอย่างว่ามีพฤติกรรมการพูดเป็นอย่างไร โดยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรม การพูดของแต่ละคน ตามหัวข้อในแผนภูมิดังต่อไปนี้

ก. นักเรียนคิดว่า สายสุดา ใช้คำพูดกับครู
เหมาะสมหรือไม่?

ข. นักเรียนคิดว่า กาใจ เป็นคนอย่างไร และทำถูก
ไหม?

ค. นักเรียนคิดว่า สายสุดา ควรใช้คำพูดกับครูว่า
อย่างไร?

ในระหว่างการอภิปรายผลของกรณีตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้
เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ
และการให้แรงเสริมทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 30 นาที

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดที่ไม่มี

ทางเสียงกับครูที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดที่ไม่มีทางเสียงกับครูที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใด หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้นและผลที่เกิดขึ้นที่ตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดที่ไม่มีทางเสียงกับครู ที่ทำให้ครูไม่พอใจ วาจาญ หรือโกรธ และต้องการที่จะปรับปรุงแก้ไขแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่ไม่มีทางเสียงกับครูที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาในครั้งนี้และผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากร่วมกิจกรรมกรณีตัวอย่าง
2. สังเกตจากการอภิปรายของนักเรียน

กรณีตัวอย่าง เรื่อง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู : ครูไม่มีทางเสียงกับครู

วันหนึ่ง ที่ห้องธุรการ โรงเรียนหนองพลับวิทยามีนักเรียนชั้น ม.2 จำนวน 3 คน เดินไปที่ห้องธุรการของโรงเรียน มีอาจารย์มาลี นั่งอยู่ในห้องนั้น ดญ.สายสุดา พูดขึ้นว่า " อาจารย์..ขอยืมกรรไกรหน่อย " อาจารย์มาลีจึงพูดไปว่า " ไม่ให้... เธอพูดจาไม่เรียบร้อยพูดกับครูไม่มีทางเสียง " ดญ.ภาวิไล ซึ่งมาพร้อมกับสายสุดา พูดกับอาจารย์มาลีว่า " อาจารย์คะ...หนูขอยืมเม็กดริบกระดาดหน่อยค่ะ " อาจารย์มาลีจึงพูดว่า " เออ..เอาซิ! เธอพูดจาไม่มีทางเสียงหังแล้วจะเรียนหุ ใครละจะไม่ให้ยืม "

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการเล่นกับครู ที่ทำให้ครูไม่พอใจ วาจาหรือการ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการเล่นกับครู ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อย ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้ การชี้ตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.3.1 ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง " พฤติกรรมการเล่นที่ไม่เหมาะสมกับครู : เล่นกับครู " (ดูกรณีตัวอย่างหน้า 168)

2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่างนั้น

2.3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับบทบาทของแต่ละคนในเรื่องจากกรณีตัวอย่างว่ามีพฤติกรรมการเล่นเป็นอย่างไร โดยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมการเล่นของแต่ละคน ตามหัวข้อในแผนภูมิดังต่อไปนี้

ก. สมชาติ เล่นกับครูอย่างไร คำพูดของสมชาติที่พูดกับครู เช่นนี้เหมาะสมหรือไม่?

ข. ถ้านักเรียนเป็นสมชาติ นักเรียนจะพูดอย่างไร ?

ค. นักเรียนคิดว่า ดวงใจ เป็นคนอย่างไร ทำถูกไหม? เพราะเหตุใด?

ในระหว่างการอภิปรายเรื่องจากกรณีตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ และการเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการเล่นกับครู ที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดล้อเล่นกับครูที่ต้องการแก้ไขว่า มีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของพฤติกรรมการพูดล้อเล่นกับครูที่ทำให้ครูไม่พอใจ วาคาญหรือโกรธ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่เป็นปัญหานี้

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษาเรื่องการพูดล้อเล่นกับครู ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปพฤติกรรมการพูดล้อเล่นกับครูที่นักเรียนต้องการแก้ไข และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู
: ตะโกนพูดกับครู

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา
ผู้วิจัยอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการตะโกนพูดกับครู

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา
2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึกและการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการตะโกนพูดกับครู ที่ทำให้ครูไม่พอใจ วาคาญหรือโกรธ
2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการตะโกนพูดกับกับครูที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไป ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้ การชี้ตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.3.1 ผู้วิจัยแจกเอกสารการชี้ตัวอย่าง เรื่อง " พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู : การตะโกนพูดกับครู " (ดูการชี้ตัวอย่างหน้า 169)

2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากการชี้ตัวอย่าง

2.3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับบทบาทของแต่ละ

คนในการนี้ตัวอย่าง ว่ามีพฤติกรรมการพูดเป็นอย่างไร โดยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมการพูดของแต่ละคนตามหัวข้อในแผนภูมิดังต่อไปนี้

ก. นิตยาพูดกับครูอย่างไร? คำพูดของนิตยาที่พูดกับครู เช่นนั้นเหมาะสมหรือไม่?

ข. ถ้านักเรียนนิตยา นักเรียนจะพูดอย่างไร?

ค. นักเรียนคิดว่าแก้วใจ ใช้คำพูดกับครู เช่นนั้นเหมาะสมหรือไม่? อย่างไร?

ในระหว่างการอภิปรายผลของการนี้ตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมได้แก่ การชี้แนะ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดตะโกนกับครูที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติ

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดตะโกนกับครู ที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่า มีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดตะโกนนั้น และผลเสียที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการตะโกนพูดกับครูที่ทำให้ครูไม่พอใจ ราคาย หรือโกรธ และต้องการที่จะปรับปรุงแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทาสัญญาว่า จะทำอย่างไรในการแก้ไขพฤติกรรมการตะโกนพูดกับครูที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษาเรื่องการตะโกนพูดกับครู ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลพฤติกรรมการตะโกนพูดกับครูที่นักเรียนต้องการแก้ไขและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สิ่งเกิดจากการร่วมกิจกรรมการนี้ได้อย่างของทั้งสองเหตุการณ์
2. สิ่งเกิดจากการอภิปรายของนักเรียน

การตีความอย่างเรื่อง "พฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู: ล้อเล่นกับครู"

วันหนึ่ง ในชั่วโมงวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ ครูไพลินสอนเรื่อง การทำมาหากินนักเรียนฟังครูไพลินอธิบายอย่างตั้งใจ เมื่อครูไพลินอธิบายเสร็จ จึงซักถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนไปแล้ว ปรากฏว่านักเรียนตอบได้ทุกคน ครูไพลินชม " ดีมากค่ะ ที่นักเรียนตั้งใจเรียนกันดีมาก " ครูไพลินถามต่อ " สมชาติ...อนาคตเธออยากมีอาชีพอะไร " สมชาติพูดลอยหน้าลอยตา " แต่ก่อนโทนรกเมลล์ เดียวนี้ไม่ต้องโทนรกเมลล์แล้วค่ะ มีสัتنขายง่ายสนุกด้วยครับ " (เสียงเพื่อนโทหาลั่นห้อง) วิวัฒน์พูดเสริม " คุรครับ... สมชาติเขาอยากขายเป็นเศรษฐีครับ " ครูไพลินจึงหันมาพูดกับสมชาติว่า " " สมชาติ... ถ้าเธออยากขายเป็นเศรษฐี เธอต้องรู้จักประหยัด " สมชาติรีบพูดสอดขึ้นว่า " ใช่นะครับ ! บรีส์ช่วยคุณประหยัดได้ " (เสียงเพื่อนหัวเราะชอบใจอีกครั้งหนึ่ง) ดวงใจหันหน้ามามองสมชาติด้วยสีหน้าเชิงขบขันแล้วพูดขึ้น " นี่สมชาติ ! พูดกับครูดีๆ หน่อย อย่าล้อเล่นครูสิ " ครูไพลินรู้สึกไม่พอใจ และปรามสมชาติ แล้วหันหน้าไปถามนที " แล้วเธอละ อนาคตอยากมีอาชีพอะไร " นทีลุกขึ้นตอบ " เป็นครูครับ " ดวงใจลุกขึ้นตอบ " เป็นพยาบาลค่ะ " ครูเรณุขมนทีและดวงใจ " ดีมากค่ะ ทั้งนทีและดวงใจพูดมีทางเสียงตอบครู และไม่ล้อเล่นกับครู ทุกคนช่วยปรบมือให้นทีและดวงใจค่ะ " นักเรียนทุกคนปรบมือดังกระหึ่มทั่วห้อง นทีและดวงใจยิ้มรับเสียงระฆังดังขึ้น ครูไพลินจึงรับสั่งงานนักเรียน "ครูให้การบ้าน ให้นักเรียนไปทำจุดประสงค์ที่ 25 แล้วพรุ่งนี้นำมาส่งที่โต๊ะครู "

กรณีตัวอย่างเรื่อง" พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู : ตะโกนพูดกับครู

ที่โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง ในตอนพักกลางวัน อาจารย์พัชรากำลังเดินไปรับประทานอาหารกลางวันที่โรงอาหาร นิดยาเป็นนักเรียนชั้นม.2 กำลังวิ่งตามมาไกลๆ พร้อมตะโกนว่า " อาจารย์คะ...อาจารย์คะ " อาจารย์พัชรา ได้ยินแต่ไม่แน่ใจว่านักเรียนจะเรียกตนเอง จึงหันกลับมาถามว่า " ครู...เธอ " นิดยาก็บอกว่า " ใช่...ครูนั้นแหละ..." อาจารย์พัชราจึงหยุดรอและพอดีกับนิตยาก็วิ่งกึ่งเดินมาถึง พร้อมกับพูดว่า " หนูจะขออนุญาตอาจารย์ออกไปธุระนอกโรงเรียนค่ะ " อาจารย์พัชราจึงพูดว่า " หนูต้องไปขออนุญาตอาจารย์เวรประจำวันนะหนู ครูไม่ใช่ครูเวรวันนี้ " นิดยาจึงร้องขึ้นว่า " วิวา... " แล้วเดินจากไป

ในขณะที่เดียวกัน แก้วใจ เดินมาหาอาจารย์พัชรา และพูดว่า " อาจารย์คะขอโทษค่ะ..." อาจารย์พัชราหันกลับมาและถามว่า " ทำไมเธอหนู..." แก้วใจจึงพูดว่า " อาจารย์มานะ ให้มาเรียนเชิญอาจารย์ไปรับประทานอาหารที่ห้องคหกรรมค่ะ " อาจารย์พัชราตอบไปว่า " ขอบใจมากหนู แก้วใจพูดจาถูกกาลเทศะ ไม่ตะโกนพูดกับครู น่ารักมาก "

ครั้งที่ 4

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู

เวลา 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียนในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูได้แก่ การพูดมีทางเสียงกับครู การไม่ตะโกนพูดกับครู การไม่ล้อเล่นกับครู

อุปกรณ์ แผนภูมิชื่อเรื่องพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขนั้น ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ และให้การเสริมแรงทางสังคม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูเรียงตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจเพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูที่ทำให้ครูไม่พอใจ วาจา หรือ โกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่า มีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู ที่ทำให้ครูไม่พอใจ วาดอาช หรือโกรธ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปถึงพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู ที่นักเรียนต้องการแก้ไข และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล

สังเกตจากการอภิปรายของนักเรียน

ขั้นที่ 2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการ ใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการพูดคำหยาบกับเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ วาจาหรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดคำหยาบกับเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไป ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้เทคนิคแม่แบบ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.3.1. ผู้วิจัยให้แม่แบบ ซึ่งแสดงโดยเพื่อนร่วมชั้นเรียนแสดงเกี่ยวกับ เรื่อง " พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดคำหยาบ " (ดูบทละครแม่แบบ หน้า 177-179)

2.3.2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับพฤติกรรมของแม่แบบว่าพฤติกรรมการพูดที่แสดงนั้นเหมาะสมหรือไม่? เพียงใด? ตามหัวข้อที่กำหนดในแผนภูมิคำถามดังนี้

ก. นักเรียนคิดว่าตัวละคร (จักรพันธ์, เอกฤทธิ์, วรพงษ์) ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่ และควรจะพูดกับเพื่อนว่าอย่างไร

ข. นักเรียนคิดว่าตัวละครแม่แบบ (สันติ, วิไลวรรณ) ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่? อย่างไร?

ค. นักเรียนคิดว่า ตัวละครแม่แบบ (สันติ, วิไลวรรณ) สมควรที่จะเลียนแบบหรือไม่? เพราะอะไร ?

ในระหว่างการอภิปรายเกี่ยวกับพฤติกรรมของแม่แบบนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการให้การเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เลียนแบบจากแม่แบบนั้น

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดคำหยาบกับเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติ

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดคำหยาบกับเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไข ว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดคำหยาบกับเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่า ไร้เกียรติ หรือโกรธ และต้องการที่จะแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนหาสัญญา เพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษาเรื่องการพูดคำหยาบกับเพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลการปฏิบัติในการแก้พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป

วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน
: พูดคำด่า

ขั้นที่ 1. ขั้นตอนเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อน

ขั้นที่ 2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุนถึงพฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่าหรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไป ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ กระบวนการ

การชี้แนะ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้แรงเสริมทางสังคม

2.3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่าง เรื่อง "พฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดคำด่า " (ดูกรณีตัวอย่าง หน้า 180)

2.3.2. ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่างนั้น

2.3.3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับบทบาทของแต่ละคนในเรื่อง จากกรณีตัวอย่าง ว่ามีพฤติกรรมการพูดเป็นอย่างไร? โดยให้นักเรียนวิเคราะห์การพูดของแต่ละคน ตามหัวข้อในแผนภูมิ ดังต่อไปนี้

ก. นักเรียนคิดว่า กิตติ ชนโชค ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่ : และควรจะพูดกับเพื่อนอย่างไร

ข. นักเรียนคิดว่า สุพล ชัยชร ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่ ? อย่างไร ?

ค. ถ้านักเรียนเป็น สุพล นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร เมื่อถูกกิตติและ ชนโชค ด่าด้วยถ้อยคำเช่นนั้น

ในระหว่างอภิปรายผลของกรณีตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการหาคำ พิจารณาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ และภาวะเสริม แรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่ นักเรียนจะปฏิบัติ

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อน ที่นักเรียน ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใด หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อน นั้น ๆ

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่าหรือโกรธ และต้องการที่จะปรับปรุงแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทาสีดูว่าจะทำอย่างไรในการแก้ไขพฤติกรรมการไม่พูดคำด่ากับเพื่อนที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษาเรื่องการพูดคำด่ากับเพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลพฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมกิจกรรมเทคนิคแม่แบบและกรณีตัวอย่าง
2. สังเกตจากการอภิปรายของนักเรียน

แม่แบบ เรื่อง "พฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน :พูดคำหยาบ "

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
1	" เอ้า...นักเรียนทำถึงไหนกันแล้ว มัวแต่ เล่นกันอยู่นั่นแหละ จะหมดชั่วโมงแล้วนะ "	ครูวิชัยกล่าวตักเตือน
		นักเรียนหลายกลุ่มก้มหน้าก้มตา ทำ คำศัพท์กันอย่างเคร่งเครียด
	ดูคำศัพท์นี่ซิ...จำไว้นะ... เราจะเอาไว้อ่าน ลือพวกผู้หญิงกัน "	กลุ่มของวิไลวรรณกำลังหยอกล้อ กันเล่น ไม่ได้ตั้งใจทำงานกัน เอกฤทธิ์ ซุบซิบกับบรรพชย์
2		กลุ่มของสันติ กำลังแบ่งงานกันทำ อย่างขมุกขมน
3	"นี่พวกเรา เวลาที่มีจำกัดนะ ฉันว่า เพื่อ ความรวดเร็วเรามาแบ่งงานกันทำดีกว่า กว่า คือข้อคำถามมี 20 ข้อ ฉันว่า 2 คนต่อ 10ข้อ เปิดศัฟฟ์คนหนึ่ง และ ลงมือเขียนคนหนึ่ง ตกลงไหม "	สันติเสนอ

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
4		นักเรียนแต่ละคนตอบตกลงตามข้อเสนอแนะของสันติ
5	"เฮ้...ใกล้หมดเวลาแล้ว ให้ตัวแทนกลุ่มเตรียมส่งงานได้ กลุ่มไหนเสร็จก่อน"	ครูวิชัยเดินมาที่โต๊ะ และบอกให้นางานมาส่ง
	ครูจะให้ไปพักก่อนได้ หากกลุ่มไหนยังไม่เสร็จ ให้ทำต่อไปจนจะเสร็จ "	
6	"เฮ้! ข้อสุดท้ายพอดี จะได้ไปเล่นแล้ว"	กลุ่มสันติ ส่งเสียงแสดงความดีใจ
7	"กลุ่มอื่นเสร็จกันหมดแล้ว กลุ่มเราเพิ่งทำได้ 5 ข้อ ทำอย่างไรดี "	วิไลวรรณ หันไปมองหน้าเพื่อนกลุ่มอื่นว่า และพูดขึ้นว่า
8	" แย่เลย...อดเล่นเลยกู"	จักรพันธ์ ส่ายกับ
9	" อดแอดกขนมอีกต่างหาก "	เอกฤทธิ์ เสริม
10	" กูบอกแล้วไง ให้ช่วยกันทำ ผลเป็นอย่างไรละ "	วรพงษ์หันหน้ามามองเพื่อน และตัดพ้อ

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
11	" กลุ่มของวราพงษ์ นี่นอกจากจะไม่สามัคคีกันแล้ว ยังพูดจาหยาบค้ายอีก ยังไม่ให้ไปพัก ให้ทำต่อไปจนเสร็จ แล้วค่อยไป"	ครูวิชัยดู
12		วิไลวรรณ จักรพันธ์ เอกฤทธิ์ แสดงสีหน้าไม่สบายใจ เมื่อเห็นเพื่อน ๆ หลายคนได้รับอนุญาตให้ออกไปพักผ่อนได้

กรณีตัวอย่าง " พฤติกรรมก้าวร้าวที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดคำหว่า "

ในขณะที่สุพลกำลังนั่งดูทีวีอยู่ในห้องโสตทัศนูปกรณ์ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นรายการที่สุพลชอบมาก ขณะที่ตั้งหน้าตั้งตาดูด้วยใจจดใจจ่อ ชัยจร ชนโชค และกิตติ ก็เข้ามาในห้องนั้น แล้วส่งเสียงดังเอะอะโวยวายลั่นห้อง อีกทั้งไล่เตะกัน แล้วเข้าไปเหยียบขาสุพลเข้าสุพลขอร้องให้ชัยจร ชนโชค และกิตติออกไปเล่นที่อื่น " ขอโทษนะเพื่อน...กรุณาออกไปเล่นที่อื่น ฉันจะดูทีวี" ชัยจรเข้าไปจับมือสุพล และขอโทษ " ขอโทษนะเพื่อน สนุกมากไปหน่อย ชนโชค กิตติ เราออกไปเล่นกลางสนามกันดีกว่าเพื่อน " ชนโชคหน้าบึ้งและพูดว่า " แค่นี้...ทำเป็นโมโหไปได้ อีโง่! เอ๊ย...ไอ้เบ๊อก " (ชัยจร รีบคว้าข้อมือชนโชคแล้วลากออกไปนอกห้อง) กิตติทำหน้าไม่พอใจ และเดินตาม และหันหน้ามามองสุพลอีกครั้งหนึ่งและตะโกนว่า " ไอ้ตึงตึง... " สุพล ทำสีหน้าไม่พอใจ และพูดว่า " เราจะไปฟ้องครู "

ครั้งที่ 6

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดล้อเลียนบมด้อยเพื่อน
: พูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน

เวลา 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียนในการแก้พฤติกรรมการพูดคำหยาบกับเพื่อนและการพูดคำด่ากับเพื่อน
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดล้อเลียนบมด้อยเพื่อน
3. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน

อุปกรณ์

1. เอกสารบทบาทของตัวแบบ
2. แผนภูมิคำถามจากการแสดงของตัวแบบ
3. เอกสารกรณีตัวอย่าง
4. แผนภูมิคำถามจากกรณีตัวอย่าง
5. กระดาษ
6. ดินสอ

วิธีดำเนินการ

วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน
: พูดล้อเลียนบมด้อยเพื่อน

ขั้นที่ 1. ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการพูดคำหยาบและการพูดคำด่ากับเพื่อนที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไข ผู้วิจัยให้การเสริมแรงทางสังคมและให้ข้อมูลย้อนกลับ

ขั้นที่ 2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการพูดล้อเลียนปมด้อยเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ วิชาครูหรือโครง

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดล้อเลียนปมด้อยเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไป ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยผู้ใช้ เทคนิคแม่แบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้แรงเสริมทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.3.1. ผู้วิจัยให้แม่แบบ ซึ่งแสดงโดยเพื่อนร่วมชั้นเรียน แสดงเกี่ยวกับเรื่อง " พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดล้อเลียนปมด้อยเพื่อน " (ดูแม่แบบ หน้า 186-188)

2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่แสดงนั้น ว่าเหมาะสมหรือไม่ ? เพียงใด ? ตามหัวข้อที่กำหนดในแผนภูมิดังนี้

ก. นักเรียนคิดว่าตัวละคร (วีระ, เฉลิมชัย) เป็นคนอย่างไร ใช้คำพูดเหมาะสมหรือไม่ ? และควรใช้คำพูดอย่างไร ?

ข. นักเรียนคิดว่า ตัวแบบ (ชัยธร , ไพลิน) เป็นคนอย่างไร ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่ ? อย่างไร

ค. นักเรียนคิดว่า ตัวแบบ (ชัยธร, ไพลิน) สมควรที่จะเลียนแบบหรือไม่?อย่างไร ?

ในระหว่างที่ให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดของแม่แบบนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้การเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบจากแม่แบบนั้น

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดล้อเลียนบมด้อยเพื่อน ที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดล้อเลียนกับเพื่อน ที่ต้องการแก้ไขว่า มีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้น ๆ และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดล้อเลียนบมด้อยเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ รำคาญ อับอายหรือโกรธและต้องการที่จะแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญา เพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่เป็น

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษาของการพูดล้อเลียนบมด้อยเพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลการปฏิบัติในการแก้พฤติกรรมการพูดล้อเลียนบมด้อยเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไข และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษารั้งต่อไป

วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน
: พูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน

ขั้นที่ 1. ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยอธิบายให้นักเรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน

ขั้นที่ 2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ รำคาญ หรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไป ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้ การชี้ตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับและการให้แรงเสริมทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.3.1. ผู้วิจัยแจกเอกสารการชี้ตัวอย่าง เรื่อง " พฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดสองแง่สองง่าม " (ดูการชี้ตัวอย่างหน้า 189)

2.3.2. ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากการชี้ตัวอย่าง

2.3.3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับบทบาทของแต่ละคน ในการชี้ตัวอย่างว่า มีพฤติกรรมการพูดเป็นอย่างไร โดยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมการพูด ของแต่ละคนตามหัวข้อในแผนภูมิดังต่อไปนี้

ก. สมชายพูดกับเพื่อน เหมาะสมหรือไม่ ?

ข. ถ้านักเรียนเป็นสมชาย นักเรียนจะพูดอย่างไร

ค. นักเรียนคิดว่า สมชาย เป็นคนอย่างไร ทำถูกไหม?

เพราะเหตุใด?

ง. นักเรียนคิดว่า อุดร ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่? อย่างไร?

ในระหว่างการอภิปรายเกี่ยวกับผลของการชี้ตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้เทคนิค ในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้การเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติ

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไข ว่ามีเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้นๆ และผลที่เกิดขึ้น

ตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการพูดนั้นๆ

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่า หรือโกรธ และต้องการปรับปรุงแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทาสีว่า จะทำอย่างไรในการแก้ไขพฤติกรรมการไม่พูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน ที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษาของการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระที่ได้จากการรับคำปรึกษา และผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมกิจกรรมเทคนิคแม่แบบและการนี้ตัวอย่าง
2. สังเกตจากการอภิปรายของนักเรียน

แม่แบบเรื่อง " พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : ล้อเลียนบมด้อยเพื่อน "

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
1		บทละครเรื่อง "พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : ล้อเลียนบมด้อยเพื่อน "
2		บรรยากาศในห้องเรียน ครูธานีกำลังอธิบายเรื่องวิธีการออกกำลังกายในชั่วโมงพลศึกษา
3	"วันนี้เรา..กำลังจะเรียนเรื่องวิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้อง ใครชอบออกกำลังกายบ้าง "	ครูธานีกำลังอธิบาย
		(นักเรียนหลายคนยกมือขึ้น)
4	" ดีมากครับ.. การออกกำลังกายมีวิธีปฏิบัติดังนี้คือ ข้อ 1. ควรออกกำลังกายในเวลาตอนเช้า หรือเย็น ไม่ควรออกกำลังกายในขณะที่มีแดดจัด"	ครูธานีกล่าวชม และอธิบายต่อ
5	"ครูครับ..อย่างนู่นรา ต้องออกกำลังกายตอนที่ไม่มีลมพัดครับ ไม่งั้นป्लीวแน่ พอมยังกะกึ่งแห้งเขอรมันแน่ะ"	วีระ พูดสอดขึ้น

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
6	"ส่วนวชิรา..ต้องออกกำลังกาย	เฉลิมชัย พุดเสริม
	ตอนไม่มีคน ไม่จั้นกลิ้งล้มทับเขาแน่ อ้วนยังกะตุ้มเดินได้ " (เสียงเพื่อนในชั้นหัวเราะชอบใจ)	
7		(นุสราและวชิรา หันหน้ามามอง วีระ และเฉลิมชัย อย่างไม่พอใจ)
8	"แะจิง..พวกเธอนี้..ล้อเลียนเขา ทำไม "	ชัยธร ตาหนีเพื่อน
9	" วีระ และ เฉลิมชัย นี่ไม่ไหวเลย ชอบล้อเลียนเพื่อน เดี่ยวครูไม่ให้ไป พักเลยนะ "	ครูธานี ดุวีระ และเฉลิมชัย
1	"ใครมีข้อสงสัยอีกหรือไม่ ถ้าไม่มีครู อนุญาตให้ไปวิ่งออกกำลังกายที่กลาง สนามได้ "	ครูธานี เปรยขึ้น

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
2	"วชิรา..ไปเล่นไล่จับกันนะ "	ชยธร ลูกขึ้นไปชวนวชิรา
	" ไม่เอาละ..เราเข้าจุ่มจุ่มเกะกะพวกนายเปล่า ๆ "ไปเถอะน่า..ไม่มีใครเขาคิดกับเธออย่างจิ้งหรีด "	วชิรา ปฏิเสธ ชยธรมองหน้าเชิงบังคับแล้วพูดว่า
	(โพลีน วิ่งไปคว้าแขน วชิรา วิ่งไปที่สนามหญ้าพร้อมกัน)	
		นักเรียนทุกคน วิ่งไปเล่นที่สนามหญ้าหน้าโรงเรียน

การตีตัวอย่างเรื่อง "พฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดสองแง่สองง่าม"

ในชั่วโมงวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ(งานผ้า)อาจารย์วิลาวัลย์นั่งให้นักเรียนเย็บชุดนอน มาส่งคนละ 1 ชุด นักเรียนชายและหญิงชั้น ม.2 /1 กำลังขะมักเขม้นอยู่กับการฝึกเย็บชุดนอนด้วยจักรเย็บผ้า ธนวัตพยายามใช้จักรเย็บผ้าแต่ก็ยังไม่ค่อยชำนาญ จำเป็นต้องรีบทำงานส่งอาจารย์ จึงพูดกับสมชายว่า " สมชาย.. เธอช่วยสอนฉันใช้จักรหน่อยซี ใช้จักรไม่ค่อยเป็นเลย " สมชายจึงพูดขึ้นว่า " สอนเย็บเทอ... ได้ซี..แต่ต้องสอนสองต่อสองนะจึงจะชำนาญ" ธนวัตหน้าแดง จึงพูดไปว่า " จั้น..ไม่ต้องก็ได้ " และไม่พูดอะไรต่ออีกเลยก็หันหน้าก้มตาเย็บชุดนอนต่อไปด้วยความเร่งรีบ อุดรซึ่งนั่งอยู่ใกล้ ๆ สมชายพูดกับสมชายว่า" สมชาย..ทำไมพูดกับผู้หญิงอย่างจั้นล่ะ เดียวใครได้ยินจะไม่ดีนะ " สมชายจึงพูดขึ้นว่า" อ้าว !...ก็แค่อยากทำให้สอนเย็บนี้ ก็ต้องสอนตัวต่อตัวซึ่งจะสอนต่อหน้าคนเยอะๆได้ยังไง"อุดรจึงไม่พูดอะไรต่อ แต่เดินไปหาธนวัต และพูดว่า " เธอจะให้เราช่วยอะไรมัย ของเราทำเสร็จแล้ว ถึงเราจะใช้จักรไม่เก่งเท่าสมชาย แต่ก็พอจะช่วยเธอได้นะ " ธนวัตเงยหน้าขึ้นมามองอุดร และยิ้ม พร้อมกับพูดว่า " ขอบใจนายมากอุดร ไม่ต้องแล้วล่ะ"

หน้า 7

หัวเรื่อง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดข่มขู่เพื่อน
: ตวาดเพื่อน

เวลา 1 ชั่วโมง

วัดถ้ำพระสังข์

1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียนในการแก้พฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อนและการพูดล้อเลียนปมด้อยเพื่อน
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อน
3. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางแก้ไขพฤติกรรมการพูดทวาดเพื่อน

อุปกรณ์

1. แผนภูมิคำถามจากการแสดงของตัวแบบ
2. เอกสารบทบาทของตัวแบบ
3. ดินสอ
4. กระดาษ

วิธีดำเนินการ

วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมกาเสพติดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน

: พ่อบุญเพื่อน

ขั้นที่ 1. ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน และการพูดล้อเลียนปมด้วยเพื่อนที่ต้องการปรับปรุงแก้ไข ผู้วิจัยให้การเสริมแรงทางสังคม และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ขั้นที่ 2. ขั้นตอนในการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจ เพื่อให้

นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการหุดข่มขู่เพื่อนเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่า หรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการหุดข่มขู่เพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไป ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้ เทคนิคแม่แบบ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้แรงเสริมทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.3.1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคแม่แบบ ซึ่งแสดงโดยเพื่อนร่วมชั้นเรียนแสดงเกี่ยวกับเรื่อง " พฤติกรรมการหุดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : หุดข่มขู่เพื่อน " (ดูแม่แบบหน้า 195-197)

2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับพฤติกรรมของแม่แบบว่าพฤติกรรมการหุดข่มขู่เพื่อนที่แสดงนั้นเหมาะสมหรือไม่? เพียงใด? ตามหัวข้อที่กำหนดในแผนภูมิดังนี้

ก. นักเรียนคิดว่า ตัวละคร (ณรงค์, สายทอง) เป็นคนอย่างไร? ใช้คำหุดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่? อย่างไร?

ข. นักเรียนคิดว่า ตัวแม่แบบ (คมฤทธิ์) เป็นคนอย่างไร ใช้คำหุดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่? อย่างไร?

ค. นักเรียนคิดว่า ตัวแม่แบบ (สุรัชชัย) สมควรที่จะเลียนแบบหรือไม่? อย่างไร?

ในระหว่างที่อภิปรายเกี่ยวกับพฤติกรรมการหุดของแม่แบบนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการให้การเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลา ประมาณ 20 นาที

ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบจากแม่แบบนั้น

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการหุดการหุดข่มขู่เพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไ้นั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกิน

ที่นักเรียนจะปฏิบัติ

2.5 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้น ๆ และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่า อับอายหรือโกรธ และต้องการที่จะแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อนที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษาของการพูดข่มขู่เพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไข และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน: พูดवादเพื่อน

ขั้นที่ 1. ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยอธิบายให้นักเรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการพูดवादเพื่อน

ขั้นที่ 2. ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการพูดवादเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่า หรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดवादเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไป ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้เทคนิคแม่แบบ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการชี้แนะ ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.3.1 ผู้วิจัยให้แม่แบบ ซึ่งแสดงโดยเพื่อนร่วมชั้นเรียนแสดงเกี่ยวกับเรื่อง "พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดवादเพื่อน " (ดูแม่แบบ หน้า 198 -200)

2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับพฤติกรรมของแม่แบบว่าพฤติกรรมการพูดที่แสดงนั้นเหมาะสมหรือไม่เพียงใด ตามหัวข้อที่กำหนดในแผนภูมิดังนี้

ก. นักเรียนคิดว่าตัวละคร(สุเทพ,สันติ) เป็นคนอย่างไร ใช้คำพูดเหมาะสมกับเพื่อนหรือไม่ และควรจะพูดกับเพื่อนว่าอย่างไร

ข. นักเรียนคิดว่าตัวละครแม่แบบ(สมบัติ) สมควรที่จะเลียนแบบหรือไม่เพราะเหตุใด

ค. นักเรียนคิดว่าตัวละครแม่แบบ (ภูมินทร์) ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่อย่างไร

ในระหว่างการอภิปรายเกี่ยวกับพฤติกรรมของแม่แบบนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้การเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เลียนแบบจากแม่แบบนั้น

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดवादเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติ

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจว่า พฤติกรรมการพูดवादเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไอนั้น ว่ามีเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้น ๆ และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการพูดนั้นๆ

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดवादเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่า หรือโกรธ และต้องการปรับปรุงแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาว่า จะทำอย่างไรในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่ไม่वादเพื่อนที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษาเรื่องการพูดवादเพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียน

ร่วมกันสรุปผลของพฤติกรรมการพูดवादเพื่อน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สืบเกิดจากการร่วมกิจกรรมเทคนิคแม่แบบทั้งสองกิจกรรม
2. สืบเกิดจากการอภิปรายของนักเรียน

แม่แบบเรื่อง "พฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดข่มขู่เพื่อน "

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
1		บทละครเรื่อง "พฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดข่มขู่เพื่อน "
2		ในเวลาเข้าก่อนโรงเรียนจะเข้า ณ ห้อง ม2 /2 มีนักเรียนชาย นักเรียนหญิง 2 คน กำลังทำความ สะอาดห้องเรียน
3	"คมฤทธิ์ ทำไมนายไม่ทำเวรล่ะ เวนาย เหมือนกันมิใช่หรือ "	ณรงค์ กับสายทอง กำลังกวาด ห้อง คมฤทธิ์เดินเข้ามาในห้องเรียน
4	"ไม่ว่าง... จะทำการบ้าน"	คมฤทธิ์ พูด
5	" ทำเวรก่อนซิ... แล้วค่อยไปทำการบ้าน การบ้านต้องทำที่บ้านมิใช่หรือ "	สายทองหยุดกวาดพื้น หันมามอง คมฤทธิ์และพูดว่า
6	"ถ้าเธอไม่ทำเวรก่อน เราจะฟ้องครูนะ ว่า เธอไม่ทำเวรและยังมาลอกการบ้านเพื่อน อีกด้วย "	ณรงค์ พูดต่อ

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
7	" ไม่สนใจวีย์..ถ้ามีงฟ้องแล้วน่าดู ไม่เชื่อไปฟ้องเลยป่ะ..."	คมฤทธิ์ โมโท ตรงเข้าไปหาณรงค์ พร้อมกับปลุกโหล่นรงค์ และพูด
8	" คมฤทธิ์..ทำไมนายทำกับณรงค์อย่างนั้น "	สายทอง พูด
9	" ไม่สนใจ..วีย์"	คมฤทธิ์ พูด และเดินออกไปจากห้อง
1		สุรัชชัย เดินเข้ามาในห้อง เอา กระบี่ไปวางที่โต๊ะ
2	"สุรัชชัย..นายก็เวรวันนี้เหมือนกันมิใช่หรือ"	ณรงค์กับสายทอง หันไปมอง สุรัชชัย และพูดว่า
3	"ใช่..แต่เรายังไม่ได้ทำการบ้านเลยนะ ขอไปทำการบ้านก่อนนะ..แล้วอาทิตย์หน้า เราจะทำแทนนายนะ ขอโทษจริงงานะเพื่อน"	สุรัชชัยเงยหน้าขึ้นจากเอากระบี่ไป ในโต๊ะ แล้วพูด
4	"เออ..เออ..ก็ได้ แล้วอย่าลืมสัญญาล่ะ"	ณรงค์ พูด
		สุรัชชัย เดินออกไปจากห้อง

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
5	" สุวัชชัย..เค้าพูดดีนะ ไม่รู้เพื่อนเหมือน คมฤทธิ์ พูดดีว่า อย่างนี้ ใครจะไปทำอะไร เค้าล่ะ "	สายทอง พูด

แม่แบบเรื่อง "พฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน: ตวาด"

ตอนที่	ตัวละคร	คำอธิบาย
1		บทละครเรื่อง "พฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน: ตวาด"
2		ในตอนบ่าย ชั่วโมงว่าง.. ห้องเรียน 2/2 นักเรียนบางกลุ่มกำลังนั่งทำการบ้าน บางกลุ่มกำลังนั่งคุยกัน บางกลุ่มกำลังร้องเพลง โดยเคาะจังหวะบนโต๊ะ ทำให้เสียงดังอีกที
3	"เฮีย ! เขาทนายชิวะ..."	ภูมินทร์ ลูกขึ้นพร้อมกับตวาดไปเล่นห้อง
4		เพื่อนในห้องเงยบลงทันที ทุกคนมองไปที่ภูมินทร์
5		กลุ่มของสันติ ที่กำลังเคาะโต๊ะร้องเพลงอย่างสนุกสนานก็มองไปที่ภูมินทร์ สุเทพ อยู่ในกลุ่มของสันติ ลูกขึ้นยืน

ตอนที่	ตัวละคร	คำอธิบาย
	"หุดดี๊ ก็ได้นี้หว่า ทำไมต้องตวาดกันด้วย "	สุเทพหุด
6	"ก็เล่นกันดังลั่น หุดดี๊ จะรู้เรื่องเลอะ!	ภูมินทร์ ตอบ
7		กลุ่มของสันติ ทำท่าทางไม่พอใจภูมินทร์
1		ในขณะที่เปลี่ยนชั่วโมง รอออาจารย์ พัชรา จะเข้ามาสอนวิชา ภาษาอังกฤษ
2		เพื่อนในห้อง เริ่มส่งเสียงคุยกัน ลุกไปนอน ไปนี่
3	"...นี่เพื่อน...ในระหว่างที่รอออาจารย์ เรา เอาสมุด หนังสือ ขึ้นมาอ่านรอออาจารย์ ดีกว่านะ อาจารย์มาเห็นจะได้ชื่นใจในการ ทำตัวของพวกเราเนะ เพราะว่าใกล้สอบแล้ว"	สมบัติ ซึ่งเป็นหัวหน้าห้องมองไปที่วา ห้อง และพูดให้พอได้ยินทั่วกัน ด้วยน้ำเสียงปกติว่า
4		ทุกคนในห้อง เงียบเสียงลง

ตอนที่	ตัวละคร	คำอธิบาย
5	"สมบัติ...นี้เหมาะที่จะเป็นหัวหน้าจริง ๆ พูดจากับเพื่อนไม่เคยवादเลย "	กลุ่มของสันติ พูดซุบซิบกัน
		อาจารย์พัชรา เดินเข้ามาสอน
6	" เอ้อ!...วันนี้ พวกเราน่ารักดีนะ ไม่ส่งเสียง ดังรบกวนห้องอื่น รู้จักเอาหนังสือขึ้นมาอ่าน รอดู น่ารักมากห้องนี้"	อาจารย์พัชราพูด

ครั้งที่ 8-9

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน

เวลา 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียนในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ได้แก่ การล้อเลียนบมด้อยเพื่อน การพูดคำด่ากับเพื่อน การพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน การพูดข่มขู่เพื่อน การพูดคำหยาบกับเพื่อน และการพูดตวาดเพื่อน

อุปกรณ์

แผนภูมิชื่อเรื่องพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุดผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน แล้วผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ ให้การชี้แนะ และการเสริมแรงทางสังคม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนเรียงตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจเพื่อให้นักเรียนระบุดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ อับอาย ราวาญหรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อย ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้ การชี้แนะ และการให้แรงเสริมทางสังคม

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม

กับเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติ

2.5 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้นและผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ รำคาญ อับอาย หรือโกรธ และต้องการที่จะแก้ไขแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญา เพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมพูดที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปถึงผลการปฏิบัติของนักเรียนในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากการอภิปรายของนักเรียน

ครั้งที่ 10หัวข้อเรื่อง บัณฑิตนิเทศเวลา 1 ชั่วโมงวัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนสรุปผลการเข้ารับคำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสม

อุปกรณ์ แผนภูมิวิธีดำเนินการขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียน เกี่ยวกับขั้นตอนที่ได้ดำเนินการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมไปแล้วนั้น

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการปฏิบัติในการลดพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสม ซึ่งผลของการได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมในครั้งนี้ จะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมกาพูดที่เหมาะสมที่ทำให้เพื่อนและครูพอใจ ไม่รำคาญ ไม่อับอาย หรือไม่โกรธและให้นักเรียนเปรียบเทียบพฤติกรรมกาพูดของตนเองก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษาและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสม และถามคำถามนักเรียนว่า จะทำอย่างไรจึงจะทำให้พฤติกรรมที่เหมาะสมที่เกิดขึ้นนั้น เกิดความต่อเนื่องและคงทน ผู้วิจัยกล่าวขอบใจในความร่วมมือในการเข้ารับคำปรึกษาในครั้งนี้ และกล่าวปิดโปรแกรมการให้คำปรึกษา

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาเพื่อให้คำปรึกษา เพื่อให้ นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ และเป็นกันเองกับผู้วิจัย พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม 2. เพื่อให้ นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล บทบาท หน้าที่ของนักเรียน ตลอดจนระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา	1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเอง และให้นักเรียนแนะนำตนเอง 2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล บทบาท หน้าที่ของนักเรียน ระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการรับคำปรึกษา 3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย เกี่ยวกับรายละเอียดต่างๆ ที่ได้ชี้แจงไปแล้ว

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2	พฤติกรรมกรรมการ ชุดที่ไม่เหมาะสม : ชุดไม่มีทาง เสี่ยงกับครู	1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรม การชุดที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียน ต้องการแก้ไขเป็นลำดับแรก 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทาง แก้ไขพฤติกรรมกรรมการชุดไม่มีทาง เสี่ยงกับครู	<u>ขั้นที่ 1</u> <u>ขั้นเริ่มต้นการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมกรรมการชุดที่ไม่ เหมาะสมที่นักเรียนต้อง การปรับปรุงแก้ไขว่าได้ แก่ ชุดคาทายาบ ชุดคำดำ ชุดตะโกนกับครู ตวาด เพื่อน ล้อเลียนบมด้อย เพื่อน ล้อเล่นกับครูโดย แบ่งออกเป็นชุดที่ไม่ เหมาะสมกับครูและชุดที่ ไม่เหมาะสมกับเพื่อน สรุปเพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 2</u> <u>ขั้นตอนการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> ผู้วิจัยดำเนิน การให้คำปรึกษาเพื่อ ลดพฤติกรรมกรรมการชุดที่ ไม่มีทางเสี่ยงกับครู ตามลำดับดังต่อไปนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			การให้คำปรึกษา ที่ทั่วไปได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะ- ท้อนความรู้สึก การตี- ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบุถึงพฤติกรรม การพูดไม่มีทางเสีย ที่ทำให้ครูไม่พอใจ ราคาญหรือโกรธ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดไม่มีทางเสีย ที่นักเรียนต้องการ แก้ไขจากมากที่สุดไป นาน้อย 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยผู้ใช้ การมีตัวอย่าง การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1 ผู้วิจัยแจก เอกสารกรณี ตัวอย่างเรื่อง พฤติกรรมกรรมการพูด ไม่มีทางเสี่ยงกับ ครู 2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน ศึกษาเรื่องจาก กรณีตัวอย่างนั้น 2.3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียน แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่อง กรณีตัวอย่างนั้น ตามหัวข้อใน แผนภูมิ ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิค ในการให้คำ ปรึกษาตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ได้แก่ การชี้แนะ การให้แรงเสริม ทางสังคมและ การให้ข้อมูล ย้อนกลับ เพื่อ ให้นักเรียนได้ เรียนรู้ถึงการ พูดที่มีทางเสียง กับครู 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดที่ มีทางเสียงนั้นสามารถ แก้ไขได้มากน้อยเพียง ใด และต้องไม่ยาก เกินที่จะปฏิบัติได้ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรม การพูดไม่มีทางเสียง ที่ต้องการแก้ไขนั้นว่า มีเหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดขึ้นก่อนและที่เกิด

ครั้งที่	หัวเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของพฤติกรรม การพูดที่ไม่มีหางเสียง ที่ต้องการจะปรับปรุงแก้ไขแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรม การพูดที่ไม่มีหางเสียงนั้น <u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นตอนการให้คำปรึกษา</u> ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาครั้งนี้และผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในครั้งต่อไป
3	พฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม	1.เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียน ในการแก้ไขพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม	<u>วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษา</u> <u>เกี่ยวกับพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู : เล่นกับครู</u>

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
	- สัมกับครู : ล้อเล่นกับครู : ตะโกนพูดกับ ครู	-ทางเสียงกับครู 2. เพื่อให้ให้นักเรียนพิจารณาแนวทาง การแก้ไขพฤติกรรมการเล่น กับครู 3. เพื่อให้ให้นักเรียนพิจารณาแนวทาง ในการแก้ไขพฤติกรรมตะโกน พูดกับครู	<u>ขั้นที่ 1</u> <u>ขั้นเริ่มต้นการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียน รายงานความก้าวหน้า ของพฤติกรรมการเล่น ที่ไม่มีทางเสียงที่ ปรับปรุงแก้ไขนั้น ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อน กลับ ให้แรงเสริม ทางสังคมและให้ การชี้แนะ <u>ขั้นที่ 2</u> <u>ขั้นดำเนินการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน การให้คำปรึกษา ที่ว่าไปได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะ- ทอนความรู้สึก การตี

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบู่ถึงพฤติกรรม การพูดล้อเล่นกับครู ที่ทำให้ครูไม่พอใจ ราคาญหรือโกรธ 2.2ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดล้อเล่นกับครู ที่นักเรียนต้องการ แก้ไขจากมากที่สุดไป หาน้อย 2.3ผู้วิจัยให้คาบปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ กรณีตัวอย่าง การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1 ผู้วิจัยแจก เอกสารกรณี ตัวอย่างเรื่อง พฤติกรรมการพูด ล้อเล่นกับครู 2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน ศึกษาเรื่องจาก กรณีตัวอย่าง นั้น 2.3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียน แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับ เรื่องจากกรณี ตัวอย่าง หัวข้อในแผนภูมิ ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิค ในการให้คำ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ปรึกษาตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การให้แรงเสริม ทางสังคมและ การให้ข้อมูล ย้อนกลับ เพื่อ ให้นักเรียนได้ เรียนรู้ถึงการ พูดที่เหมาะสม กับครู 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูด ล้อเล่นกับครูนั้น สามารถแก้ไขได้ มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกิน ที่จะปฏิบัติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สืบรวจพฤติกรรม

ครั้งที่

วิธีดำเนินการ

การพูดล้อเล่นกับครู
ที่ต้องการแก้ไขนั้นว่า
มีเหตุการณ์ใดบ้างที่
เกิดขึ้นก่อนและที่เกิดขึ้น
ภายหลังพฤติกรรม
นั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ

ถึงข้อเสียของการ
พูดล้อเล่นกับครูที่ทำ
ให้ครูไม่พอใจ ว่าคาญ
หรือโกรธ แล้วให้
นักเรียนทำสัญญาเพื่อ
ที่จะแก้ไขพฤติกรรม
การพูดที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

เรื่องการพูดล้อเล่นกับ
ครู ผู้วิจัยให้นักเรียน
สรุปพฤติกรรมการพูด
ล้อเล่นกับครูที่นักเรียน
ต้องการแก้ไข ผู้วิจัย
สรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>วิธีดำเนินการให้คำปรึกษาเกี่ยว</u> <u>เกี่ยวกับการพูดที่ไม่เหมาะสม</u> <u>กับครู : ตะโกนพูดกับครู</u> <u>ขั้นที่ 1</u> <u>ขั้นเริ่มต้นการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> <u>ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุ</u> <u>พฤติกรรมการพูดตะโกน</u> <u>กับครูที่นักเรียนต้อง</u> <u>การปรับปรุงแก้ไข</u> <u>ขั้นที่ 2</u> <u>ขั้นตอนการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> <u>เรียงตามลำดับขั้นตอน</u> <u>ดังนี้</u> <u>2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน</u> <u>การให้คำปรึกษา</u> <u>ทั่วไปได้แก่ การฟัง</u> <u>การใช้คำถามปลาย</u> <u>เปิดและปิด การสะ-</u> <u>ทอนความรู้สึก การตี-</u> <u>ความและการให้</u> <u>กำลังใจให้นักเรียน</u> <u>ระบุถึงพฤติกรรม</u>

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			การพูดตะโกนกับครู ที่ทำให้ครูไม่พอใจ ราคาสูงหรือโกรธ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับเหตุการณ์ การพูดตะโกนกับครู ที่นักเรียนต้องการ แก้ไขจากมากที่สุดไป หาน้อย 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ การมีตัวอย่าง การชี้แนะ การทำให้ แรงเสริมทางสังคม และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1 ผู้วิจัยแจก เอกสารการมี ตัวอย่าง เรื่อง พฤติกรรมการพูด ตะโกนกับครู

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน ศึกษาเรื่องจาก กรณีตัวอย่าง นั้น 2.3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียน แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่อง จากกรณีตัวอย่าง ตามหัวข้อ ในแผนภูมินั้น ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิค ในการให้คำ ปรึกษาตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การให้แรงเสริม ทางสังคมและ การให้ข้อมูล ย้อนกลับ เพื่อ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ให้นักเรียนได้ เรียนรู้ถึงการ ไม่พูดตะโกน กับครู 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูด ตะโกนกับครู นั้น สามารถแก้ไขได้ อย่างน้อยเพียงใด และต้องไม่ยาก เกิน ที่จะปฏิบัติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรม การพูดตะโกนกับครู ที่ต้องการแก้ไขนั้นว่า มีเหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดขึ้นก่อนและที่เกิด ขึ้นภายหลังพฤติกรรม นั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ

ครั้งที่	หัวเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ถึงข้อเสียของการ หลุดตะไกรกับครูที่ทำ ให้ครูไม่พอใจ ราคาย หรือโกรธ แล้วให้ นักเรียนทำสัญญาเพื่อ ที่จะแก้ไขพฤติกรรม การหลุดที่เป็นปัญหา นั้น <u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นยุติการให้คำปรึกษา</u> เรื่องการหลุดตะไกรกับ ครู ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปพฤติกรรมหลุด ล้อเล่นกับครูที่นักเรียน ต้องการแก้ไข ผู้วิจัย สรุปเพิ่มเติม
4	พฤติกรรมหลุดที่ไม่เหมาะสมกับครู	เพื่อทราบการปฏิบัติของนักเรียนในการแก้ไขพฤติกรรมหลุดที่ไม่เหมาะสมกับครู ได้แก่ การหลุดมีทางเสียงกับครู ไม่ตะไกรหลุดกับครู และการไม่ล้อเล่นกับครู	<u>ขั้นที่ 1</u> <u>ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียน รายงานความก้าวหน้า ของพฤติกรรมหลุด ที่ไม่เหมาะสมกับครู

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ที่นักเรียนต้องการ ปรับปรุงแก้ไขนั้น ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อน กลับ ให้แรงเสริม ทางสังคมและให้ การชี้แนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน การให้คำปรึกษา ทั่วไปได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะ- ทอนความรู้สึก การตี- ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบุงถึงพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม

ครั้งที่

วัตถุประสงค์

วิธีดำเนินการ

ที่ทำให้ครูไม่พอใจ

ราคาหรือกำไร

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน

เรียงลำดับพฤติกรรม

การพูดที่ไม่เหมาะสม

กับครูที่นักเรียนต้อง

การแก้ไขจากมาก

ที่สุดไปหาน้อย

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา

ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

โดยใช้ การให้ข้อมูล

ย้อนกลับ การเสริมแรง

ทางสังคม และ

การชี้แนะ เพื่อให้

นักเรียนได้เรียนรู้

ถึงพฤติกรรมการพูด

ที่เหมาะสมกับครู

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียน

ปรึกษาร่วมกันว่า

พฤติกรรมการพูดที่

ไม่เหมาะสมกับครู

ที่นักเรียนต้องการ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			แก๊สไนตรัส สามารถ แก๊สได้มากขึ้น เพียงใดและต้องไม่ ยากเกินที่จะปฏิบัติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม กับครูที่ต้องการแก๊ส ไนตรัส ว่ามีเหตุการณ์ใด บ้างที่เกิดขึ้นก่อนและ ผลที่เกิดขึ้นภายหลัง พฤติกรรมนั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึงข้อเสียของการ พูดที่ไม่เหมาะสมที่ ให้ครูไม่พอใจ ราคาย หรือโกรธ แล้วให้ นักเรียนทำสัญญาเพื่อ ที่จะแก๊สพฤติกรรม การพูดที่เป็นปัญหา นั้น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา</u> เรื่องการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปถึงพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูและ ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลา สถานที่ ใน
5	พฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดคำหยาบ : พูดคำด่า	1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียน ในการแก้ไขพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูทั้งหมด 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางแก้ไขพฤติกรรม การพูดคำหยาบกับเพื่อน 3. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางแก้ไขพฤติกรรม การพูดคำด่ากับเพื่อน	<u>วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษา</u> <u>เกี่ยวกับพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดคำหยาบ</u> <u>ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียน รายงานความก้าวหน้าของพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู ที่นักเรียนต้องการ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ปรับปรุงแก้ไขนั้น ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ ให้แรงเสริมทางสังคมและให้การชี้แนะ <u>ขั้นที่ 2</u> <u>ขั้นตอนการให้คำปรึกษา</u> เรียงตามลำดับขั้นตอนดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไปได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความและการให้กำลังใจให้นักเรียนระบุงถึงพฤติกรรม การพูดคำหยาบที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ วิชาสุขหรือโทษ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดคำทยาบกับ เพื่อนที่นักเรียน การแก้ไขจากมาก ไปหาน้อย 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ เทคนิคแม่แบบ การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1 ผู้วิจัยให้ แม่แบบซึ่งแสดง โดยเพื่อนของ นักเรียนแสดง เรื่อง "การ พูดคำทยาบ" 2.3.2 ผู้วิจัยให้ นักเรียนแสดง ความคิดเห็น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			เกี่ยวกับพฤติกรรม ของแม่แบบนั้น ตามหัวข้อใน แผนภูมิที่กำหนด ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยให้การชี้- แนะ ให้ข้อมูล ย้อนกลับและ ให้แรงเสริม ทางสังคม ผู้วิจัยให้ นักเรียน เรียน- แบบจากแม่แบบ นั้น 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรม การพูด คุยยากกับเพื่อน ที่เป็นปัญหานั้น สามารถแก้ไขได้ อย่างน้อยเพียงใด

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			และต้องไม่ยากเกินที่จะปฏิบัติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรม การพูดคำหยาบกับเพื่อนที่ต้องการแก้ไขนั้น ว่ามีเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนและที่เกิดขึ้นภายหลังพฤติกรรมนั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการพูดคำหยาบกับเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ วิชาญ หรือโกรธ แล้วให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะแก้ไขพฤติกรรม การพูดที่เป็นปัญหานั้น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นยุติการให้คำปรึกษา</u> เรื่องการพูดคำหยาบ กับเพื่อน ผู้วิจัยให้ นักเรียนสรุปพฤติกรรม การพูดคำหยาบที่ ต้องการแก้ไข ผู้วิจัย สรุปเพิ่มเติม <u>วิธีดำเนินการให้คำปรึกษาเกี่ยว</u> <u>เกี่ยวกับการพูดที่ไม่เหมาะสม</u> <u>กับเพื่อน : พูดคำด่า</u> <u>ขั้นที่ 1</u> <u>ขั้นเริ่มต้นการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมการพูดคำด่า กับเพื่อนที่นักเรียน ต้องการปรับปรุง แก้ไข <u>ขั้นที่ 2</u> <u>ขั้นดำเนินการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจให้นักเรียน รวมถึงพฤติกรรม การพูดคำซ้ำกับเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ วิชาญหรือโกรธ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรม การพูดคำซ้ำกับเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อย 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ กรณีตัวอย่าง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1 ผู้วิจัยแจก เอกสารกรณี ตัวอย่างเรื่อง พฤติกรรมกาสูบ คำด่ากับเพื่อน 2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน ศึกษาเรื่องจาก กรณีตัวอย่าง นั้น 2.3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียน แสดงความ คิดเห็นจากเรื่อง ของกรณีตัวอย่าง ตามหัวข้อใน แผนภูมินั้น ในระหว่างนั้น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การให้แรงเสริมทางสังคมและการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงการไม่พูดคำด่ากับเพื่อน 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อนนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินที่จะปฏิบัติ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรม การพูดคำด่ากับเพื่อน ที่ต้องการแก้ไขขึ้นว่า มีเหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดขึ้นก่อนและที่เกิด ขึ้นภายหลังพฤติกรรม นั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึงข้อเสียของการ พูดคำด่ากับเพื่อนที่ทำ ให้เพื่อนไม่พอใจ หรือโกรธ แล้วให้ นักเรียนทำสัญญาเพื่อ ที่จะแก้ไขพฤติกรรม การพูดที่เป็นปัญห นั้น <u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นตอนการให้คำปรึกษา</u> เรื่องการพูดคำด่ากับ เพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปพฤติกรรมการพูด

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ขั้นที่ 2 <u>ขั้นตอนการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน การให้คำปรึกษา ทั่วไปได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะ- ทอนความรู้สึก การตี- ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบุถึงพฤติกรรม การพูดล้อเลียน บมด้อยของเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ วิชาญหรือโกรธ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดล้อเลียน บมด้อยเพื่อนที่

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			นักเรียนต้องการ แก้ไขจากมาก ไปหาน้อย 2.3ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ เทคนิคแม่แบบ การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1ผู้วิจัยให้ แม่แบบซึ่งแสดง โดยเพื่อนของ นักเรียนแสดง เรื่อง "พูด ล้อเลียนปมด้อย ของเพื่อน 2.3.2ผู้วิจัยให้นักเรียน แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับพฤติกรรม ของแม่แบบนั้น ตามหัวข้อใน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			แผนภูมิที่กำหนด ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยให้การชี้- แนะ ให้ข้อมูล ย้อนกลับและ ให้แรงเสริม ทางสังคม ผู้วิจัยให้ นักเรียน เรียน- แบบจากแม่แบบ นั้น 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูด ล้อเลียนปมด้อย ของเพื่อน ที่เป็นปัญหานั้น สามารถแก้ไขได้ อย่างน้อยเพียงใด และต้องไม่ยาก เกิน ที่จะปฏิบัติ

ครั้งที่	หัวเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรม การพูดล้อเลียน ปมด้อยเพื่อนที่ นักเรียนต้องการ แก้ไยนั้น ว่ามี เหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดขึ้นก่อนและที่เกิดขึ้น ขึ้นภายหลังพฤติกรรม นั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึงข้อเสียของการ พูดล้อเลียนปมด้อย ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ราคาญ หรือโกรธ แล้วให้นักเรียนทำ สัญญาเพื่อที่จะแก้ไข พฤติกรรมการพูดที่ เป็นปัญหานั้น <u>ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา</u> เรื่องการพูดล้อเลียน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			บมด้อยเพื่อน ผู้วิจัยให้ นักเรียนสรุปพฤติกรรม การพูดล้อเลียนบมด้อย เพื่อนที่ต้องการแก้ไข ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>วิธีดำเนินการให้คำปรึกษาเกี่ยว</u> <u>เกี่ยวกับการพูดที่ไม่เหมาะสม</u> <u>กับเพื่อน : พูดสองแง่สองง่าม</u> <u>ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมการพูด สองแง่สองง่าม กับเพื่อนที่นักเรียน ต้องการปรับปรุง แก้ไข <u>ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> เรียงตาม เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.1ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไปได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความและการให้กำลังใจให้นักเรียนระบุถึงพฤติกรรม การหุดสองแง่สองง่ามกับเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ วาคาญหรือโกรธ 2.2ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรม การหุดสองแง่สองง่ามที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อย

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.3ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ กรณีตัวอย่าง การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1ผู้วิจัยแจก เอกสารกรณี ตัวอย่างเรื่อง "พฤติกรรมกาพูด สองแง่สองง่าม" กับเพื่อน 2.3.2ผู้วิจัยให้นักเรียน ศึกษาเรื่องจาก กรณีตัวอย่าง นั้น 2.3.3ผู้วิจัยให้นักเรียน แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับ เรื่องจากกรณี ตัวอย่างตาม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			หัวข้อในแผนภูมิ ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิค ในการให้คำ ปรึกษาตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การให้แรงเสริม ทางสังคมและ การให้ข้อมูล ย้อนกลับ เพื่อ ให้นักเรียนได้ เรียนรู้ถึงการ ไม่พูดสองแง่ สองง่ามกับเพื่อน 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูด สองแง่สองง่ามกับ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			เพื่อนนั้น แก้ไขได้ มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยาก เกิน ที่จะปฏิบัติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สืบรวจพฤติกรรม การพูดสองแง่- สองง้างกับเพื่อนที่ ต้องการแก้ไขนั้นว่า มีเหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดขึ้นก่อนและที่ เกิด ขึ้นภายหลังพฤติกรรม นั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึงข้อเสียของการ พูดสองแง่สองง้างกับ เพื่อนที่ทำให้เพื่อน ไม่พอใจ รำคาญ หรือโกรธ แล้วให้ นักเรียนทำสัญญาเพื่อ ที่จะแก้ไขพฤติกรรม การพูดที่เป็นปัญหา นั้น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นยุติการให้คำปรึกษา</u> เรื่องการพูดสองแง่- สองง่ามกับเพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปพฤติกรรมการพูด สองแง่สองง่ามกับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการ แก้ไขปรับปรุง ผู้วิจัย สรุปเพิ่มเติม
7	พฤติกรรมการ พูดที่ไม่เหมาะ- สมกับเพื่อน : พูดข่มขู่เพื่อน : ตวาดเพื่อน	1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียน ในการแก้ไขพฤติกรรมการพูด ล้อเลียนปมด้อยเพื่อนและการพูด สองแง่สองง่ามกับเพื่อน 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทาง แก้ไขพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อน 3. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทาง แก้ไขพฤติกรรมการพูดตวาดเพื่อน	<u>วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษา</u> <u>เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่</u> <u>เหมาะสมกับเพื่อน: พูดข่มขู่เพื่อน</u> <u>ขั้นที่ 1</u> <u>ขั้นเริ่มต้นการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียน รายงานความก้าวหน้า ของพฤติกรรมการพูด ล้อเลียนปมด้อยเพื่อน และการพูดสองแง่ สองง่ามกับเพื่อน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ที่นักเรียนต้องการ ปรับปรุงแก้ไขนั้น ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อน กลับ ให้แรงเสริม ทางสังคมและให้ การชี้แนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นตอนการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน การให้คำปรึกษา ทั่วไปได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะ- ท้อนความรู้สึก การตี- ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบุงถึงพฤติกรรม การพูดชมเชยเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ราคาสูงหรือโกรธ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.2ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การซุ่มซู่เพื่อนที่ นักเรียนต้องการ แก้ไขจากมาก ไปหาน้อย 2.3ผู้วิจัยที่คาบปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ เทคนิคแม่แบบ การชี้แนะ การให้ แรงเสริมทางสังคม และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ 2.3.1ผู้วิจัยที่ แม่แบบซึ่งแสดง โดยเพื่อน ของ นักเรียนแสดง เรื่อง "ซุ่ม ซุ่มเพื่อน" 2.3.2ผู้วิจัยที่นักเรียน แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับพฤติกรรม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ของแม่แบบนั้น ตามหัวข้อใน แผนภูมิที่กำหนด ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยให้การชี้- แนะ ให้ข้อมูล ย้อนกลับและ ให้แรงเสริม ทางสังคม ผู้วิจัยให้ นักเรียนเลียน- แบบจากแม่แบบ นั้น 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูด ข่มขู่เพื่อน ที่เป็นปัญหานั้น สามารถแก้ไขได้ อย่างน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกิน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ที่จะปฏิบัติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรม การพูดข่มขู่เพื่อน ที่นักเรียนต้องการ แก้ไขนั้น ว่ามี เหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดขึ้นก่อนและที่เกิด ขึ้นภายหลังพฤติกรรม นั้น 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึงข้อเสียของการ พูดข่มขู่เพื่อน ที่ทาให้เพื่อนไม่พอใจ ราดขุ หรือโกรธ แล้วให้นักเรียนทำ สัญญาเพื่อที่จะแก้ไข พฤติกรรมการพูดที่ เป็นปัญหานั้น ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา เรื่องการพูดข่มขู่เพื่อน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุป การหุดข่มขู่เพื่อน ที่ต้องการแก้ไขนั้น ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>วิธีดำเนินการให้คำปรึกษาเกี่ยว</u> <u>เกี่ยวกับการหุดที่ไม่เหมาะสม</u> <u>: ตวาดเพื่อน</u> <u>ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำ</u> <u>ปรึกษา</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมการณ์หุด ตวาดเพื่อนที่นักเรียน ต้องการปรับปรุง แก้ไข <u>ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้</u> <u>คำปรึกษา</u> เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน การให้คำปรึกษา ทั่วไปได้แก่ การฟัง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			การใช้คำถามปลายเปิดและปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความและการให้กำลังใจให้นักเรียน ระบุถึงพฤติกรรม การพูดตวาดเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ราคาขูหรือโกรธ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดตวาดเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดหาน้อย 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ เทคนิคแม่แบบ การชี้แนะ การให้แรงเสริมทางสังคม และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.3.1ผู้วิจัยให้ แม่แบบซึ่งแสดง โดยเพื่อนของ นักเรียนแสดง เรื่อง "ชุด ตวาดเพื่อน" 2.3.2ผู้วิจัยให้นักเรียน แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับพฤติกรรม ของแม่แบบนั้น ตามหัวข้อใน แผนภูมิที่กำหนด ในระหว่างนั้น ผู้วิจัยให้การชี้- แนะ ให้ข้อมูล ย้อนกลับและ ให้แรงเสริม ทางสังคม ผู้วิจัยให้ นักเรียนเขียน- แบบจากแม่แบบ นั้น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.4ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมกรรมการพูด ตวาดเพื่อน ที่เป็นปัญหานั้น สามารถแก้ไขได้ อย่างน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกิน ที่จะปฏิบัติ 2.5ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรม การพูดตวาดเพื่อน ที่นักเรียนต้องการ แก้ไ้นั้น ว่ามี เหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดขึ้นก่อนและที่เกิด ขึ้นภายหลังพฤติกรรม นั้น 2.6เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึงข้อเสียของการ พูดตวาดเพื่อน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ราคาแพง หรือโกรธ แล้วให้นักเรียนทำ สัญญาเพื่อที่จะแก้ไข พฤติกรรมกำหนัดที่ เป็นปัญหานั้น <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นตอนการให้คำปรึกษา เรื่องการพูดทวาด เพื่อน ผู้วิจัยให้ นักเรียนสรุปพฤติกรรม การพูดทวาดเพื่อน เพื่อนที่ต้องการแก้ไข ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
8-9	พฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน	เพื่อทราบการปฏิบัติของนักเรียนในการแก้ไขพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนทั้งหมด	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานความก้าวหน้าของพฤติกรรมกำหนัดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนทั้งหมด <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคใน การให้คำปรึกษา ทั่วไปได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลาย เปิดและปิด การสะท้อน ความรู้สึก การตี ความและการให้ กำลังใจให้นักเรียน ระบุงถึงพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม กับเพื่อนที่ทำให้ เพื่อนไม่พอใจ ราคาหรือโกรธ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม กับเพื่อนที่นักเรียน ต้องการแก้ไข จากมากที่สุดไป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			หาน้อยที่สุด 2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ข้อมูล ย้อนกลับ การชี้แนะ การเสริมแรงทาง สังคม เพื่อให้นักเรียน ได้เรียนรู้ถึงพฤติกรรม การพูดที่เหมาะสม กับเพื่อน 2.4 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดที่ ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการ แก้ไขนั้น สามารถ แก้ไขได้มากน้อย เพียงใดและต้องไม่ ยากเกินที่จะปฏิบัติ 2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			การพูดที่ไม่เหมาะสม กับเพื่อนที่ต้องการ แก้ไขนั้นว่ามีเหตุการณ์ ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นตาม มาภายหลัง 2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึงข้อเสียของการ พูดที่ไม่เหมาะสมที่ ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ราคาญ หรือโกรธ แล้วให้นักเรียน ทำสัญญา เพื่อที่จะ แก้ไขพฤติกรรม การพูดที่เป็นปัญห นั้น <u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นตอนการให้คำปรึกษา</u> เรื่องการพูดที่ไม่ เหมาะสมกับเพื่อนผู้วิจัย ให้นักเรียนสรุปถึง พฤติกรรมกรการพูดที่ ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
10	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อให้ นักเรียนสรุปผลการเข้ารับคำ ปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นนำ ผู้วิจัยกับนักเรียนสนทนา เกี่ยวกับขั้นตอนที่ได้ ดำเนินการให้คำปรึกษา เพื่อลดพฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสม ไปแล้วนั้น <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นดำเนินการ ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผล การปฏิบัติในการลด พฤติกรรมการพูดที่ไม่ เหมาะสม เปรียบเทียบ ก่อนและหลังการได้รับ คำปรึกษา <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นสรุปการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยสรุปสาระที่ได้จาก การให้คำปรึกษาในครั้งนี้ และกล่าวขอชื่นชม ความร่วมมือของนักเรียน และกล่าวปิดการทดลอง

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ครั้งที่ 1

หัวข้อเรื่อง ปฐมนิเทศ

เวลา 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยและนักเรียนและเพื่อสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นไว้วางใจ และเป็นกันเองกับผู้วิจัย พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม วัตถุประสงค์ของนักเรียน ตลอดจนระยะเวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษา

อุปกรณ์

1. กระดาษเปล่า

2. ดินสอ

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองกับนักเรียน และให้นักเรียนแนะนำตนเอง

2. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อที่จะลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และเทคนิคที่ใช้ในการรับคำปรึกษามี 5 เทคนิค ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ การเป็นตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคม และการชี้แนะ รวมทั้งให้นักเรียนทราบถึงบทบาทหน้าที่ ที่นักเรียนจะต้องปฏิบัติในการเข้ารับคำปรึกษา จำนวนครั้งที่เข้ารับคำปรึกษา 10 ครั้ง เวลาให้คำปรึกษา ครั้งละ 1 ชั่วโมง

3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
4. ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการเข้ารับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

ครั้งที่ 2

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม : พูดไม่มีทางเสี่ยงกับครู

เวลา 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขเป็นลำดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู : พูดไม่มีทางเสี่ยง

อุปกรณ์

1. แผนภูมิคำถามจากกรณีตัวอย่าง
2. เอกสารกรณีตัวอย่าง
3. ดินสอ
4. กระดาษ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1. ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขปรับปรุงว่าได้แก่อะไรบ้าง ดังนี้ พูดคำหยาบ ตะโกนพูดกับครู พูดไม่มีทางเสี่ยง พูดคำด่า ตวาด ล้อเลียนปมด้อยเพื่อน พูดข่มขู่เพื่อน พูดสองแง่สองง่าม ล้อเล่นกับครู โดยแบ่งเป็นพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู และพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และนำเข้าสู่วิธีการพูดไม่มีทางเสี่ยงกับครู

ขั้นที่ 2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่มีความเสี่ยงกับครู เรียงตามลำดับดังนี้

2.1 วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการท้าทายใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุถึงพฤติกรรม การพูดที่ไม่มีทางเสี่ยงกับครู ที่ทำให้ครูไม่พอใจ วิชาญ หรือ โกรธ

2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรม การพูดที่ไม่มีทางเสี่ยงกับครูที่ นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อย ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ กระบวนการ การชี้แนะ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้คือ

2.3.1 ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง " พฤติกรรม การพูดที่ไม่มีทางเสี่ยง (ดูกรณีตัวอย่างหน้า 262)

2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องของกรณีตัวอย่างนั้น

2.3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของ แต่ละคนในเรื่องจากกรณีตัวอย่างว่ามีพฤติกรรม การพูดเป็นอย่างไร โดยให้นักเรียนวิเคราะห์ พฤติกรรม การพูดของแต่ละคน ตามหัวข้อในแผนภูมิดังต่อไปนี้

ก. นักเรียนคิดว่า สายสุดา ใช้คำพูดกับครู เหมาะสมหรือไม่?

ข. นักเรียนคิดว่า กาใจ เป็นคนอย่างไร และทำถูก ไหม?

ค. นักเรียนคิดว่า สายสุดา ควรใช้คำพูดกับครูว่า อย่างไร?

ในระหว่างการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใน กรณีตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะและการให้แรงเสริมทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 30 นาที

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรม การพูดที่ไม่มี

ทางเสียงกับครูที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดที่ไม่มีทางเสียงกับครูที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใด หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้น และผลที่เกิดขึ้นที่ตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดที่ไม่มีทางเสียงกับครู ที่ทำให้ครูไม่พอใจ ราคาสู หรือโกรธ และต้องการที่จะปรับปรุงแก้ไขแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่ไม่มีทางเสียงกับครูที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาในครั้งนี้และผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากร่วมกิจกรรมการสนทนาอย่าง
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

กรณีตัวอย่าง เรื่อง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู : ครูไม่มีทางเสียงกับครู

วันหนึ่ง ที่ห้องธุรการ โรงเรียนหนองพลับวิทยามีนักเรียนชั้น ม.2 จำนวน 3 คน เดินไปที่ห้องธุรการของโรงเรียน มีอาจารย์มาลี นั่งอยู่ในห้องนั้น ดญ.สายสุดา พูดขึ้นว่า " อาจารย์..ขอยืมกรรไกรหน่อย " อาจารย์มาลีจึงพูดไปว่า " ไม่ให้... เธอพูดจาไม่เรียบร้อยพูดกับครูไม่มีทางเสียง " ดญ.ก้ำไฉ ซึ่งมาพร้อมกับสายสุดา พูดกับอาจารย์มาลีว่า " อาจารย์คะ...หนูขอยืมเมื่อกดรีบกระดาษหน่อยค่ะ " อาจารย์มาลีจึงพูดว่า " เออ..เออซิ! เธอพูดจาไม่มีทางเสียงฟังแล้วระรื่นหู ใครละจะไม่ให้ยืม "

ครั้งที่ 3

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู : พูดล้อเล่นกับครู
: ตะโกนพูดกับครู

เวลา 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียนในการแก้พฤติกรรมการพูดที่ไม่มีความเหมาะสมกับครู
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางแก้ไขพฤติกรรมการพูดล้อเล่นกับครู
3. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางแก้ไขพฤติกรรมการตะโกนพูดกับครู

อุปกรณ์

1. แผนภูมิคำถามจากการสังเกตตัวอย่าง
2. เอกสารกรณีตัวอย่าง
3. ดินสอ
4. กระดาษ

วิธีดำเนินการ

วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู

: ล้อเล่นกับครู

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการพูดที่ไม่มีความเหมาะสมกับครูที่ต้องการปรับปรุงแก้ไข ผู้วิจัยให้การให้ข้อมูลย้อนกลับ และให้แรงเสริมทางสังคม และให้การชี้แนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการพูดล้อเล่นกับครู และเรียงตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการให้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจ เพื่อให้เด็กเรียนรู้ถึงพฤติกรรมการเล่นกับครู ที่ทำให้ครูไม่พอใจ วาจาหรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการเล่นกับครู ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อย ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้ การชี้ตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.3.1 ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง " พฤติกรรมการเล่นที่ไม่เหมาะสมกับครู : เล่นกับครู " (ดูกรณีตัวอย่างหน้า 268)

2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่างนั้น

2.3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของแต่ละคนในเรื่องจากกรณีตัวอย่างว่ามีพฤติกรรมการเล่นเป็นอย่างไร โดยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมการเล่นของแต่ละคน ตามหัวข้อในแผนภูมิดังต่อไปนี้

ก. สมชาติ เล่นกับครูอย่างไร คำพูดของสมชาติที่พูดกับครู เช่นนี้เหมาะสมหรือไม่?

ข. ถ้านักเรียนเป็นสมชาติ นักเรียนจะพูดอย่างไร ?

ค. นักเรียนคิดว่า ดวงใจ เป็นคนอย่างไร ทำถูกไหม? เพราะเหตุใด?

ในระหว่างการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องในกรณีตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ และการเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการเล่นกับครู ที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการเล่นกับครูที่ต้องการแก้ไขว่า มีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการเล่นกับครู และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการเล่นกับครู

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของพฤติกรรมการเล่นกับครูที่ทำให้ครูไม่พอใจ วาคาญหรือโกรธ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการเล่นกับครูที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษาเรื่องการพฤติกรรมการเล่นกับครู ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปพฤติกรรมการเล่นกับครูที่นักเรียนต้องการแก้ไข และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นกับครูที่ไม่เหมาะสมกับครู
: ตะโกนพูดกับครู

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา
ผู้วิจัยอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการเล่นกับครู

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการให้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึกและการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุนถึงพฤติกรรมการเล่นกับครู ที่ทำให้ครูไม่พอใจ วาคาญหรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการเล่นกับครูที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไป ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.3.1 ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง " พฤติกรรมการเล่นกับครูที่ไม่เหมาะสมกับครู : การตะโกนพูดกับครู " (ดูกรณีตัวอย่างหน้า 269)

2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่าง

2.3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาท

ของแต่ละคนในการมีตัวอย่าง ว่ามีพฤติกรรมการพูดเป็นอย่างไร โดยให้นักเรียนวิเคราะห์
พฤติกรรมการพูดของแต่ละคนตามหัวข้อในแผนภูมิดังต่อไปนี้

ก. นิตยาพูดกับครูอย่างไร? คำพูดของนิตยาที่พูด
กับครู เช่นนั้นเหมาะสมหรือไม่?

ข. ถ้านักเรียนนิตยา นักเรียนจะพูดอย่างไร?

ค. นักเรียนคิดว่าแก้วใจ ใช้คำพูดกับครู เช่นนั้น
เหมาะสมหรือไม่? อย่างไร?

ในระหว่างการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใน
ของการมีตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมได้แก่ การชี้แนะ
การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดตะโกนกับครู
ที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่
นักเรียนจะปฏิบัติ

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดตะโกนกับครู ที่นักเรียน
ต้องการแก้ไขว่า มีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดตะโกนนั้น
และผลเสียที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการตะโกนพูด
กับครูที่ทำให้ครูไม่พอใจ วิชาญ หรือโกธ และต้องการที่จะปรับปรุงแก้ไข แล้วผู้วิจัย
ให้นักเรียนหาสาเหตุว่า จะทำอย่างไรในการแก้ไขพฤติกรรมการตะโกนพูดกับครูที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษาเรื่องการตะโกนพูดกับครู ผู้วิจัยให้นักเรียน
สรุปผลพฤติกรรมการตะโกนพูดกับครูที่นักเรียนต้องการแก้ไขและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ผู้วิจัย
นัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สืบเกิดจากการร่วมกิจกรรมการสืบตัวอย่างของทั้งสองพฤติกรรม
2. สืบเกิดจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

บทตัวอย่างเรื่อง "พฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู: ล้อเล่นกับครู"

วันหนึ่ง ในชั่วโมงวิชาการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ครูโพลินสอนเรื่อง การทำมาหากินนักเรียนฟังครูโพลินอธิบายอย่างตั้งใจ เมื่อครูโพลินอธิบายเสร็จ จึงซักถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนไปแล้ว ปรากฏว่านักเรียนตอบได้ทุกคน ครูโพลินชม " ดีมากค่ะ ที่นักเรียนตั้งใจเรียนกันดีมาก " ครูโพลินถามต่อ " สมชาติ...อนาคตเธออยากมีอาชีพอะไร " สมชาติพูดลอยหน้าลอยตา " แต่ก่อนโทรทรเมลล์ เดียวนี้ไม่ต้องโทรทรเมลล์แล้วค่ะ มีสทินขายง่ายสนุกด้วยครับ " (เสียงเพื่อนโห่ฮาหลั่นท้อง) วิรัตน์พูดเสริม " คุวครับ... สมชาติเขาอยากขายเป็นเศรษฐีครับ " ครูโพลินจึงหันมาพูดกับสมชาติว่า " " สมชาติ... ถ้าเธออยากขายเป็นเศรษฐี เธอต้องรู้จักประหยัด " สมชาติรีบพูดสอดขึ้นว่า " ใช่ครับ ! บรีส์ช่วยคุณประหยัดได้ " (เสียงเพื่อนหัวเราะชอบใจอีกครั้งหนึ่ง) ดวงใจหันหน้ามามองสมชาติด้วยสีหน้าแข็งขอร้องแล้วพูดขึ้น " นี่สมชาติ ! พูดกับครูดีๆหน่อย อย่าล้อเล่นครูสิ " ครูโพลินรู้สึกไม่พอใจ และปรามสมชาติ แล้วหันหน้าไปถามนที " แล้วเธอละ อนาคตเธออยากมีอาชีพอะไร " นทีลุกขึ้นตอบ " เป็นคุวครับ " ดวงใจลุกขึ้นตอบ " เป็นพยาบาลค่ะ " คุว เรนุชมนทีและดวงใจ " ดีมากค่ะ ทั้งนทีและดวงใจพูดมีทางเสียงตอบคุว และไม่ล้อเล่นกับคุว ทุกคนช่วยปรบมือให้นทีและดวงใจค่ะ " นักเรียนทุกคนปรบมือดังกระหึ่มทั่วห้อง นทีและดวงใจยิ้มรับเสียงระฆังดังขึ้น ครูโพลินจึงรีบสั่งงานนักเรียน "คุวให้กำบ้าน ให้นักเรียนไปทำจุดประสงค์ที่ 25 แล้วพวงนั้นนำมาส่งที่โต๊ะคุว "

กลัวตัวอย่างเรื่อง" พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู : ตะโกนพูดกับครู

ที่โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง ในตอนพักกลางวัน อาจารย์พัชรากำลังเดินไปรับประทานอาหารกลางวันที่โรงอาหาร นิดยาเป็นนักเรียนชั้นม.2 กำลังวิ่งตามมาไกลๆ พร้อมตะโกนว่า " อาจารย์คะ...อาจารย์คะ " อาจารย์พัชรา ได้ยินแต่ไม่แน่ใจว่านักเรียนจะเรียกตนเอง จึงหันกลับมาถามว่า " ครู...เทรอ" นิดยาก็บอกว่า " ใช่...ครูนั้นแหละ..." อาจารย์พัชราจึงหยุดรอและพอดีกับนิดยากำลังวิ่งถึงเดินมาถึง พร้อมกับพูดว่า " หนูจะขออนุญาตอาจารย์ออกไปธุระนอกโรงเรียนค่ะ " อาจารย์พัชราจึงพูดว่า " หนูต้องไปขออนุญาตอาจารย์เวรประจำวันนะหนู ครูไม่ใช่ครูเวรวันนี้ " นิดยาจึงร้องขึ้นว่า " ว้า... " แล้วเดินจากไป

ในขณะที่เดียวกัน แก้วใจ เดินมาหาอาจารย์พัชรา และพูดว่า " อาจารย์คะขอโทษค่ะ..." อาจารย์พัชราหันกลับมาและถามว่า " ทำไมเทรอหนู..." แก้วใจจึงพูดว่า " อาจารย์มานะ ให้มาเรียนเชิญอาจารย์ไปรับประทานอาหารที่ห้องคหกรรมค่ะ " อาจารย์พัชราตอบไปว่า " ขอบใจมากหนู แก้วใจพูดจากถูกกาลเทศะ ไม่ตะโกนพูดกับครู น่ารักมาก "

ครั้งที่ 4

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู

เวลา 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียนในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูได้แก่ การพูดมีทางเสียงกับครู การไม่ตะโกนพูดกับครู การไม่ล้อเล่นกับครู

อุปกรณ์ แผนภูมิชื่อเรื่องพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลงานความก้าวหน้าของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขนั้น ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ และให้การเสริมแรงทางสังคม

ขั้นที่ 2 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูเรียงตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจเพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูที่ทำให้ครูไม่พอใจ วาจาขม หรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาหารือกันว่า พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่า มีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู ที่ทำให้ครูไม่พอใจ วิชาญ หรือโกรธ แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทาสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปถึงพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครู ที่นักเรียนต้องการแก้ไข และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล

สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

ขั้นที่ 2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการพูดคำหยาบกับเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ראהหรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดคำหยาบกับเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไป ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้เทคนิคแม่แบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.3.1. ผู้วิจัยให้แม่แบบ ซึ่งแสดงโดยเพื่อนร่วมชั้นเรียนแสดงเกี่ยวกับ เรื่อง " พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดคำหยาบ " (ดูบทละครแม่แบบ หน้า 277-279)

2.3.2. ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของแม่แบบว่าพฤติกรรมการพูดที่แสดงนั้นเหมาะสมหรือไม่? เพียงใด? ตามหัวข้อที่กำหนดในแผนภูมิคำถามดังนี้

ก. นักเรียนคิดว่าตัวละคร (จักรพันธ์, เอกฤทธิ์, วรพงษ์) ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่ และควรจะพูดกับเพื่อนว่าอย่างไร

ข. นักเรียนคิดว่าตัวละครแม่แบบ (สันติ, วิไลวรรณ) ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่? อย่างไร?

ค. นักเรียนคิดว่า ตัวละครแม่แบบ (สันติ, วิไลวรรณ) สมควรที่จะเลียนแบบหรือไม่? เพราะอะไร ?

ในระหว่างการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของแม่แบบนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการให้การเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เลียนแบบจากแม่แบบนั้น

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดคำหยาบกับเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติ

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดคำหยาบกับเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไข ว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดคำหยาบกับเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่า อบอุ่น หรือโกรธ และต้องการที่จะแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญา เพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษาเรื่องการพูดคำหยาบกับเพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลการปฏิบัติในการแก้พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษารั้งต่อไป

วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน
: พูดคำด่า

ขั้นที่ 1. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อน

ขั้นที่ 2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่าหรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไป ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้ การให้ตัวอย่าง

การชี้แนะ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้แรงเสริมทางสังคม

2.3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่าง เรื่อง "พฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดคำด่า " (ดูกรณีตัวอย่าง หน้า 280)

2.3.2. ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่างนั้น

2.3.3. ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของแต่ละคน ในเรื่องจากกรณีตัวอย่าง ว่ามีพฤติกรรมการพูดเป็นอย่างไร? โดยให้นักเรียนวิเคราะห์การพูด ของแต่ละคน ตามหัวข้อในแผนภูมิ ดังต่อไปนี้

ก. นักเรียนคิดว่า กิตติ ชนโชค ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่ ? และควรจะพูดกับเพื่อนอย่างไร

ข. นักเรียนคิดว่า สุพล ชัยธร ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่ ? อย่างไร ?

ค. ถ้านักเรียนเป็น สุพล นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร เมื่อถูกกิตติและ ชนโชค ด่าด้วยถ้อยคำเช่นนั้น

ในระหว่างการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องในกรณีตัวอย่างนั้น ผู้วิจัย ใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะและการให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่ นักเรียนจะปฏิบัติ

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมกรพูดคำด่ากับเพื่อน ที่นักเรียน ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใด หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมกรพูดคำด่ากับเพื่อน นั้น ๆ

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ วาคาญหรือโกรธ และต้องการที่จะปรับปรุงแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทาสีดูว่าจะทำอย่างไรในการแก้ไขพฤติกรรมการไม่พูดคำด่ากับเพื่อนที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษาเรื่องการพูดคำด่ากับเพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลพฤติกรรมการพูดคำด่ากับเพื่อน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมกิจกรรมเทคนิคแม่แบบและกรณีตัวอย่าง
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

แม่แบบ เรื่อง "พฤติกรรมกา~~ร~~บุ~~ค~~ที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : บุคค~~า~~ท~~า~~ย~~า~~บ "

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
1	" เอ้า...นักเรียนทำถึงไหนกันแล้ว มัวแต่ เล่นกันอยู่นั้นแหละ จะหมดชั่วโมงแล้วนะ "	ครูวิชัยกล่าวตักเตือน
		นักเรียนหลายกลุ่มก้มหน้าก้มตา ทา คำศัพท์กันอย่างเคร่งเครียด
	ดูคำศัพท์นี่ซิ...จำไว้นะ... เราจะเอาไว้ ล้อพวกผู้หญิงกัน "	กลุ่มของวิไลวรรณกำลังทยอยล้อ กันเล่น ไม่ตั้งใจทำงานกัน เอกฤทธิ์ ซุบซิบกับบรรพช
2		กลุ่มของสันติ กำลังแบ่งงานกันทำ อย่างขมุกขมน
3	"นี่พวกเรา เวลาที่มีจำกัดนะ ฉันว่า เพื่อ ความรวดเร็วเรามาแบ่งงานกันทำดีกว่า กว่า คือข้อคำถามมี 20 ข้อ ฉันว่า 2 คนต่อ 10 ข้อ เปิดศัพท์คนหนึ่ง และ ลงมือเขียนคนหนึ่ง ตกกลางไหม "	สันติเสนอ

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
4		นักเรียนแต่ละคนตอบตกลงตามข้อเสนอแนะของสันติ
5	" เอ้า...ใกล้หมดเวลาแล้ว ให้ตัวแทนกลุ่มเตรียมส่งงานได้ กลุ่มไหนเสร็จก่อน "	ครูวิชัยเดินมาที่โต๊ะ และบอกให้นางานมาส่ง
	ครูจะให้ไปพักก่อนได้ หากกลุ่มไหนยังไม่เสร็จ ให้ทำต่อไปจนจะเสร็จ "	
6	" เอ๊ะ! ข้อสุดท้ายหอดี จะได้ไปเล่นแล้ว "	กลุ่มสันติ ส่งเสียงแสดงความดีใจ
7	" กลุ่มอื่นเสร็จกันหมดแล้ว กลุ่มเราเพิ่งทำได้ 5 ข้อ ทำอย่างไรดี "	วิไลวรรณ หันไปมองหน้าเพื่อนกลุ่มอื่นว่า และพูดขึ้นว่า
8	" แย่เลย...อดเล่นเลยกู "	จักรพันธ์ ส้าทับ
9	" อดแอดขนมอีกต่างหาก "	เอกฤทธิ์เสริม
10	" กูบอกแล้วไง ให้ช่วยกันทำ ผลเป็นอย่างไรละ "	วรพงษ์หันหน้ามามองเพื่อน และตัดพ้อ

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
11	" กลุ่มของวรวงษ์ นั้นนอกจากจะไม่สามัคคีกันแล้ว ยังพูดจาหยาบค้ายอีก ยังไม่ให้ไปพัก ให้ทำต่อไปจนเสร็จ แล้วค่อยไป"	ครูวิชัยดู
12		วิไลวรรณ จักรพันธ์ เอกฤทธิ์ แสดงสีหน้าไม่สบายใจ เมื่อเห็นเพื่อน ๆ หลายคนได้รับอนุญาตให้ออกไปพักผ่อนได้

กรณีตัวอย่าง " พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดคำด่า "

ในขณะที่สุพลกำลังนั่งดูทีวีอยู่ในห้องโสตทัศนูปกรณ์ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นรายการที่สุพลชอบมาก ขณะที่ตั้งหน้าตั้งตาดูด้วยใจจดใจจ่อ ชัยธร ธนโชค และกิตติ ก็เข้ามาในห้องนั้น แล้วส่งเสียงดังเอะอะโวยวายลั่นห้อง อีกทั้งไล่เตะกัน แล้วเข้าไปเหยียบขาสุพลเข้าสุพลขอร้องให้ชัยธร ธนโชค และกิตติออกไปเล่นที่อื่น " ขอโทษนะเพื่อน... กรุณาออกไปเล่นที่อื่น ฉันจะดูทีวี" ชัยธรเข้าไปจับมือสุพล และขอโทษ " ขอโทษนะเพื่อน สนุกมากไปหน่อย ธนโชค กิตติ เราออกไปเล่นกลางสนามกันดีกว่าเพื่อน " ธนโชคหน้าบึ้งและพูดว่า " แค่นี้... ทำเป็นโมโหไปได้ อีโธ! เอ๊ย..ไอ้เบื่อก " (ชัยธร คว้าข้าว่มือชนโชคแล้วลากออกไปนอกห้อง) กิตติทำหน้าไม่พอใจ และเดินตาม และหันหน้ามามองสุพลอีกครั้งหนึ่งและตะโกนว่า " ไอ้ตึงตึง... " สุพล ทำสีหน้าไม่พอใจ และพูดว่า " เราจะไปฟ้องครู "

ครั้งที่ 6

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดล้อเลียนบมด้อยเพื่อน
: พูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน

เวลา 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียนในการแก้พฤติกรรมการพูดคำหยาบกับเพื่อนและการพูดคำด่ากับเพื่อน
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดล้อเลียนบมด้อยเพื่อน
3. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน

อุปกรณ์

1. เอกสารบทบาทของตัวแบบ
2. แผนภูมิคำถามจากการแสดงของตัวแบบ
3. เอกสารกรณีตัวอย่าง
4. แผนภูมิคำถามจากการสังเกตตัวอย่าง
5. กระดาษ
6. ดินสอ

วิธีดำเนินการ

วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน
: พูดล้อเลียนบมด้อยเพื่อน

ขั้นที่ 1: ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการพูดคำหยาบและการพูดคำด่ากับเพื่อนที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไข ผู้วิจัยให้การเสริมแรงทางสังคมและให้ข้อมูลย้อนกลับ

ขั้นที่ 2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการพูดล้อเลียนแบบด้อยเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ วาจาหรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดล้อเลียนแบบด้อยเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไป ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้ เทคนิคแม่แบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้แรงเสริมทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.3.1. ผู้วิจัยให้แม่แบบ ซึ่งแสดงโดยเพื่อนร่วมชั้นเรียน แสดงเกี่ยวกับเรื่อง " พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดล้อเลียนแบบด้อยเพื่อน " (ดูแม่แบบ หน้า 286-288)

2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรม การพูดที่แสดงนั้น ว่าเหมาะสมหรือไม่ ? เพียงใด ? ตามหัวข้อที่กำหนดในแผนภูมิดังนี้

ก. นักเรียนคิดว่าตัวละคร (วีระ, เฉลิมชัย) เป็นคนอย่างไร ใช้คำพูดเหมาะสมหรือไม่ ? และควรใช้คำพูดอย่างไร ?

ข. นักเรียนคิดว่า ตัวแบบ (ชัยธร , พลิน) เป็นคนอย่างไร ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่ ? อย่างไร

ค. นักเรียนคิดว่า ตัวแบบ (ชัยธร, พลิน) สมควรที่จะเลียนแบบหรือไม่?อย่างไร ?

ในระหว่างที่ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรม การพูดของแม่แบบนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้การเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบจากแม่แบบนั้น

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดล้อเลียนบมด้อยเพื่อน ที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดล้อเลียนกับเพื่อน ที่ต้องการแก้ไขว่า มีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้น ๗ และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดล้อเลียนบมด้อยเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ รำคาญ อับอายหรือโกรธและต้องการที่จะแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญา เพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่เป็น

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษาของการพูดล้อเลียนบมด้อยเพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลการปฏิบัติในการแก้พฤติกรรมการพูดล้อเลียนบมด้อยเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไข และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษารั้งต่อไป

วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน
: พูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน

ขั้นที่ 1. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยอธิบายให้นักเรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน

ขั้นที่ 2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ รำคาญ หรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไป ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้ การชี้แนะ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการให้แรงเสริมทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.3.1. ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง " พฤติกรรม การพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดสองแง่สองง่าม " (ดูกรณีตัวอย่างหน้า 289)

2.3.2. ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่าง

2.3.3. ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของแต่ละคนในกรณีตัวอย่างว่า มีพฤติกรรมการพูดเป็นอย่างไร โดยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรม การพูดของแต่ละคนตามหัวข้อในแผนภูมิดังต่อไปนี้

ก. สมชายพูดกับเพื่อน เหมาะสมหรือไม่ ?

ข. ถ้านักเรียนเป็นสมชาย นักเรียนจะพูดอย่างไร

ค. นักเรียนคิดว่า สมชาย เป็นคนอย่างไร ทำถูกไหม?

เพราะเหตุใด?

ง. นักเรียนคิดว่า อุดร ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่? อย่างไร?

ในระหว่างการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องในกรณีตัวอย่างนั้น ผู้วิจัย ใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้การเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติ

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไข ว่ามีเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้น และผลที่เกิดขึ้น

ตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการพูดนั้นๆ

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ราคาย หรือโกรธ และต้องการปรับปรุงแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาว่า จะทำอย่างไรในการแก้ไขพฤติกรรมการไม่พูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน ที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษาของการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระที่ได้จากการรับคำปรึกษา และผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมกิจกรรมเทคนิคแม่แบบและกรณีตัวอย่าง
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

แม่แบบเรื่อง " พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : ล้อเลียนเบียดเบียนเพื่อน "

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
1		บทละครเรื่อง "พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : ล้อเลียนเบียดเบียนเพื่อน "
2		บรรยากาศในห้องเรียน ครูธานีกำลังอธิบายเรื่องวิธีการออกกำลังกายในช่วงเวลาพักกลางวัน
3	"วันนี้เรา..กำลังจะเรียนเรื่องวิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้อง โทนาใครชอบออกกำลังกายบ้าง "	ครูธานีกำลังอธิบาย
		(นักเรียนหลายคนยกมือขึ้น)
4	" ดีมากครับ..การออกกำลังกายมีวิธีปฏิบัติดังนี้คือ ข้อ 1.ควรออกกำลังกายในเวลาตอนเช้า หรือเย็น ไม่ควรออกกำลังกายในขณะที่มีแดดจัด"	ครูธานีกล่าวชม และอธิบายต่อ
5	"ครูครับ..อย่างนุสรา ต้องออกกำลังกายตอนที่ไม่ค่อยมีแดดครับ ไม่เช่นนั้นแล้วมันพอมยังกะกึ่งทั้งเขอะมันแน่ะ"	วีระ พูดสอดขึ้น

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
6	"ส่วนวชิรา...ต้องออกกำลังกาย	เฉลิมชัย หุตเสริม
	ตอนไม่มีคน ไม่งั้นกลิ้งล้มทับเขานั่น อ้วนยังกะดุ่มเดินได้ " (เสียงเพื่อนในชั้นหัวเราะชอบใจ)	
7		(นุสราและวชิรา หันหน้ามามอง วีระ และเฉลิมชัย อย่างไม่พอใจ)
8	"แน่จริง...พวกเธอนี้...ล้อเลียนเขา ทำไม "	ชัยธร ดาห์นเพื่อน
9	" วีระ และ เฉลิมชัย นี่ไม่ไหวเลย ชอบล้อเลียนเพื่อน เดียวครูไม่ให้ไป พักเลยนะ "	ครูธานี ดูวีระ และเฉลิมชัย
1	"ใครมีข้อสงสัยอีกหรือไม่ ถ้าไม่มีครู อนุญาตให้ไปวิ่งออกกำลังกายที่กลาง สนามได้ "	ครูธานีเปรยขึ้น

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
2	"วชิรา...ไปเล่นไล่จับกันนะ "	ชยธร ลุกขึ้นไปชวนวชิรา
	" ไม่เอาละ... เราเข้าจุ่มจ๋ามเกาะเกาะ พวกนายเปล่า ๆ "ไปเกาะน้ำ...ไม่มีใครเขาคิดกับเธอ อย่างงั้นหรอก "	วชิรา ปฏิเสธ ชยธรมองหน้าแข็งค้างแล้วพูดว่า
	(โพลิน วิ่งไปคว้าแขน วชิรา วิ่งไปที่ สนามหญ้าพร้อมกัน)	
		นักเรียนทุกคน วิ่งไปเล่นที่สนามหญ้า หน้าโรงเรียน

ภาพตัวอย่างเรื่อง "พฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดสองแง่สองง่าม "

ในช่วงโมงวิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ(งานผ้า)อาจารย์วิลาวัลย์นั่งให้นักเรียนเย็บชุดนอน มาส่งคนละ 1 ชุด นักเรียนชายและหญิงชั้น ม.2 /1 กำลังขะมักเขม้นอยู่กับ การฝึกเย็บชุดนอนด้วยจักรเย็บผ้า ชันวดีพยายามใช้จักรเย็บผ้าแต่ก็ยังไม่ค่อยชำนาญ แต่ จำเป็นต้องรีบทำงานส่งอาจารย์ จึงพูดกับสมชายว่า " สมชาย.. เธอช่วยสอนฉันใช้จักร หน่อยซี ใช้จักรไม่ค่อยเป็นเลย " สมชายจึงพูดขึ้นว่า " สอนเย็บเทอ....ได้ซี..แต่ต้อง สอนสองต่อสองนะจึงจะชำนาญ" ชันวดีหน้าแดง จึงพูดไปว่า " จั๊น..ไม่ต้องก็ได้ " และไม่พูดอะไรต่ออีกเลยก็หันหน้าก้มตาเย็บชุดนอนต่อไปด้วยความเร่งรีบ อุดรซึ่งนั่งอยู่ใกล้ ๆ สมชายพูดกับสมชายว่า" สมชาย..ทำไมพูดกับผู้หญิงอย่างจั้นละ เดียวใครได้ยินจะไม่ดีนะ " สมชายจึงพูดขึ้นว่า" อ้าว !...ก็แค่อยากให้สอนเย็บนี้ ก็ต้องสอนตัวต่อตัวซึ่งจะสอนต่อหน้า คนเยอะจะได้ยังง"อุดรจึงไม่พูดอะไรต่อ แต่เดินไปหาชันวดี และพูดว่า " เธอจะให้เรา ช่วยอะไรมัย ของเราทำเสร็จแล้ว ถึงเราจะใช้จักรไม่เก่งเท่าสมชาย แต่ก็พอจะช่วยเธอ ได้้นะ " ชันวดีเงยหน้าขึ้นมามองอุดร และยิ้ม พร้อมกับพูดว่า " ชอบใจนายมากอุดร ไม้ ต้องแล้วละ"

ครั้งที่ 7

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดข่มขู่เพื่อน
: ตวาดเพื่อน

เวลา 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียนในการแก้พฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อนและการพูดล้อเลียนขมด้อยเพื่อน
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อน
3. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางแก้ไขพฤติกรรมการพูดตวาดเพื่อน

อุปกรณ์

1. แผนภูมิคำถามจากการแสดงของตัวแบบ
2. เอกสารบทบาทของตัวแบบ
3. ดินสอ
4. กระดาษ

วิธีดำเนินการ

วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน

: พูดข่มขู่เพื่อน

ขั้นที่ 1. ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุนผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน และการพูดล้อเลียนขมด้อยเพื่อนที่ต้องการปรับปรุงแก้ไข ผู้วิจัยให้การเสริมแรงทางสังคม และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ขั้นที่ 2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจ เพื่อให้

นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อนเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ วาจาญ หรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไป ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้ เทคนิค แม่แบบ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้แรงเสริมทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.3.1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคแม่แบบ ซึ่งแสดงโดยเพื่อนร่วมชั้นเรียนแสดงเกี่ยวกับเรื่อง " พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดข่มขู่เพื่อน " (ดูแม่แบบหน้า 295-297)

2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของแม่แบบว่าพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อนที่แสดงนั้นเหมาะสมหรือไม่? เพียงใด? ตามหัวข้อที่กำหนดในแผนภูมิดังนี้

ก. นักเรียนคิดว่า ตัวละคร (ณรงค์, สายทอง) เป็นคนอย่างไร? ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่? อย่างไร?

ข. นักเรียนคิดว่า ตัวแม่แบบ (คมฤทธิ์) เป็นคนอย่างไร ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่ ? อย่างไร ?

ค. นักเรียนคิดว่า ตัวแม่แบบ (สุรัชชัย) สมควรที่จะเลียนแบบหรือไม่? อย่างไร?

ในระหว่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดของแม่แบบนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการให้การเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลา ประมาณ 20 นาที

ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบจากแม่แบบนั้น

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการพูดการพูดข่มขู่เพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไ้นั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกิน

ที่นักเรียนจะปฏิบัติ

2.5 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่า อับอายหรือโกรธ และต้องการที่จะแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อนที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษาของการพูดข่มขู่เพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของพฤติกรรมการพูดข่มขู่เพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไข และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

วิธีดำเนินการในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน: พูดवादเพื่อน

ขั้นที่ 1. ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยอธิบายให้นักเรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการพูดवादเพื่อน

ขั้นที่ 2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปิด การตีความ การสะท้อนความรู้สึก และการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการพูดवादเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่า หรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดवादเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไป ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้เทคนิคแม่แบบ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการชี้แนะ ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.3.1 ผู้วิจัยให้แม่แบบ ซึ่งแสดงโดยเพื่อนร่วมชั้นเรียนแสดงเกี่ยวกับเรื่อง "พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : พูดवादเพื่อน " (ดูแม่แบบ หน้า 298 -300)

2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของแม่แบบว่าพฤติกรรมกาพูดที่แสดงนั้นเหมาะสมหรือไม่เพียงใด ตามหัวข้อที่กำหนดในแผนภูมิดังนี้

ก. นักเรียนคิดว่าตัวละคร(สุเทพ,สันติ)เป็นคนอย่างไรใช้คำพูดเหมาะสมกับเพื่อนหรือไม่ และควรจะพูดกับเพื่อนว่าอย่างไร

ข. นักเรียนคิดว่าตัวละครแม่แบบ(สมบัติ) สมควรที่จะเลียนแบบหรือไม่เพราะเหตุใด

ค. นักเรียนคิดว่าตัวละครแม่แบบ (ภูมิินทร์) ใช้คำพูดกับเพื่อนเหมาะสมหรือไม่อย่างไร

ในระหว่างการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของแม่แบบนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้การเสริมแรงทางสังคม

ขั้นนี้ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เลียนแบบจากแม่แบบนั้น

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมกาพูดवादเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติ

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจว่า พฤติกรรมกาพูดवादเพื่อน ที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น ว่ามีเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมกาพูดนั้น ๆ และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมกาพูดนั้นๆ

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมกาพูดवादเพื่อนที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ วาคาฐ หรือโกรธ และต้องการปรับปรุงแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาว่า จะทำอย่างไรในการแก้ไขพฤติกรรมกาพูดที่ไม่वादเพื่อนที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษาเรื่องการพูดवादเพื่อน ผู้วิจัยให้นักเรียน

ร่วมกันสรุปผลของพฤติกรรมการพูดवादเพื่อน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สืบเกิดจากการร่วมกิจกรรมเทคนิคแม่แบบทั้งสองกิจกรรม
2. สืบเกิดจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

แม่แบบเรื่อง "พฤติกรรมกำรซูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : ซูดซ่มซู่เพื่อน "

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
1		บทละครเรื่อง "พฤติกรรมกำรซูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน : ซูดซ่มซู่เพื่อน "
2		ในเวลาเข้าก่อนโรงเรียนจะเข้า ณ ห้อง ม2 /2 มีนักเรียนชาย นักเรียนหญิง 2 คน กำลังทำความ สะอาดห้องเรียน
3	"คมฤทธิ ทำไมนายไม่ทำเวรละ เวนนาย เหมือนกันมิใช่หรือ "	ณรงค์ กับสายทอง กำลังกวาด ห้อง คมฤทธิเดินเข้ามาในห้องเรียน
4	"ไม่ว่าง... จะทำการบ้าน"	คมฤทธิ ซูด
5	" ทำเวรก่อนซิ...แล้วค่อยไปทำการบ้าน การบ้านต้องทำที่บ้านมิใช่หรือ "	สายทองหยุดกวาดพื้น หันมามอง คมฤทธิและซูดว่า
6	"ถ้าเธอไม่ทำเวรก่อน เราจะฟ้องครูนะ ว่า เธอไม่ทำเวรและยังมาลอกการบ้านเพื่อน อีกด้วย "	ณรงค์ ซูดต่อ

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
7	" ไม่สนใจว๊วย.. ถ้ามีงฟ่องแล้วนำดู ไม่เชื่อไปฟ่องเลยป๊.. "	คมฤทธิ โมโท ตรงเข้าไปหาณรงค์ พร้อมกับพลักโหลณรงค์ และพูด
8	" คมฤทธิ.. ทำไมนายทากับณรงค์อย่างนั้น "	สายทอง พูด
9	" ไม่สนใจ.. ว๊วย "	คมฤทธิ พูด และเดินออกไปจากห้อง
1		สุริชชัย เดินเข้ามาในห้อง เอา กระเป๋ාවางที่โต๊ะ
2	" สุริชชัย.. นายก็เวรวันนี้เหมือนกันมิใช่หรือ "	ณรงค์กับสายทอง หันไปมอง สุริชชัย และพูดว่า
3	" ไซ้.. แต่เรายังไม่ได้ทำการบ้านเลยนะ ขอไปทำการบ้านก่อนนะ.. แล้วอาทิตย์หน้า เราจะทำแทนนายนะ ขอโทษจริงว๊วะเพื่อน "	สุริชชัยเงยหน้าขึ้นจากเอากะเป๋า ในโต๊ะ แล้วพูด
4	" เออ.. เออ.. ก็ได้ แล้วอย่าลืมสัญญาล่ะ "	ณรงค์ พูด
		สุริชชัย เดินออกไปจากห้อง

ตอนที่	ตัวละคร	คำบรรยาย
5	" สุรัชชัย.. เจ้าหุดด้นะ ไม่รู้เพื่อนเหมือน คมฤทธิ์ หุดดีว่า อย่างนี้ ใครจะไปว่าอะไร เค้าล่ะ "	สายทอง หุด

แม่แบบเรื่อง "พฤติกรรมกาารชู้ดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน: ความด"

ตอนที่	ตัวละคร	คำอธิบาย
1		บทละครเรื่อง"พฤติกรรมกาารชู้ดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน: ความด"
2		ในตอนบ่าย ชั่วโมงว่าง... ห้องเรียน 2/2 นักเรียนบางกลุ่มกำลังนั่งทำการบ้าน บางกลุ่มกำลังนั่งคุยกัน บางกลุ่มกำลังร้องเพลง โดยเคาะจังหวะบนโต๊ะ ทำให้เสียงดังอีกที
3	"เฮีย ! เบาหน่อยชีวะ..."	ภูมินทร์ ลูกขึ้นพร้อมกับความดไปเล่นห้อง
4		เพื่อนในห้องเจียบลงทันที ทุกคนมองไปที่ภูมินทร์
5		กลุ่มของสันติ ที่กำลังเคาะโต๊ะร้องเพลงอย่างสนุกสนานก็มองไปที่ภูมินทร์ สุเทพ อยู่ในกลุ่มของสันติ ลูกขึ้นขึ้น

ตอนที่	ตัวละคร	คำอธิบาย
	"หุดดี๊ ก็ได้นี้หว่า ทำไมต้องตวาดกันด้วย "	สุเทพหุด
6	"ก็เล่นกันดังลั่น หุดดี๊ จะรู้เรื่องเลอะ!	ภูมินทร์ ตอบ
7		กลุ่มของสันติ ทำท่าทางไม่พอใจภูมินทร์
1		ในขณะที่เปลี่ยนชั่วโมง รอออาจารย์ พัชรา จะเข้ามาสอนวิชา ภาษาอังกฤษ
2		เพื่อนในห้อง เริ่มส่งเสียงคุยกัน ลุกไปนั่น ไปนี่
3	" นี่เพื่อน...ในระหว่างที่รอออาจารย์ เรา เอาสมุด หนังสือ ขึ้นมาอ่านรอออาจารย์ ดีกว่านะ อาจารย์มาเห็นจะได้ชื่นใจในการ ทำตัวของพวกเราเนะ เพราะว่าใกล้สอบแล้ว"	สมบัติ ซึ่งเป็นหัวหน้าห้องมองไปทั่ว ห้อง และหุดให้พอได้ยินทั่วกัน ด้วยน้ำเสียงปกติว่า
4		ทุกคนในห้องเงียบเสียงลง

ตอนที่	ตัวละคร	คำอธิบาย
5	"สมบัติ...นี้เหมาะที่จะเป็นหัวหน้าจริง ๆ พูดจากับเพื่อนไม่เคยตวาดเลย "	กลุ่มของสันติ พูดซุบซิบกัน
		อาจารย์พัชรา เดินเข้ามาสอน
6	"เอ้อ!...วันนี้ พวกเขื่อน่ารักดีนะ ไม่ส่งเสียง ดังรบกวนห้องอื่น รู้จักเอาหนังสือขึ้นมาอ่าน รอดู น่ารักมากห้องนี้"	อาจารย์พัชราพูด

ครั้งที่ 8-9

หัวข้อเรื่อง พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน

เวลา 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียนในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ได้แก่ การล้อเลียนบดขยี้เพื่อน การพูดคำด่ากับเพื่อน การพูดสองแง่สองง่ามกับเพื่อน การพูดข่มขู่เพื่อน การพูดคำหยาบกับเพื่อน และการพูดตวาดเพื่อน

อุปกรณ์

แผนภูมิชื่อเรื่องพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุนผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน แล้วผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ ให้การชี้แนะ และการเสริมแรงทางสังคม

ขั้นที่ 2 ขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนเรียงตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจเพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ อับอาย ราวาญหรือโกรธ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อย ผู้วิจัยให้การชี้แนะ

2.3 ผู้วิจัยให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมโดยใช้ การชี้แนะ และการให้แรงเสริมทางสังคม

2.4 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม

กับเพื่อนที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติ

2.5 ผู้วิจัยและนักเรียน ปรัชษาว่ากันว่า พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการพูดนั้นและผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการพูดนั้น

2.6 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน ที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ ไร้ค่า ขาดเกียรติ หรือโกรธ และต้องการที่จะแก้ไขแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญา เพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่เป็นปัญหานั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปถึงผลการปฏิบัติของนักเรียนในการแก้ไขพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

ครั้งที่ 10

หัวข้อเรื่อง บัณฑิตนิเทศ

เวลา 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ นักเรียนสรุปผลการเข้ารับคำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม

อุปกรณ์

แผนภูมิชื่อเรื่องพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมกับครูและเพื่อน

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับขั้นตอนที่ได้ดำเนินการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมไปแล้วนั้น

2. ขั้นดำเนินการ

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลของการปฏิบัติในการลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม ซึ่งผลของการได้รับคำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมในครั้งนี้ จะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมกับครูและเพื่อน ที่ทำให้ครูและเพื่อนพอใจ ไม่รำคาญ หรือไม่อับอาย และให้นักเรียนเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดของตนเองก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษาและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

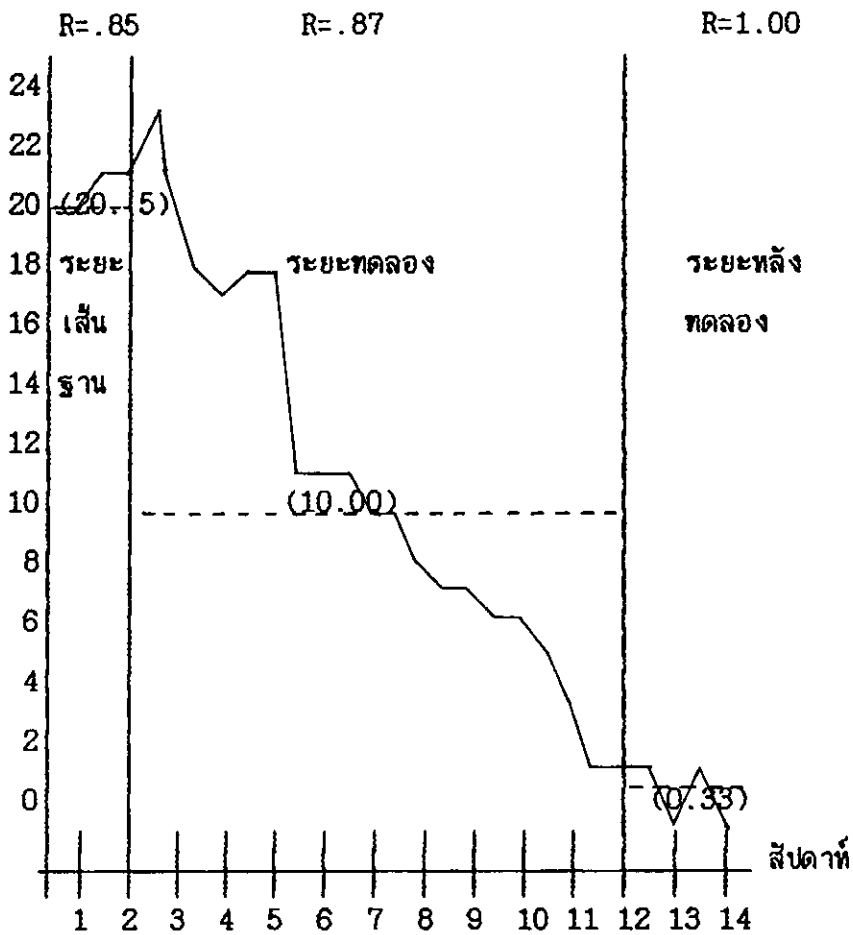
3. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม ผู้วิจัยขอชื่นชมนักเรียนที่เข้าร่วมรับคำปรึกษาในครั้งนี้ และกล่าวปิดโปรแกรมการให้คำปรึกษา

ภาคผนวก ค

- กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมกาฬการพุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ
- กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมกาฬการพุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ
- ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมกาฬการพุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ
- ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมกาฬการพุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ
- ตารางแสดงคะแนนพฤติกรรมกาฬการพุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
- ตารางแสดงคะแนนพฤติกรรมกาฬการพุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
- ตารางผลต่างของคะแนนพฤติกรรมกาฬการพุดที่ไม่เหมาะสมก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2

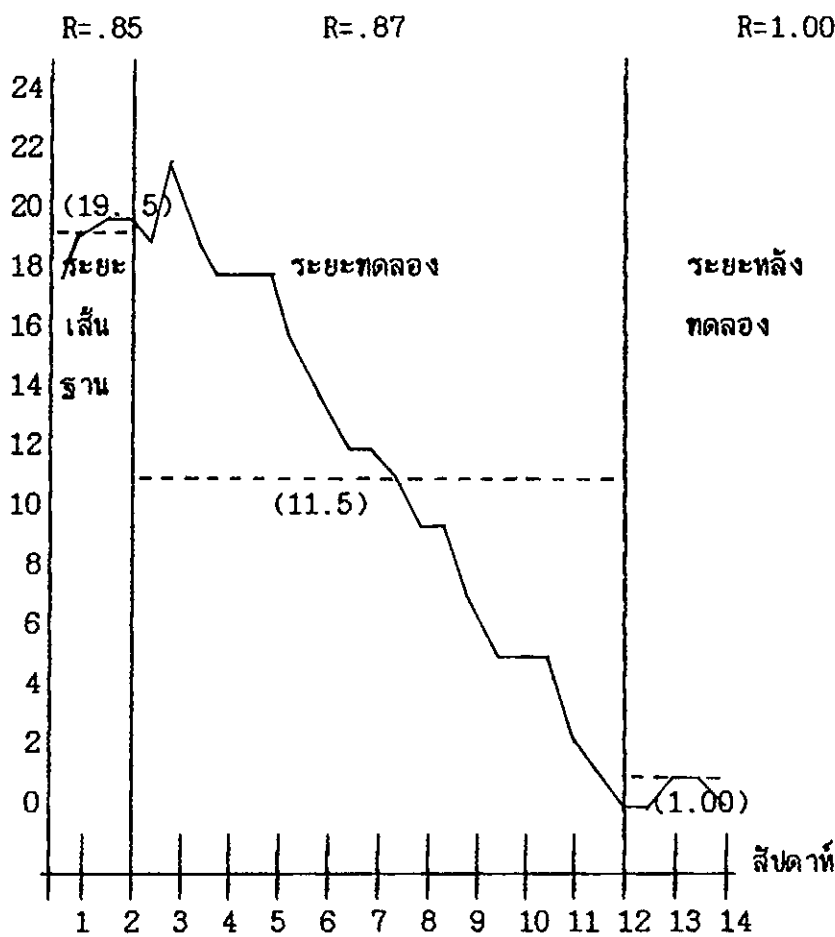
ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสม

_____ ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง
R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 3 ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 1
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

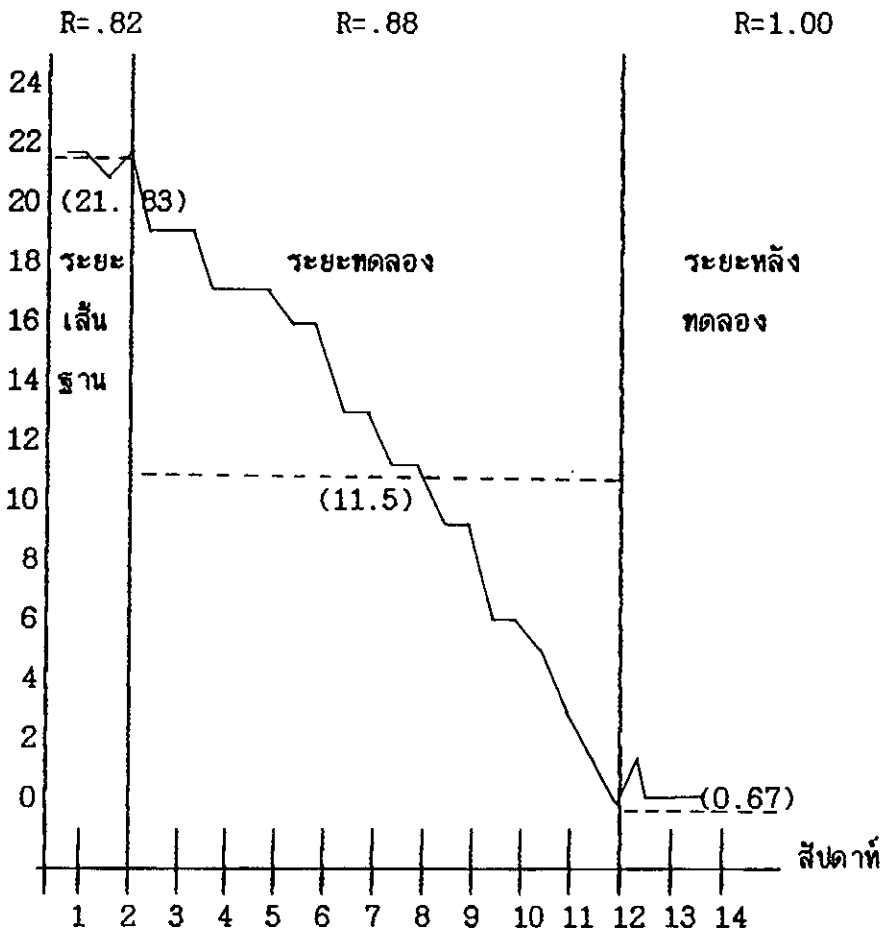
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- - - - ค่ามัชยฐานของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง R
- ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 4 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 2
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

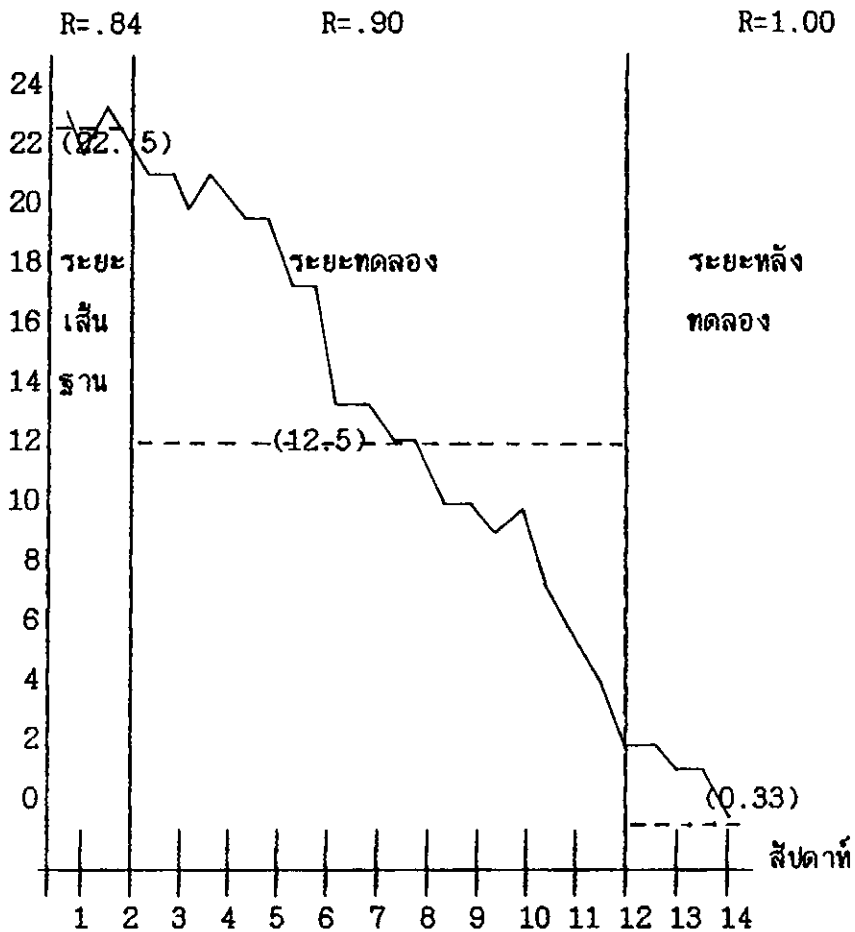
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง
 R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 5 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 3
 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

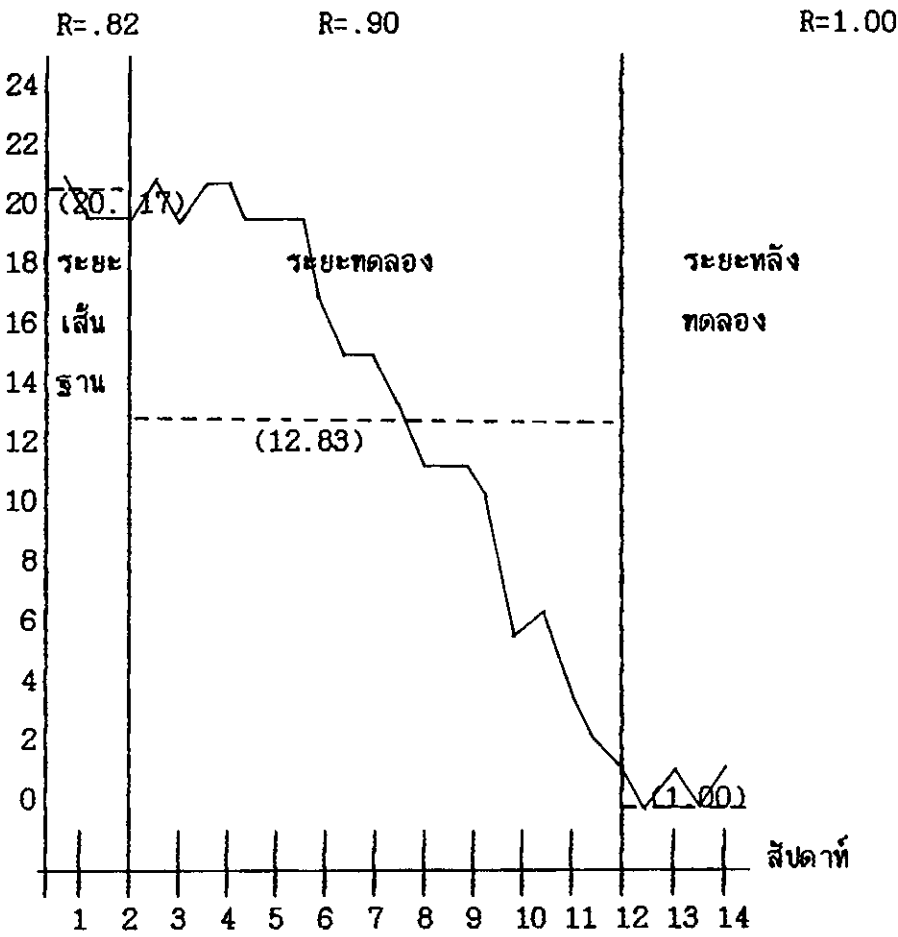
ความถี่ของพฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสม

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง
 R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 6 ความถี่ของพฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 4
 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

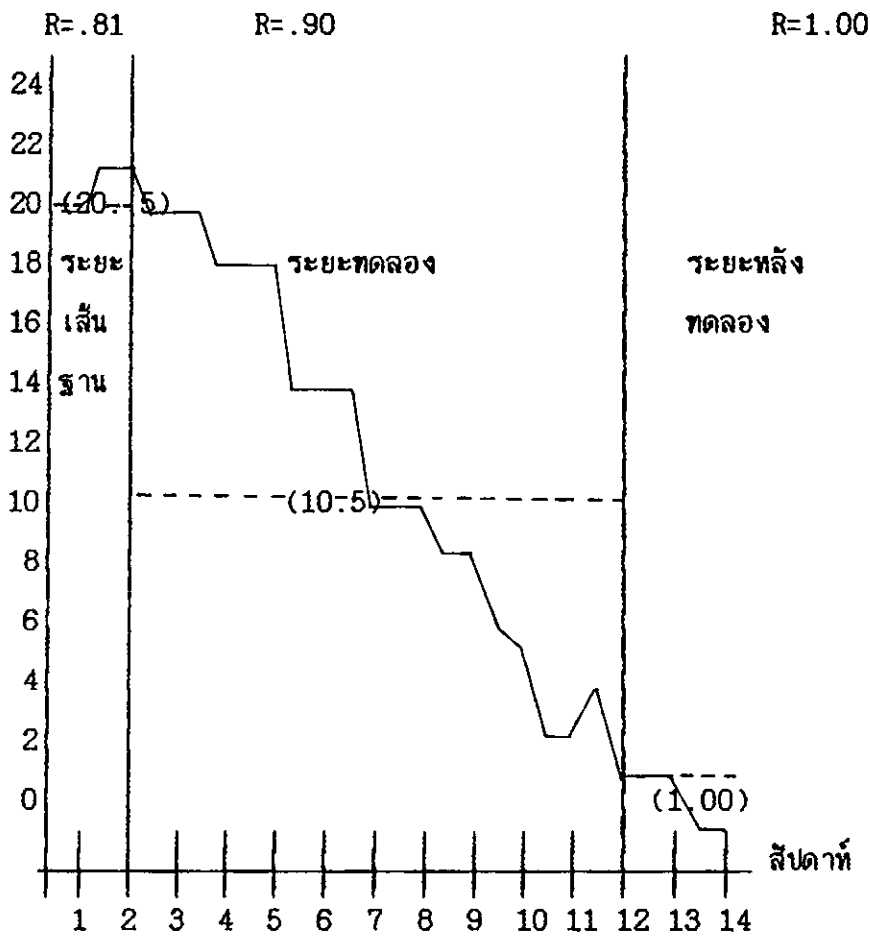
ความถี่ของพฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสม

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- - - - - ค่ามัชยฐานของพฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 7 ความถี่ของพฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 5
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

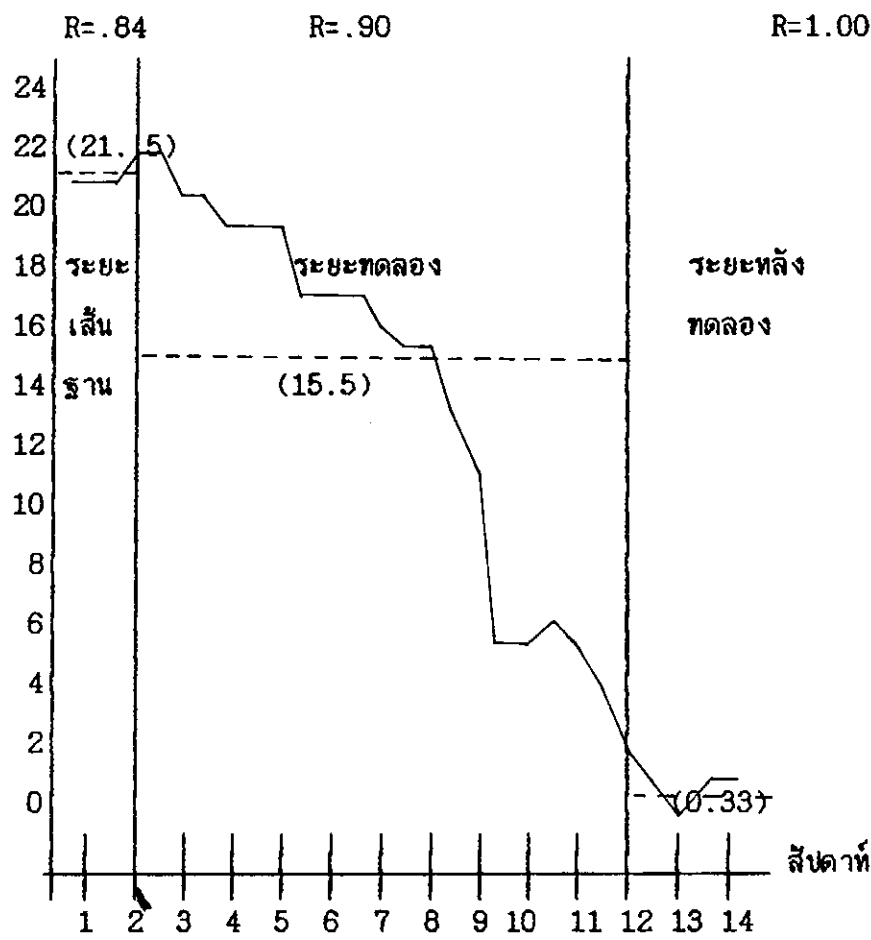
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม

- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 --- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในช่วง
 R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 8 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 6
 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

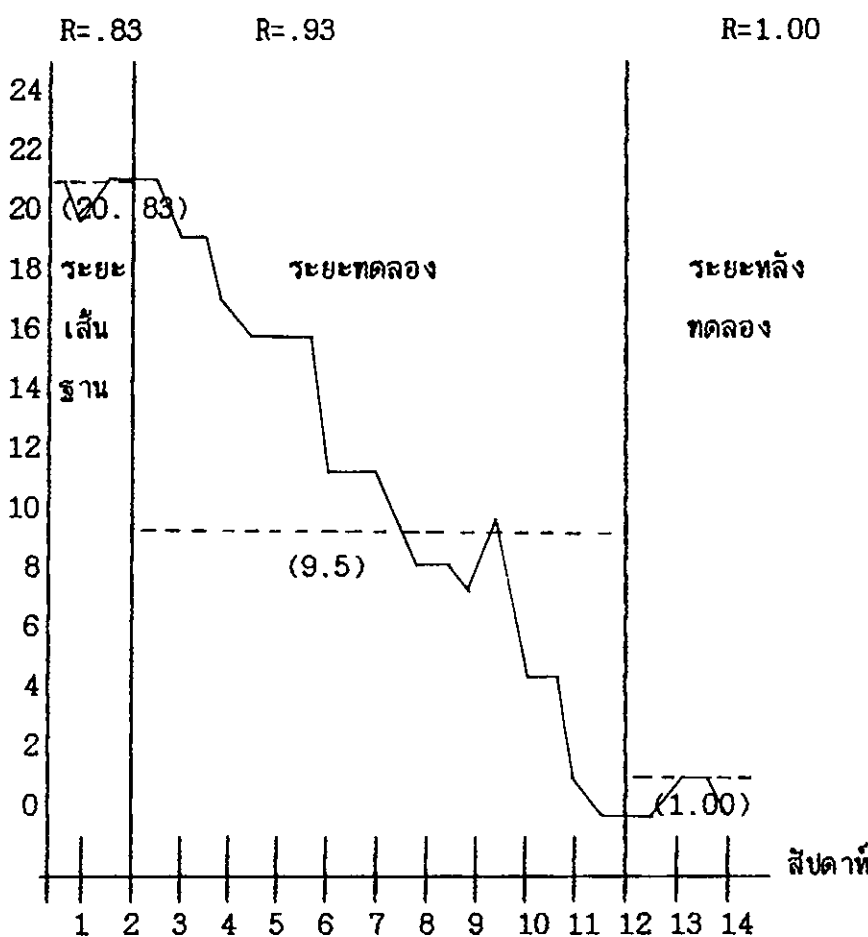
ความถี่ของพฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสม

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- - - - - ค่ามัชยฐานของพฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 9 ความถี่ของพฤติกรรมกาารพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 7
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

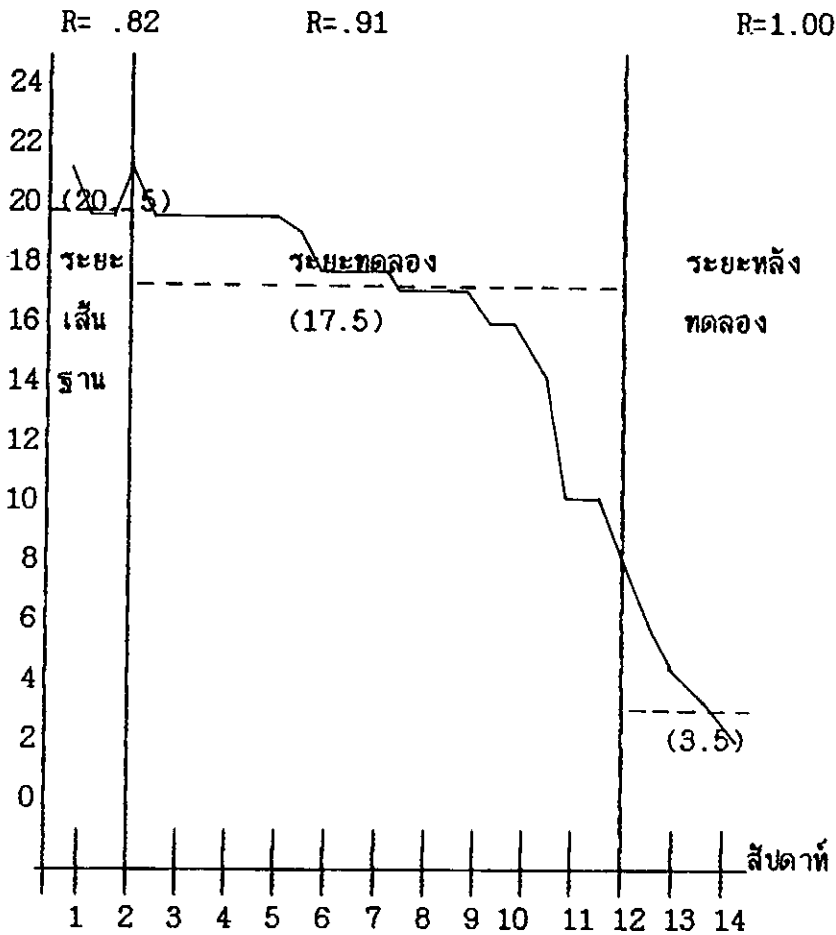
ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสม

_____ ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง
R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 10 ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 8
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

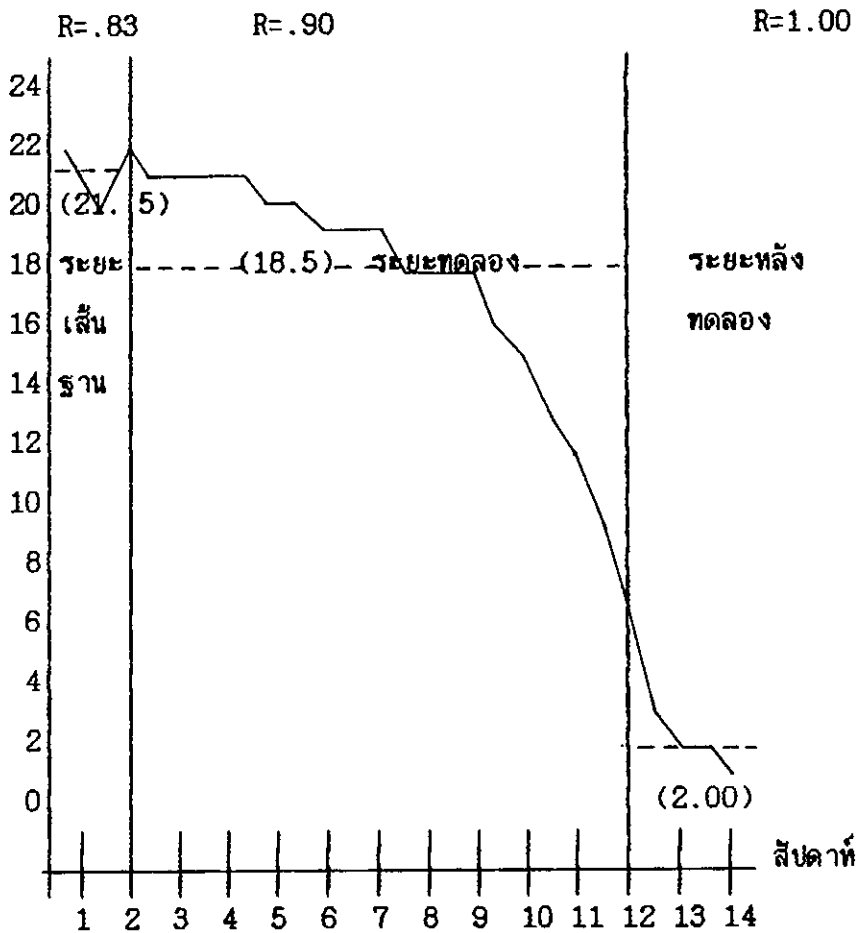
ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสม

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- - - - - ค่ามัชยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง
- R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 11 ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 1
ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

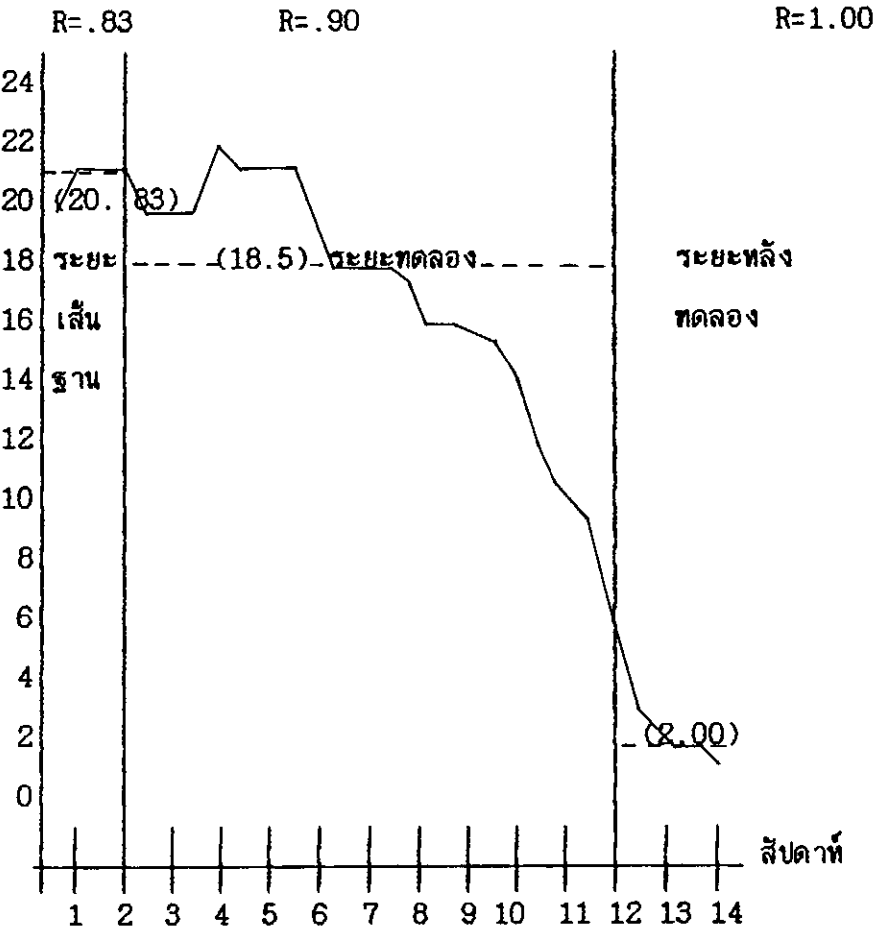
ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสม

———— ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัชยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง
 R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 12 ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 2
 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

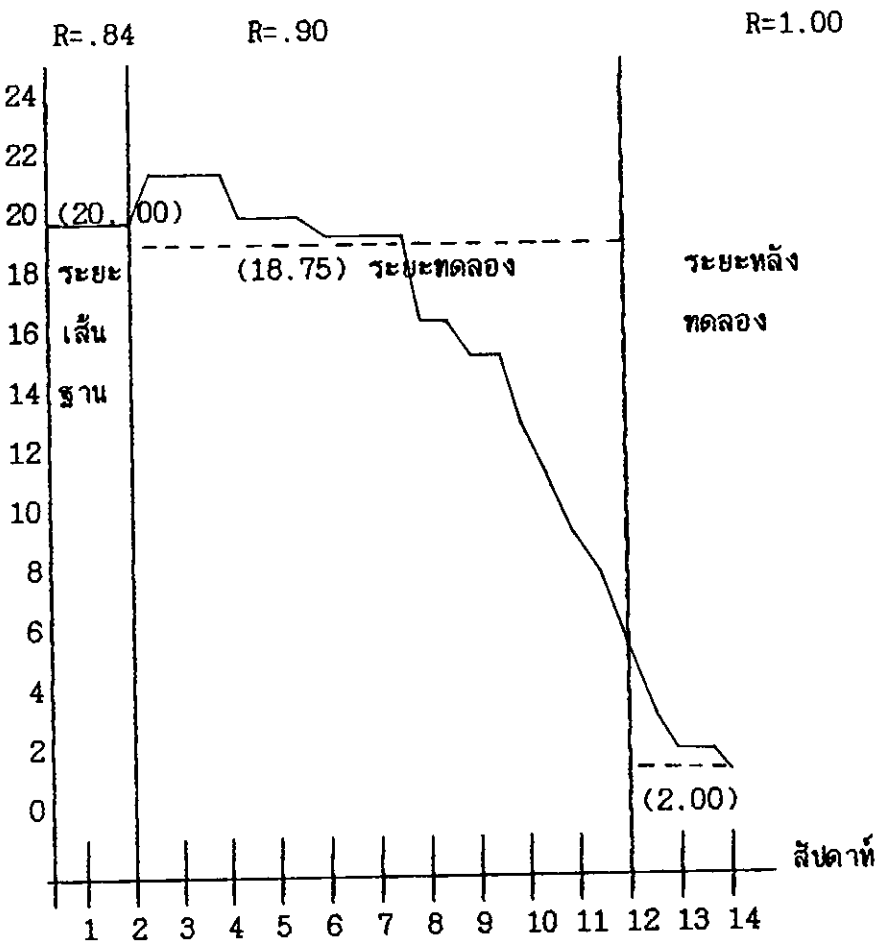
ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสม

_____ ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง
R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 13 ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 3
ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

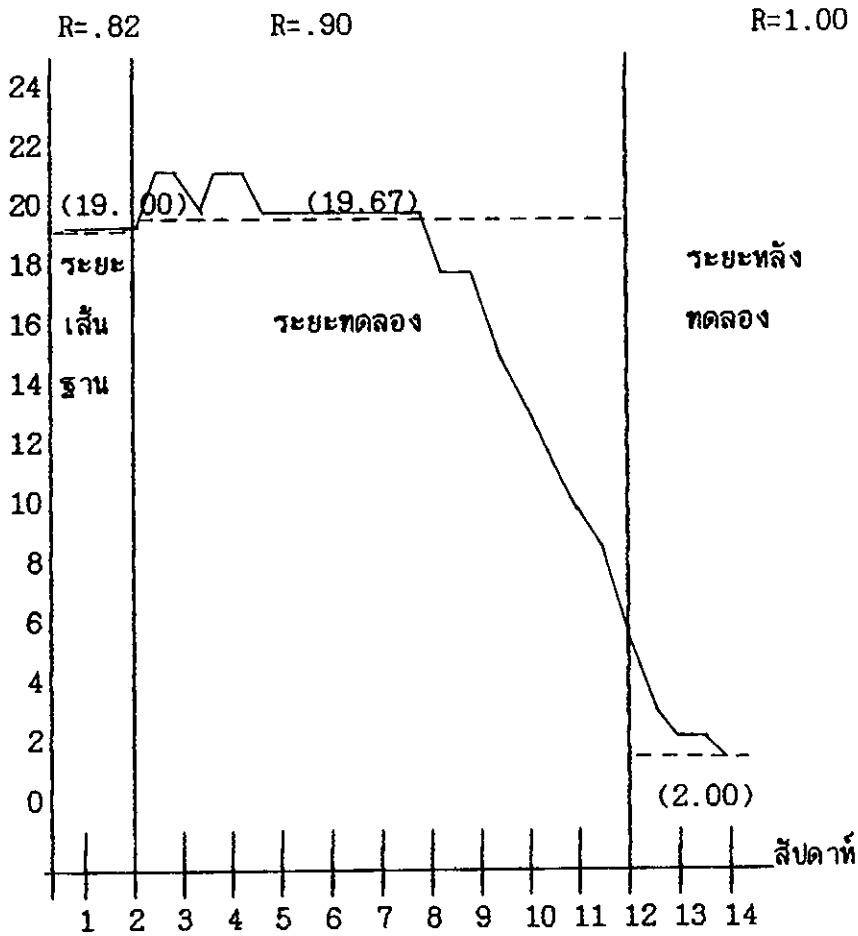
ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสม

_____ ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- - - - - ค่ามัชยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง
R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 14 ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 4
ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

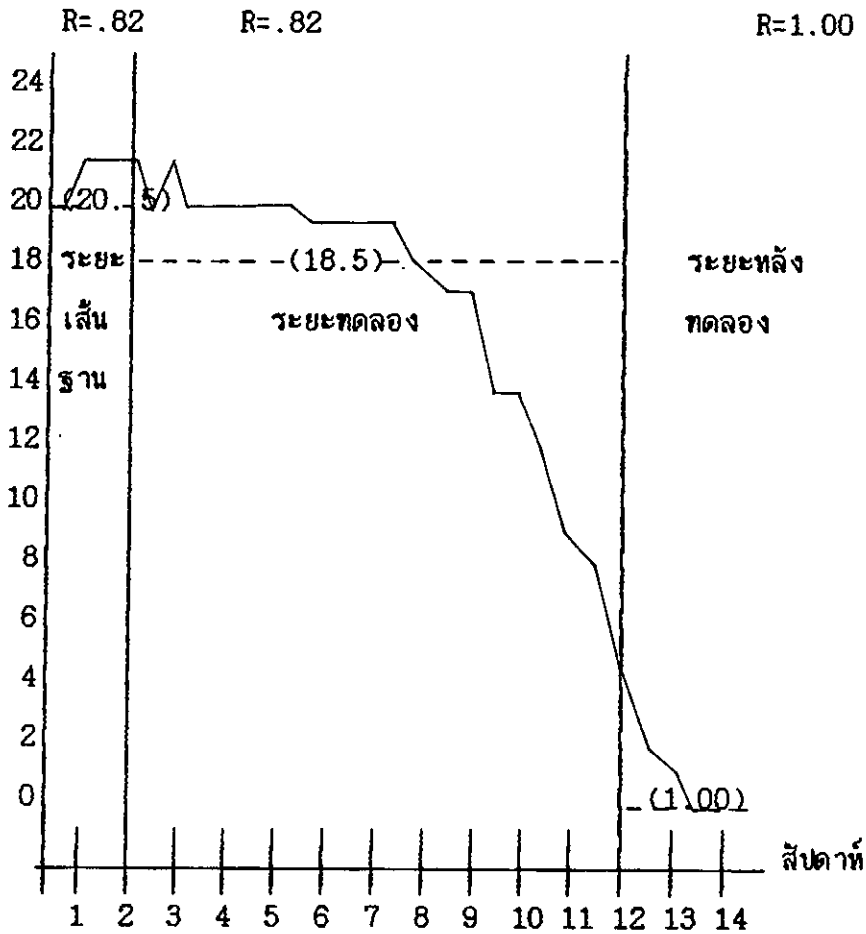
ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสม

_____ ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง
 R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 5
 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

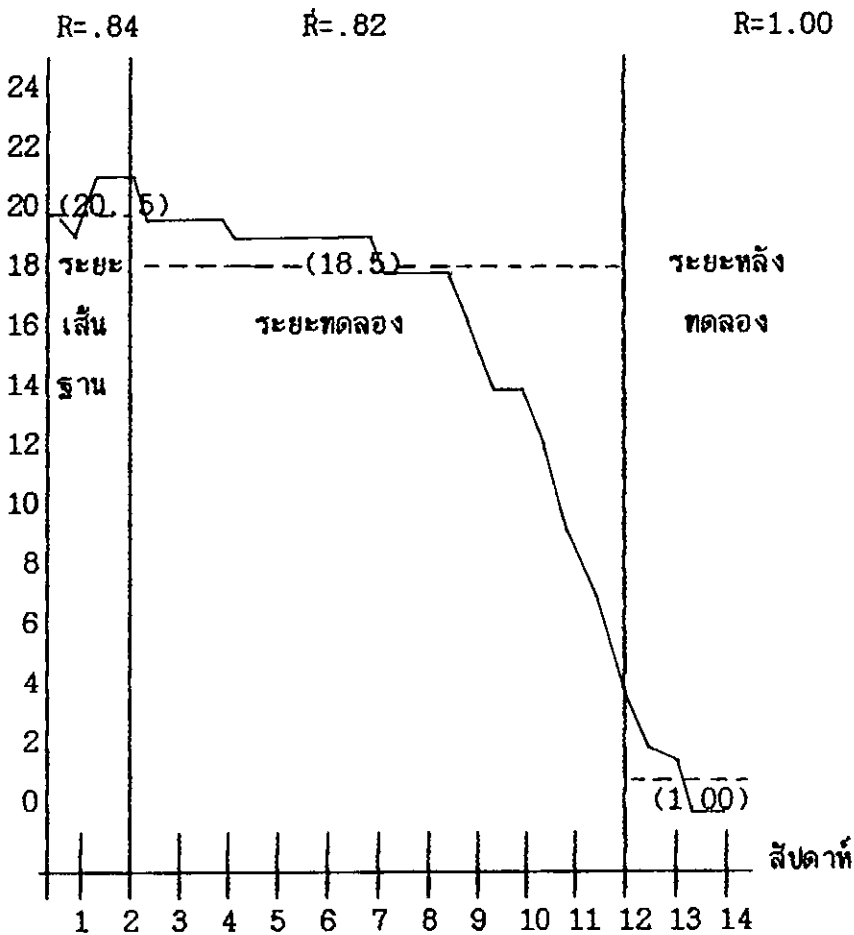
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม

- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัชยฐานของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง
 R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 16 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 6
 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

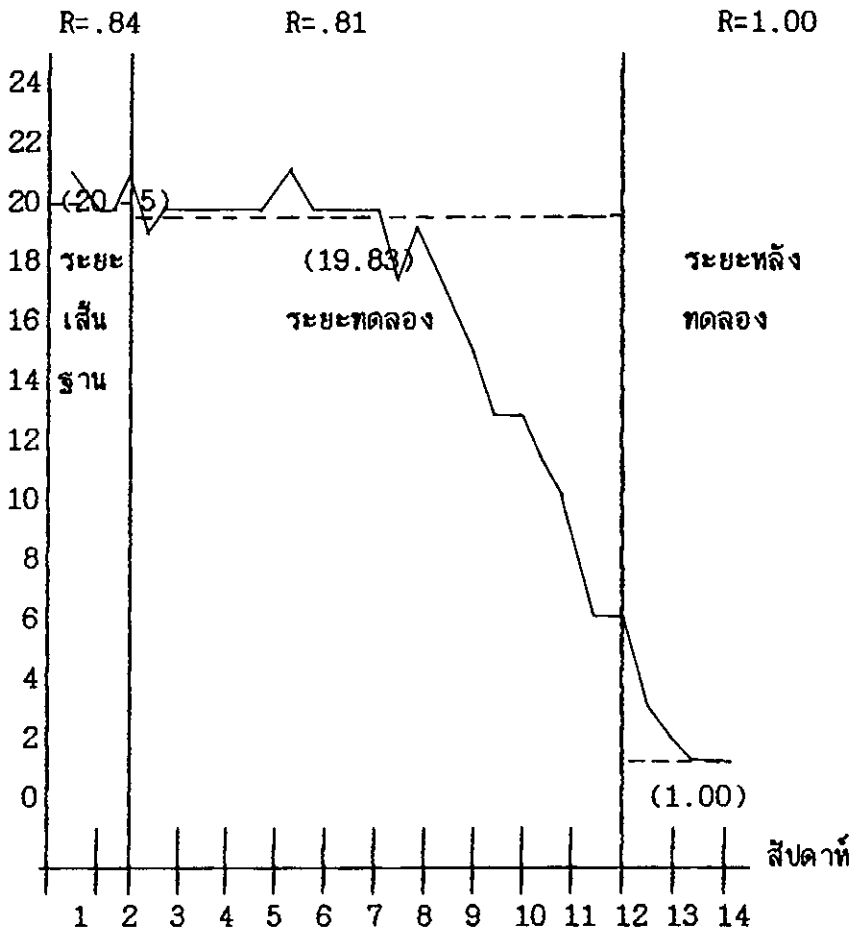
ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสม

- ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง
 R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 17 ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 7
 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสม

- ความถี่ของพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในแต่ละช่วง
 R ค่าดัชนีของความเชื่อมั่นของการสังเกต

ภาพประกอบ 18 ความถี่ของพฤติกรรมกาหุดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนคนที่ 8
 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ตาราง 4 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนเป็นรายบุคคล
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	ลำดับที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัชฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₂	1	1	20	18	22	23	21	20	21	21	20.83
		2	20	19	22	22	20	20	21	20	20.25
	2	1	21	20	21	23	20	21	21	21	20.90
		2	21	20	22	22	20	21	22	21	20.83
	มัชฐาน		20.5	19.5	21.83	22.5	20.17	20.5	21.17	20.83	20.83
B	3	1	23	19	19	21	21	20	22	21	20.83
		2	21	22	19	21	20	20	20	19	20.17
	4	1	18	19	19	20	21	20	20	19	19.50
		2	17	18	17	21	21	18	19	17	18.00
	5	1	18	18	17	19	19	18	19	16	18.17
		2	18	18	17	19	19	18	19	16	17.00
	6	1	11	16	16	17	19	14	17	16	16.00
		2	11	14	16	17	17	14	17	11	14.50
	7	1	11	12	13	13	15	14	17	11	13.00
		2	10	12	13	13	15	10	16	11	12.50
	8	1	10	11	11	12	13	10	15	9	11.00
		2	8	9	11	12	11	10	15	8	10.50

ตาราง 4 (ต่อ)

ระยะที่	สัปดาห์ที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัชยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
	9	1	7	9	9	10	11	8	13	8	8.50
		2	7	7	9	10	11	8	11	7	7.50
	10	1	6	5	6	9	10	6	5	10	6.17
		2	6	5	6	10	5	5	5	4	5.25
	11	1	5	5	5	7	6	2	6	4	5.17
		2	3	2	3	6	3	2	5	1	2.83
	12	1	1	1	1	4	2	4	3	0	1.25
		2	1	0	0	2	1	1	1	0	.75
	มัชยฐาน		10.00	11.50	11.50	12.50	12.83	10.50	15.50	9.5	11.73
A ₂	13	1	1	0	1	2	0	1	1	0	.75
		2	0	1	0	1	1	1	0	1	.70
	14	1	1	1	0	1	0	0	1	1	.70
		2	1	0	0	0	1	0	1	0	.83
	มัชยฐาน		.33	1.00	.67	.33	1.00	1.00	.33	1.00	.71

ตาราง 5 แสดงความถี่ของพฤติกรรมกาพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนเป็นรายบุคคล

ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	สัปดาห์ที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัชฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₂	1	1	21	22	20	20	19	20	20	21	20.25
		2	20	21	21	20	19	21	19	20	20.25
	2	1	20	20	21	20	19	21	21	20	20.30
		2	21	22	21	20	19	21	21	21	20.70
	มัชฐาน		20.5	21.50	20.83	20.00	19.00	20.50	20.50	20.83	20.42
B	3	1	20	21	20	21	21	20	20	19	20.25
		2	20	21	20	21	21	21	20	20	20.50
	4	1	20	21	20	21	20	20	20	20	20.17
		2	20	21	22	21	21	20	20	20	20.50
	5	1	20	21	21	20	21	20	19	20	20.25
		2	20	20	21	20	20	20	19	20	20.17
	6	1	19	20	21	20	20	20	19	21	19.83
		2	18	19	20	19	20	19	19	20	19.25
	7	1	18	19	18	19	20	19	19	20	19.00
		2	18	19	18	19	20	19	19	20	18.83
	8	1	17	18	18	19	20	19	18	17	18.50
		2	17	18	17	16	19	18	18	19	16.50

ตาราง 5 (ต่อ)

ระยะที่	สัปดาห์ที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัชยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
	9	1	17	18	16	16	18	17	18	17	17.25
		2	17	18	16	15	18	17	16	15	16.50
	10	1	16	16	15	15	15	14	14	13	14.83
		2	16	15	14	13	13	14	14	13	13.83
	11	1	14	13	12	11	11	12	12	11	11.83
		2	10	11	10	10	10	9	9	10	9.70
	12	1	10	9	9	8	8	8	7	6	7.83
		2	7	5	5	5	5	3	3	6	4.00
	มัชยฐาน		17.50	18.50	18.50	18.75	19.67	18.5	18.5	19.83	18.72
A ₂	13	1	5	3	3	3	3	2	2	3	2.70
		2	4	2	2	2	2	1	1	2	1.70
	14	1	3	2	2	2	2	0	0	1	.75
		2	2	1	1	1	1	0	0	1	.70
	มัชยฐาน		3.5	2.00	2.00	2.00	2.00	1.00	1.00	1.00	1.81

ตาราง 6 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1
ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

อันดับ	คะแนนพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม		ผลต่างของคะแนน พฤติกรรมการพูดที่ ไม่เหมาะสม	อันดับ	R ⁺	R ⁻
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	82	2	80	4.5	+4.5	-
2	77	2	75	1	+1	-
3	77	1	76	2	+2	-
4	90	5	85	8	+8	-
5	81	2	79	3	+3	-
6	82	2	80	4.5	+4.5	-
7	85	3	82	6.5	+6.5	-
8	84	2	82	6.5	+6.5	-
รวม					36.00	-

T = 0**

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 7 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 2
ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

อันดับ	คะแนนพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม		ผลต่างของคะแนน พฤติกรรมการพูดที่ ไม่เหมาะสม	อันดับ	R ⁺	R ⁻
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	82	15	67	1	+1	-
2	83	8	75	5	+5.5	-
3	83	8	75	5	+5.5	-
4	80	8	72	3	+3	-
5	76	8	68	2	+2	-
6	82	3	79	8	+8	-
7	81	3	78	7	+7	-
8	82	7	75	5	+5	-
รวม					36.00	-

T = 0**

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 8 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมก่อนและหลัง
การทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎี
พฤติกรรมนิยม และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎี
พฤติกรรมนิยม

คนที่	กลุ่มทดลอง ที่ 1		ค่าความแตกต่าง ของคะแนนการพูด ที่ไม่เหมาะสม	อันดับ	กลุ่มทดลอง ที่ 2		ค่าความแตกต่าง ของคะแนนการพูด ที่ไม่เหมาะสม	อันดับ
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง			ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง		
1	82	2	80	12.5	82	15	67	1
2	77	2	75	5.5	83	8	75	5.5
3	77	1	76	8	83	8	75	5.5
4	90	5	85	16	80	8	72	3
5	81	2	79	10.5	76	8	68	2
6	82	2	80	12.5	82	3	79	10.5
7	85	3	82	14.5	81	3	78	9
8	84	2	82	14.5	82	7	75	5.5

$$ER_1 = 94$$

$$ER_2 = 42$$

$$U_1 = 6$$

$$U_2 = 58$$

$$U_3 = 6$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางณิษกานต์ โถวรุ่งเรือง
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 23 เดือน ธันวาคม พุทธศักราช 2500
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านพักครู โรงเรียนหนองพลับวิทยา อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนหนองพลับวิทยา อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
ตำแหน่ง	อาจารย์ 1 ระดับ 3
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2518	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (สาขาการตลาด) โรงเรียนพณิชยการสยาม กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2522	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (สาขาการตลาด) วิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2533	ศึกษาศาสตร์บัณฑิต (วิชาเอก ธุรกิจศึกษา) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2538	การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอก จิตวิทยาการแนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร